

Bon Sant Jordi!

Pensant-ho millor

Anys i més anys a la casa del Senyor

S'han escolat cinquanta anys d'ençà d'aquell 1966 en què jo i altres companys meus, no sols del meu bisbat de Vic, sinó també d'altres bisbats de Catalunya, amb els quals érem solidaris en el nostre sojorn romà, vam ser ordenats sacerdots. Una escaiença ben solemne, la de les «noces d'or»! Estem convidats, d'una banda, a girar la vista enrere per constatar l'abundor de gràcies amb què el Senyor ens ha privilegiat, i el sacerdoci és, podríem dir, la gràcia de les gràcies; d'altra banda, hi ha la nostra resposta que, amb més o menys entrebancs, suposa, sempre per mèrit de la Gràcia, una fidelitat fonamental a la crida de Déu. És també lògic de mirar endavant, i demanar al Senyor que ens conservi la il·lusió d'esmerçar els anys que ens quedin al seu servei i al de l'Església. A cadascun de nosaltres, la Providència li ha fressat un camí, un camí que tal vegada ni l'haviem imaginat, i fins potser sospiràvem per un altre. El meu cas té la seva singularitat: quan, un cop acabats a Roma els estudis teològics i, ja sacerdot, els musicals, em disposava a incorporar-me a les files del clergat vigatà, una virada insospitada, encara que plausible, em

va retenir a Roma; i ja no me n'he mogut mai més. Pensava esdevenir organista de la basílica de Sant Pere, i, de fet, vaig ser-ne durant cinc anys; però era la Mare de Déu que em cridava al seu casal major, on se'm va confiar la direcció de la capella de música, i on vaig ser vinculat jurídicament, primer amb un benefici (1973) i, més tard, amb una canongia (1991). Dels cinquanta-tres anys que porto a Roma, n'he passat quaranta-tres al servei de la Verge, que no ha permès que anés a viure i a treballar enlloc més. Ha valgut la pena de passar cinquanta anys de sacerdoci fent sempre la mateixa feina? I és ben sacerdotal la feina que he fet i que encara faig? Em pot animar allò que llegim al llibre del Siràcida (47, 8-9) a propòsit del gran rei David: «Amb tot el cor va entonar himnes i estimà el qui l'havia creat. Va instituir cors de cantors amb arpes davant l'altar perquè fessin ressonar dolces melodies; i cada dia lloen el Senyor amb els seus cants.» És justament això el que se m'ha confiat. I, ben mirat, hi pot haver joia més gran que la de viure «anys i més anys a la casa del Senyor?» (Sl. 22).

Valentí Miserachs, prev.
Mestre de la capella
de Santa Maria
la Major

Els nostres Favorits

Papa Francesc @Pontifex_es

El bé de la família és decisiu per al futur del món

Jaume Pujol @PujolJaume

Arquebisbe de Tarragona

Mn. Joan Pujol i Mn. Ignasi Olivé celebren avui les seves bodes d'or sacerdotals: preguem avui especialment per ells i felicitem-los

Sor Lucía Caram @sorluciacaram

Dominica de Manresa

«L'Europa dels valors ha naufragat»
«Refugiats sense refugi» Òscar Camps
#CatalaDelAny

Jesús Bastante @BastanteJesus

Escriptor i periodista

Nou informe de @_CARITAS i Foessa.
Molt dur: la pobresa s'hereta a Espanya

Antonio Spadaro SJ @antoniospadaro

Director de «La Civiltà Cattolica»

Sa Santedat Francesc viatjarà a Lesbos el dissabte 16 d'abril del 2016

Javier Velasco Arias @jvelascoa

Biblista

Jo pago l'#escaqueigfiscal de les grans empreses. Actuem. L'era dels paradisos fiscals ha d'acabar

L'EFEMÈRIDE DE LA SETMANA

Dia 19 d'abril del 2005: el cardenal Ratzinger és escollit 265è Papa de l'Església sota el nom de Benet XVI.

Zoom

Eduard Brufau

Des de fa poques setmanes Google Street View permet veure amb imatges de 360 graus centenars de llocs naturals i culturals de Catalunya. Entre aquests indrets hi ha força monuments religiosos, com ara els monestirs de Montserrat i Poblet, les basíliques de la Sagrada Família i Santa Maria del Mar de Barcelona, la Seu Vella de Lleida o (a la fotografia) la col·legiata de Sant Vicenç de Cardona.

Escollat a Ràdio Estel

Ignasi Miranda

Coordinador d'Informatius

L'exhortació apostòlica postsinodal *Amoris laetitia* va ser tema de col·loqui el divendres 8 d'abril dins el programa *El mirador de l'actualitat*. Eugeni Gay, exvicepresident del Tribunal Constitucional i participant en l'últim Sínode ordinari sobre la Família, va destacar que «el document respon perfectament a la idea que el Sant Pare tenia del Sínode, en què ell es volia nodrir de la participació de moltes persones, des de la sinodalitat de caminar junts, per elaborar les seves conclusions escoltant i llegint les aportacions de tothom amb llibertat, com així va ser l'octubre passat». Daniel Arasa, president de la Plataforma per la Família Catalunya-ONU, va subratllar el fet que el Papa «va en la línia de qualificar la família de veritable Patrimoni de la Humanitat, perquè és un element nuclear a partir del qual l'Església marca una línia basada en la llei natural, posant-hi lògicament aportacions pròpies del cristianisme». Giorgio Chevallard, membre de l'Associació Cultural Charles Péguy, va destacar que «el Papa posi punt a la divisió falsa i injusta entre unions regulars i irregulars, perquè molts matrimonis aparentment normals i exemplars també tenen les seves limitacions que igualment podrien ser irregularitats».

Editorial

L'alegria de l'amor

L'exhortació postsinodal *Amoris laetitia* del papa Francesc és un document veritablement excepcional: té tota la riquesa pastoral de l'assemblea sinodal sumada a les intervencions dels experts i compta amb els tocs personalíssims del papa Francesc. La sola gran extensió del document (325 apartats i 391 notes) ja indica que les qüestions complexes no admeten «receptes senzilles» (298). Podríem dir gairebé que l'exhortació és un manual per a pastors i per als agents pastorals que acompanyen els matrimonis i les famílies i que ha de ser deixada segons les diverses cultures.

És positiva i dinàmica: conté noves formulacions de l'amor matrimonial i de la família. Del matrimoni diu que és una unió que «té totes les característiques d'una bona amistat: recerca del bé de l'altre, reciprocitat, intimitat, tendresa, estabilitat...» (123). Basant-se en l'evan-

geli afirma que Jesús tampoc no va créixer en una relació tancada i absorbent amb Maria i Josep, sinó que es movia amb gust en la família ampliada que incloïa parents i amics (182). Fins ara hom parlava de la família com a «església domèstica», ara Francesc gosa afirmar que Déu ha confiat a la família el projecte de fer «domèstic» el món (205).

És realista i humil, perquè reconeix que als ministres ordenats (bisbes, capellans i diaques, per tant) «els sol faltar formació adequada per tractar els complexos problemes actuals de les famílies» (202) i que «no sempre s'ha fet un bon acompanyament als nous matrimonis en els seus primers anys, amb propostes que s'adaptin als seus horaris, llenguatges i inquietuds» (36). Proposa també que els seminaristes accedeixin a una «formació interdisciplinària més ampla del nuviatge i del matrimoni, i no

sols pel que fa a doctrina», indicant «la presència femenina en la formació sacerdotal» (234).

Està amarada de caritat pastoral. Glossant minuciosament i amb gran fonament bíblic l'himne a la caritat de sant Pau, que se sol proclamar en els casaments, no defuig cap qüestió per espinosa que sigui. Recorda que «hi ha dues lògiques que recorren tota la història de l'Església: marginar i reintegrar» i que el camí de l'Església és el de no condemnar mai ningú per sempre i difondre la misericòrdia de Déu (296).

En diàleg amb les cultures, cita pensadors i poetes i diferents conferències episcopals del món. Recull tanmateix algunes propostes concretes de l'aula sinodal, com la màxima accessibilitat i agilitat de les nul·litats i l'obertura de centres d'escolta especialitzats a les diòcesis.

En definitiva, un gran document destinat a ser treballat pels agents pastorals i interioritzat per tots. En una expressió molt nostra, «toca de peus a terra» (6).

La redacció us proposa

Sant Jordi, màrtir i protector

És un dels sants més venerats en el cristianisme
P 4-5

L'acolliment, un servei en la caritat

L'amor que Crist ens ha manifestat es materialitza en les obres de misericòrdia
P 12

La realitat rica i complexa de la família

El Papa dona a conèixer l'exhortació postsinodal *Amoris laetitia*
P 6-7

L'higròmetre en la previsió del temps

Fra Valentí Serra ens parla d'aquest instrument, que mostra el «frare del temps»
P 30

Un nou llindar

Sebastià Taltavull Anglada
Bisbe auxiliar de Barcelona

No passem de llarg!

«Es tracta d'integrar a tothom, cal ajudar cadascú a trobar la seva pròpia manera de participar en la comunitat eclesial, per tal que se senti objecte d'una misericòrdia immerescuda, incondicional i gratuïta. Ningú no pot ésser condemnat per sempre, perquè aquesta no és la lògica de l'Evangeli.» Ens ho acaba de dir el papa Francesc en la seva recent exhortació apostòlica *Amoris laetitia*, i amb l'ànim d'ampliar la mirada i revifar la nostra consciència sobre la importància del matrimoni i la família. Amb aquest encapçalament hem reflexionat amb els matrimonis dels Equips de la Mare de Déu sobre per on ha d'anar el nostre compromís de família i d'Església.

D'entrada sabem que el compromís és la resposta constant a les crides que el Senyor ens fa, i amb la voluntat ferma de fer front a la indiferència imperant. Hem aprofundit la importància d'estar al costat de les famílies que el papa Francesc qualifica de «ferides». Ho sabem per les preferències que tenia Jesús i que atenia amb la màxima cura. En aquest sentit, és bo que refresquem el nostre baptisme, sobretot per desterrar certes inèrcies i optar per un estil de vida més auster, més senzill i compromès. El papa Francesc ens anima a ser instruments de la misericòrdia de Crist i de l'Església i obrir-nos a treballar cap a aquelles persones el matrimoni de les quals ha fracassat.

L'exhortació que ens regala vol ajudar les famílies a un retrobament amb elles mateixes, amb la comunitat cristiana i amb Déu. Centrant-nos en l'amor, el Papa diu que l'espiritualitat de l'amor familiar està feta de mil gestos reals i concrets. Per això es fa tan necessari dir i tornar a dir que «l'espiritualitat matrimonial és una espiritualitat del vincle habitat per l'amor de Déu». Aleshores, és bo que cada família descobreixi el seu paper missioner, justament en un moment en el qual el plantejament vocacional envers el matrimoni cristià pren noves dimensions i ha d'assumir nous compromisos davant dels quals no podem passar de llarg.

Sant Jordi, màrtir i protector

És un dels sants més venerats en el cristianisme, sobretot a les Esglésies d'Orient

Eduard Brufau

Cada 23 d'abril, diada de Sant Jordi, els carrers i places del nostre país s'omplen de parades de llibres i de roses. La festa, d'un innegable caràcter distès, cívic i cultural, té una gran acceptació popular. Però quin és l'origen de la celebració? Qui va ser sant Jordi? Què té a veure el màrtir cristià històric amb el cavaller de la llegenda? Quina devoció té en altres Esglésies cristianes?

El màrtir

L'any 303 l'emperador Dioclecià va decretar la persecució general i sistemàtica de la població cristiana arreu de l'Imperi romà. Fins aleshores els edictes imperials que ordenaven la repressió dels cristians havien afectat regions o províncies concretes de l'imperi i la violència, amb nombroses excepcions, se solia restringir al clergat i a les figures més representatives de la comunitat cristiana. Un exemple d'aquesta persecució selectiva el tenim en el martiri de Fructuós, Auguri i Eulogi de Tarragona; les actes recullen com de tota la comunitat cristiana de la ciutat, el martiri es va aplicar exclusivament al bisbe i els dos diaques, mentre que els fidels van ser relativament tolerats i van estar presents en tot el procés. Amb l'edicta de Dioclecià, en canvi, es va entrar en un cicle de violència indiscriminada contra els cristians fins llavors mai vista. Sota el regnat d'aquest emperador els màrtirs de l'Església es van multiplicar; entre els més coneguts hi ha sant Sebastià, santa Agnès, sant Víctor de Marsella, santa Eulàlia, sant Vicenç, sant Pancraç, sant Quirze i santa Julita, el papa sant Caius o el mateix sant Jordi.

Segons diverses fonts, sant Jordi hauria nascut a la segona meitat del segle III en una família cristiana a Capadòcia, a l'interior de la Turquia actual. Quan el pare del sant, oficial de l'exèrcit romà, va morir màrtir en una persecució anterior la resta de la família es va traslladar a Lydda, a la província romana de Palestina, avui Lod, Israel, d'on era originària la mare. Sant Jordi va seguir les passes del seu pare i va ingressar a l'exèrcit, on va fer una bona carrera militar. Quan l'any 303 Dioclecià va ordenar la persecució, el jove Jordi no només es va negar a actuar contra els seus germans, sinó que es va declarar obertament cristià. Les tortures que li van ser infligides no el van fer abjurar de la fe en Crist, per la qual cosa les autoritats finalment van decidir decapitar-lo. El cos va ser enterrat per la comunitat cristiana a Lydda, on encara avui se'n venera la tomba.

L'emperador Constantí va decretar la llibertat de culte amb l'edicta de Milà de l'any 313, cosa que va facilitar l'impuls del culte als màrtirs de la

Retaule de Sant Jordi i la Princesa, de Jaume Huguet, 1460 (MNAC).

darrera gran persecució. La devoció a sant Jordi ben aviat es va escampar per tot l'Orient cristià, i es va convertir en un dels màrtirs més cèlebres. Amb el pas del temps, esglésies, monestirs, patriarcats i territoris sencers el van adoptar com a patró i es van posar sota la seva protecció. El fet que un país com Geòrgia degui al nom a sant Jordi dona fe de la importància del seu culte a Orient. A Occident, en canvi, la devoció a sant Jordi, tot i que era ben coneguda, tardaria segles a arrelar fort entre el poble.

El cavaller

En paral·lel a l'expansió del culte, la figura de sant Jordi va empeltar

Quan l'any 303 Dioclecià va ordenar la persecució, sant Jordi es va declarar cristià.

amb l'antiquíssim mite del cavaller que venç el drac i allibera una donzella i tot un reialme. Aquesta assimilació, facilitada per la circumstància que el màrtir fos militar, en lloc de desvirtuar la figura històrica de sant Jordi li va atorgar un relleu especial: d'aquesta manera se'n destacava tot l'aspecte combatiu, pel qual l'ànima humana, sempre per intervenció de Jesucrist, pot ser salvada de les urpes del Mal. Cal destacar que malgrat la identificació amb la figura llegendaria del cavaller, l'Església, tant a Orient com a Occident, no ha perdut mai la referència dels fets històrics de la vida i mort de sant Jordi, per la qual cosa sempre l'ha venerat com el que és: un màrtir. Aquesta consciència és especialment viva a Orient, on, al costat de les representacions iconogràfiques del sant matant el drac, no s'ha perdut mai la figura de sant Jordi representat com a màrtir romà.

A Occident el culte a sant Jordi va rebre un impuls decisiu amb motiu de les croades per recuperar Terra Santa; segons els testimonis de l'època, durant la batalla d'Antioquia, l'any 1098, sant Jordi es va aparèixer als exèrcits croats i els va ajudar a prendre la plaça. A partir d'aquest fet miraculós, la devoció al sant intercessor es va estendre ràpidament per tot Europa occidental i al llarg de la baixa edat mitjana van ser diversos els regnes o principats que el van adoptar com a patró, com va passar a Anglaterra, Aragó o Catalunya. Això no obstant, a diferència d'Orient, el culte a sant Jordi dins de la cristiandat llatina va tenir sempre un caire aristocràtic. Com a intercessor en un fet d'armes el sant era molt popular entre els cavallers, però per contra

tardaria molt a arrelar entre la pagesia, la classe menestral i la burgesia creixent.

Els monarques, els nobles i l'alt clergat de la Corona d'Aragó van ser especialment devots al sant màrtir i intercessor, i en són una prova els nombrosos retaules gòtics que se li van dedicar durant els segles XIV i XV. Avui encara en podem contemplar uns quants exemples, com ara el de Lluís Borrassà, a l'església de Sant Francesc de Vilafranca del Penedès, el de Marçal de Sax al Museu de Xèrica (Castelló), el de Bernat Martorell, avui repartit entre l'Institut d'Art de Chicago i el Museu del Louvre de París, el de Jaume Huguet, al MNAC, o el

En paral·lel a l'expansió del culte, la figura del sant va empeltar amb el mite del cavaller que venç el drac

de Pere Niçard, al Museu Diocesà de Mallorca. En aquesta època també se li van dedicar algunes capelles de nova planta, com ara la del monestir de Poblet, situada al costat de l'anomenada Porta Daurada, o la del Palau de la Generalitat de Catalunya. En aquesta darrera es té constància que al segle XV ja s'hi celebrava una missa solemne el dia de Sant Jordi, tal com encara es fa avui.

La Diada actual

A Catalunya, malgrat que el patronatge venia d'antic, la devoció a sant Jordi es va estendre a partir del segle XVIII i va arrelar definitivament al segle XIX. En aquesta època l'Església catalana va veure en el sant patró d'una banda, una figura de catalanitat i, de l'altra, un exemple de virtuts edificants (coratge, fermesa, honradesa, sacrifici, esforç, generositat, gentilesa...). A partir d'aquest moment a Catalunya la figura de sant Jordi serà un referent religiós i cultural de primer ordre i quedarà immortalitzada en nombroses obres escultòriques, pictòriques, literàries i musicals.

La celebració de la Diada de Sant Jordi tal com la coneixem avui, associada a les roses i els llibres, encara és més recent; data del primer terç del segle XX. L'associació de la festa de Sant Jordi amb el llibre va tenir lloc a les acaballes dels anys vint, quan la Cambra Oficial del Llibre de Barcelona va pensar que la Diada del 23 d'abril —data de la mort de dos escriptors tan rellevants com Miguel de Cervantes i William Shakespeare— seria una bona ocasió per promoure la lectura. Pel que fa a les roses almenys des del segle XVIII era costum a Barcelona que a la primavera s'organitzessin fires de flors; les roses eren sempre les que tenien més bona acollida, principalment entre les parelles de nuvis acabats de casar. D'aquí a associar Sant Jordi amb la venda de roses i les parelles d'enamorats només hi havia un pas.

Avui Sant Jordi és una celebració cultural, ben promocionada i de molt èxit, que convida la gent a sortir al carrer encara que la festa s'escaigui en un dia laborable. Però els cristians n'hem de tenir ben present l'origen, que en realitat és el nucli mateix de la festa: la vida i la mort glorioses del màrtir sant Jordi, que amb el seu testimoni va donar fe de la victòria definitiva de Jesucrist sobre el mal i la mort.

Agustí Codinach

Benedicció de les roses al Palau de la Generalitat.

El testimoni de l'Església ortodoxa

Com a màrtir que va viure i morir a Orient, Sant Jordi ha estat molt venerat des dels primers segles a tota l'Església ortodoxa. Patró de Geòrgia, país que porta el seu nom, i copatró de Montenegro és un dels sants més celebrats de Rússia, Bulgària, Romania, Sèrbia i Grècia, així com per totes les comunitats cristianes del Líban i Síria.

El P. Aurel Bunda, responsable de la parròquia romana de Sant Jordi de Barcelona, explica que «en la tradició cristiana ortodoxa, aquest sant és un dels més importants i és anomenat megalomàrtir, és a dir, gran màrtir. Naturalment el dia de la seva festivitat tota la litúrgia en fa una memòria solemne, amb textos propis del dia. A l'ortodòxia sant Jordi ocupa, doncs, un lloc preminent, però jo diria que en general això passa a tot el món cristià. Crec que no hi ha cap nació cristiana que no tingui una ciutat o una

regió sota la protecció d'aquest sant màrtir».

El rector de la parròquia romana de Sant Jordi explica com van triar aquest nom per a la seva comunitat: «Quan fa 16 anys vàiem de venir a Barcelona per obrir una parròquia nova per a la creixent comunitat romana pensàvem quin nom li podríem posar. Vam repassar gairebé tot el calendari, fins que poc abans d'arribar a la ciutat ens va venir el pensament de posar-la sota la protecció de sant Jordi; el més curiós és que llavors encara no sabíem que també era el patró de Catalunya. Valorem molt, per tant, la tradició religiosa i social de sant Jordi en aquest país que ens acull. Nosaltres sabem que des del cel el sant màrtir ens ajuda en la nostra missió i en les obres de la nova església ortodoxa romana que estem construint. Li estem molt agraïts i li tenim molta veneració!»

XIPRE

Monàstic

Club⁺amics

Associació Amics de Catalunya
Cristiana i Ràdio Estel

Contacte:
Tel: 934 092 700
info@clubmes.cat
www.clubmes.cat

Organització tècnica
Ruth Travel GC 1478

Del 9 al 16 de maig

El Papa presenta la realitat rica i complexa de la família

El Vaticà dona a conèixer l'exhortació postsinodal «Amoris laetitia»

Agències

Ciutat del Vaticà

El 8 d'abril es va presentar al Vaticà *Amoris laetitia* («L'alegria de l'amor»), l'exhortació apostòlica postsinodal del Papa, que va signar el 19 de març i que recull els resultats dels dos Sínodes sobre la Família del 2014 i 2015.

En la presentació del document hi van participar el cardenal Lorenzo Baldisseri, secretari general del Sínodo dels Bisbes; el cardenal Christoph Schönborn, arquebisbe de Viena, i el matrimoni format per Francesco Miano i Giuseppina De Simona in Miano, professors universitaris especialistes en la família.

Segons el cardenal Baldisseri, la clau de lectura del document és «la lògica de la misericòrdia pastoral». Per al cardenal Schönborn, Francesc «parla d'amor en la família i ho fa d'una manera concreta i senzilla». També va convidar a no deixar-se espantar per la seva longitud (256 pàgines), perquè presenta alegria en la concreció i realisme, ja que «Francesc parla de les famílies amb una claredat que poques vegades es troba en els documents del magisteri de l'Església».

L'arquebisbe de Viena va proposar llegir els capítols 4 i 5 com a «centrals» i a no saltar-se'ls per anar immediatament als punts crítics. «Els qui s'esperaven una norma concreta quedaran desil·lusionats. El Papa ho diu amb tota claredat: "Cal només un nou alè per a un responsable discerniment personal i pastoral dels casos particulars".»

Per la seva banda, el matrimoni

italià va comentar que la lectura de l'exhortació els ha suposat una «gran emoció i alegria profunda (...)». És l'alegria d'un text magistral que en parlar de la família condueix al que és essencial, al que és més important; i ho fa amb un llenguatge directe, senzill, per a tothom. Es podria dir que no és un text per als experts, sinó informació privilegiada per a la vida». El Papa, van afegir, ens insta a «descobrir la bellesa de les nostres famílies, imperfecta, fràgil, però extraordinària».

Segons el cardenal Baldisseri, la clau de lectura del document és «la lògica de la misericòrdia pastoral»

El papa Francesc subratlla la pastoral en matèria de matrimoni i família, repassa els «reptes» que ha d'afrontar l'Església i convida a «acompanyar, discernir i integrar» les noves realitats familiars. Afirmar que cal sortir de la contraposició estèril entre l'ansietat de canvi i l'aplicació pura i simple de normes abstractes.

Amoris laetitia vol confirmar amb força no l'«ideal» de la família, sinó la seva realitat rica i complexa. En les seves pàgines hi ha una mirada oberta, profundament positiva, que es nodreix no d'abstraccions o projeccions ideals, sinó d'una atenció pastoral a la realitat. El document és una lectura densa de suggeriments espirituals i de saviesa pràctica.

El Sínodo dels Bisbes d'octubre del 2015 va tenir com a tema *La vocació i missió de la família a l'Església i en el món modern*. Els bisbes van debatre sobre diversos temes relacionats amb la família, entre ells la preparació per al matrimoni, l'atenció pastoral a les famílies en dificultat o la violència familiar. Els mitjans de comunicació van concentrar la seva atenció en dos temes tractats pels bisbes: l'accés a la comunió per part dels divorciats en nova unió i l'atenció pastorals als homosexuals. L'exhortació apostòlica no es pronuncia definitivament sobre el tema de l'accés a la comunió dels divorciats en nova unió. El que fa és proposar una perspectiva pastoral en què es tingui en compte «la complexitat de cada situació», amb el criteri important del discerniment que el Papa subratlla en tot moment sense afirmar si és que, de manera general, aquests fidels poden accedir a l'Eucaristia.

A l'exhortació el Pontífex encoratja una aproximació pastoral en què ressalta que aquesta actitud de «discerniment» ha de servir per ajudar les famílies, els matrimonis i les parelles que volen contreure matrimoni. El Papa exhorta a formar més bé els nuvis, denuncia els errors de la ideologia de gènere i presenta una visió positiva de la vida en família amb algunes característiques importants a partir del càntic de la caritat de sant Pau en la primera carta als Corintis.

Església en sortida

Xarxes socials per a l'evangelització: mite o realitat?

Leticia Soberón

El dia 19 de març, festa de Sant Josep, es va iniciar el compte del papa Francesc a Instagram, una xarxa social on es comparteixen fotografies i vídeos. És un pas més en la presència pontificia a les xarxes socials, tan injuriades per algunes persones com estimades per d'altres. El Vaticà va entrar a YouTube durant el pontificat de Benet XVI; poc després, el 2012 va entrar a Twitter, i ara el Papa està també a l'Instagram.

Però... té sentit anar fent quotidianament missatges breus, vídeos o fotografies, en un ambient ja per si mateix sobrecarregat d'informació? S'aconsegueix alguna cosa que pugui anomenar-se, en sentit estricte, evangelització? En les seves primeres fotos el Papa apareix en pregària i demana pregàries.

És un tema discutit i molt tendre per poder afirmar alguna cosa rotundament; la més antiga de les xarxes socials d'èxit més gran, Facebook, té amb prou feines

12 anys de vida. YouTube i Twitter van néixer el 2005. Poc recorregut per fer-ne una afirmació amb certesa.

En sabem, sí, algunes coses. Hi té lloc una «conversa prolongada» entre persones, tot i que de vegades es tracta de converses volàtils en la seva temàtica. Estan marcades per la pràctica del compartir. Allà no té sentit guardar-se les coses per a un mateix. S'hi enforteixen o s'hi creen uns vincles de proximitat d'un ordre diferent del de la presència física, però que poden arribar a ser molt forts. S'hi comparteix un sentiment de pertinença que enforteix encara més aquella experiència comunitària.

Diu la Gna. Xiskya Valladares, gran coneixedora d'aquestes xarxes per a l'evangelització, que estar-hi no suposa realment «penjar-hi coses», sinó dialogar, respondre, conversar realment, per a la qual cosa cal temps i testimoni. És «entrar en la conversa», com Jesús amb els deixebles desencantats d'Emmaús: va impulsar-ne la fe i l'esperança.

L'alegria de l'amor, un document realista i molt sinodal

Aula sinodal octubre del 2015.

Lluís Martínez Sistach
Cardenal arquebisbe emèrit de Barcelona

El Papa ens ha fet el do del seu document postsinodal *Amoris laetitia*. És un document força llarg, amb 325 apartats. Té un índex amb nou capítols que fan referència a tota la realitat de les famílies d'avui.

Francesc ha escrit aquest document acollint i valorant les propostes de les dues assemblees sinodals: 51 cites són del Sínode del 2014 i 76 cites del Sínode de 2015. Jo que he participat en totes dues assemblees sinodals, llegint el document del Papa he escoltat la lletra i la música d'aquells treballs sinodals. *L'alegria de l'amor* és fruit del treball sinodal que fem junts el Papa, els Pares sinodals i el poble de Déu.

El document comença amb una obertura a les famílies inspirada en la Paraula de Déu que dona el to adequat. Després considera la situació actual de les famílies de cara a tocar de peus a terra. A continuació, el document recorda l'ensenyament de l'Església sobre el matrimoni i la família, per tal de presentar dos capítols centrals dedicats a l'amor. Posteriorment, es posen en relleu alguns camins pastorals que orientin per crear llars sòlides i fecundes i educar els fills. Seguidament es tracta d'una invitació a la misericòrdia

i al discerniment pastoral davant de situacions que es denominen «irregulars» i finalment es proposen línies d'espiritualitat familiar. El document tracta totes les qüestions familiars, i mereix una lectura reposada per la riquesa humana i cristiana dels seus continguts. El Papa, en la introducció, es fixa en els destinataris de l'exhortació apostòlica i diu que és probable que els matrimonis s'identifiquin més amb els capítols 4t i 5è; que els agents de pastoral tinguin un interès especial en el capítol 6è, i que tots es vegin interpel·lats pel capítol 8è dedicat a aquelles situacions familiars que no responen plenament al que el Senyor ens proposa.

Hom es queda impressionat llegint el capítol de l'amor en el matrimoni, davant la capacitat d'introspecció psicològica del Papa. És una contribució extremadament rica i preciosa per a la vida cristiana dels esposos. És un tractat de la quotidianitat de l'amor que és enemiga de tot idealisme. El Papa afirma que els esposos no poden prometre's tenir els mateixos sentiments tota la vida, però sí que poden tenir un projecte comú estable i comprometre's a estimar-se i a viure units fins a la mort.

Molts aniran directament a llegir el capítol dedicat als divorciats i tornats a casar. Però cal llegir-lo en el context de tot el que es diu de la família. L'Església proposa tota la riquesa de l'Evangeli de la família. El títol és significatiu: acompanyar, discernir i inte-

grar aquests germans nostres. Aquesta actitud ve enfortida en el context de l'Any Sant dedicat a la misericòrdia. Penso que aquesta coincidència de l'aplicació dels dos Sínodes sobre la família i el Jubileu sobre la misericòrdia ha estat volguda expressament pel papa Francesc per tal d'aplicar al document pontifici amb misericòrdia. En una audiència privada que em concedí el juliol del 2014, vaig fer esment al Papa d'aquesta voluntat seva i no em va contradir. És una coincidència providencial. Aquest capítol té molt en compte el contingut del n. 85 de la resolució final del Sínode del 2015.

El Papa diu que acull les consideracions de molts pares sinodals demanant que aquests batejats siguin més integrats a la comunitat cristiana. La lògica de la integració és la clau del seu acompanyament pastoral. El Papa

demana que els sacerdots acompanyin aquests esposos amb un discerniment que els orienti a la presa de consciència de la seva situació davant Déu per poder integrar-se més a la comunitat.

El document afirma que a causa de la gran diversitat de situacions concretes no es pot esperar una nova normativa general aplicable a tots els casos. El Papa fa una afirmació important: «Ja no es pot dir que tots els qui es troben en una situació denominada "irregular" viuen una situació de pecat mortal, privats de la gràcia santificant» (n. 301). El Papa fa referència al Catecisme de l'Església catòlica respecte de la imputabilitat i de la responsabilitat moral d'una acció que poden quedar disminuïdes o fins i tot suprimides. El document demana que la consciència de les persones sigui més incorporada en la praxi de l'Església en algunes situacions que no realitzen objectivament la concepció del matrimoni cristià.

El Papa afirma que més important que una pastoral dels fracassos és l'esforç pastoral per consolidar els matrimonis i així prevenir les ruptures. L'exhortació dedica espai a la preparació al matrimoni, a la celebració del sagrament del matrimoni i a l'acompanyament dels esposos especialment en els primers anys de matrimoni.

El Papa ens ofereix un document renovador, ric en suggeriments humanistes en la millor tradició de l'Església, que demanarà, especialment als pastors, un esforç per millorar la pastoral familiar.

El Papa fa una afirmació important: «Ja no es pot dir que tots els qui es troben en una situació denominada "irregular" viuen una situació de pecat mortal, privats de la gràcia santificant» (n. 301)

Vic

El cardenal Beniamino Stella es va adreçar als 450 sacerdots aplegats a Vic

Jornada sacerdotal amb el referent de Torras i Bages

Foto de família del clergat català davant la catedral de Vic.

El cardenal Stella portant el bàcul de Torras i Bages.

Eduard Brufau

Vic / Fotos: Agustí Codinach

Amb motiu dels cent anys de la mort del Dr. Josep Maria Torras i Bages, enguany, la jornada sacerdotal que reuneix anualment els preveres de tot el Principat, va tenir lloc a Vic.

L'11 d'abril uns 450 sacerdots de les 10 diòcesis, encapçalats per tot l'episcopat català, es van trobar a la ciutat d'on Torras i Bages va ser bisbe entre el 1899 i el 1916. En aquesta edició es va comptar amb la presència del cardenal Beniamino Stella, prefecte de la Sagrada Congregació per al Clergat, vingut

El bisbe Romà adreça la salutació inicial.

expressament del Vaticà per a l'ocasió.

El Teatre l'Atlàntida de Vic va acollir els centenars de sacerdots participants per sentir les paraules del cardenal Stella. Abans, però, els arquebisbes de Tarragona i Barcelona, Mons. Jaume Pujol i Mons. Joan Josep Omella, es van adreçar breument als assistents. L'ar-

quebisbe de Tarragona va recordar la figura de Torras i Bages, especialment la seva obra *La tradició catalana*, i va citar unes paraules del «patriarca de Catalunya» en què definia el ministeri sacerdotal com a «divina missió de fer pobles». Per la seva banda Mons. Joan Josep Omella va llegir una sentida

VEREMUNDO
velón veremundo lo mejor del mundo

Distribuidor exclusivo para España de

SLABBINCK

veremundo@veremundo.com - www.veremundo.com

Partida Fanecaes, s/n. - Apdo. Correos 19 - 46860 ALBAIDA (Valencia) - Tel.: 962 900 971 - Fax: 962 901 362

Església a Catalunya

El cardenal Stella, durant la conferència a l'Atlàntida de Vic.

Bisbes catalans presents a la trobada.

carta que l'episcopat cubà va adreçar al cardenal Stella quan aquest va deixar el càrrec de nunci de Cuba. En la missiva no només s'agraïa la seva tasca diplomàtica sinó que es feia una descripció laudatòria, molt bella i sense exageracions, de la persona del cardenal.

Després d'aquesta presentació epistolar, l'actual prefecte de la Sagrada Congregació per al Clergat va oferir als assistents una conferència molt inspirada per la figura del papa Francesc i l'esperit de la misericòrdia tan estimat pel Pontífex. En un to sempre molt afable i proper, el cardenal italià va començar declarant que l'exemple del Papa inspira i sosté tota l'Església, especialment els sacerdots. No va dubtar a trobar punts entre els missatges del papa Francesc i del seu antecessor, Benet XVI, tot relacionant el risc de «mundanitat» de què parla sovint el Pontífex argentí, amb l'advertència contra el «relativisme», crida habitual en el discurs del Papa alemany.

En ple Any de la Misericòrdia, el cardenal Stella va explicar que aquest aspecte amorós tan definitori de Déu ha de ser transparentat pel sacerdot en totes les facetes de la seva vida: «L'amor i la veritat no es poden separar. El sacerdot ha de ser un testimoni d'aquesta veritat.» El prelat va afirmar que és en el sagrament de la reconciliació on aquest lligam indestructible entre amor i veritat es fa més evident. Servint-se d'unes paraules del papa Francesc, el cardenal

MONS. CASANOVA
«Torras i Bages és un exemple de la comunió amb el Papa que sempre ha expressat l'Església a Catalunya»

Stella va dir que el sacerdot ha d'acollir sempre misericordiosament la persona que confessa els seus pecats tal com ho fa el pare bondadós que acull el fill pròdig: «El sacerdot ha de posar una atenció especial a la situació de cada persona, de manera que el sagrament de la confessió alliberi sempre el fidel. Fins i tot en aquells casos en què l'absolució no sigui possible, la persona que s'atansa al sagrament sempre ha de ser acollida i beneïda.»

Fent servir la imatge evangèlica del tresor dins de la gerra de terrissa, el purpurat italià va encomiar els preveres a no confondre l'autoritat amb el poder arbitrari i va advertir de dos errors del sacerdot que el poble difícilment pot suportar: el mal ús dels diners i l'arrogància. Per al cardenal Beniamino Stella, el sacerdot no pot perdre mai la humilitat i ha de ser algú totalment lliurat als altres i a Déu, i va acabar la

dissertació amb una crida molt clara: «Escolteu el Papa.»

Missa solemne a la catedral

La monumental catedral neoclàssica de Vic es va omplir com mai amb els centenars de sacerdots assistents a la jornada i nombrosos fidels. En la salutació inicial Mons. Romà Casanova, bisbe de Vic, va posar Torras i Bages com a «exemple de la genuïna romanitat i comunió amb el Papa que sempre ha expressat l'Església a Catalunya». El prelat vigatà, referint-se a la jornada sacerdotal, va afirmar que «amb la presència de l'Episcopat de Catalunya avui fem un reconeixement del seu servei heroic a l'Església; un pastor que va posar al centre la persona, amb una gran generositat als pobres i amb una capacitat de diàleg amb la cultura del seu temps». Per tots aquests motius Mons. Casanova va expressar el desig que aquest prohoms de l'Església catalana pugui ser finalment venerat com a sant.

El cardenal Beniamino Stella —que va presidir la celebració amb el bàcul que havia pertangut a Torras i Bages, una peça modernista amb la figura de sant Jordi matant el drac— va fer referència en l'homília als cristians perseguits avui a diversos països. També va advertir els sacerdots sobre les temptacions del poder, la vanitat, l'amor als diners, la rutina funcional i la mundanitat. En acabar la celebració eucarística, el cardenal va afirmar que parlarà «molt bé de l'entrega del clergat català al Sant Pare».

La solució fàcil i econòmica per pujar i baixar escales

Cadires Salvaescales

Empresa **catalana** especialitzada en tot tipus de cadires salvaescales.

- Còmode i segur
- Per a tot tipus d'escales
- Instal·lació ràpida i sense obres
- Facilitats de pagament

Impulsa Salvaescales

Servei tècnic per a tota Catalunya

TRUQU'NS ARA

902 050 250

www.impulsa.cat

Tel. 934 224 171

Per Sant Jordi sortim al carrer

Com cada any **Catalunya Cristiana** sortim al carrer per Sant Jordi. Ens trobareu a la parada que instal·larà l'Associació de Publicacions Periòdiques en Català (APPEC) a la Rambla de Catalunya, a l'alçada de Consell de Cent/Aragó, de Barcelona

Barcelona

«Feedback» entre Francesc i els joves

El salesià Francesc Riu adapta la «Laudato Si» al públic juvenil

Carme Munté
Barcelona

Als joves els interessa el papa Francesc? En llegeixen habitualment els missatges, les cartes i les homilies? Segurament respondríem que sí a la primera pregunta, mentre que, en canvi, la segona introduiria un dubte més que raonable. Per salvar aquesta distància entre els joves i el pensament del papa Francesc, el salesià Francesc Riu ha dut a terme una empresa altament agosarada: fer una adaptació al públic juvenil de l'encíclica *Laudato Si* per facilitar-ne la lectura i convertir-la en eina de formació.

«És una encíclica per a tota la humanitat perquè el repte ecològic ens implica a tots», reflexiona el pare Francesc Riu. Els joves, per tant, tenen molt a dir sobre el futur del planeta ja que la qüestió ens interpel·la a tots: com volem deixar la casa de tots per als nostres descendents, quan estem convertint els boscos en terra erma, embrutant els oceans, destruint les fonts d'aigua, contaminant l'atmosfera?

L'estructura del llibre és la mateixa que la de l'encíclica: introducció i sis capítols. El missatge, evidentment, és el mateix. Ara bé, el que sí que s'ha fet és una adaptació estilística, terminològica i sintàctica. Al mateix temps, s'han afegit a cadascun dels capítols uns comentaris i propostes per al debat. Tot aquest treball,

Omella i els tres joves de primer de Batxillerat, en la presentació del llibre.

«Carta del papa Francesc. Ecologia integral» (Edebé).

liderat pel pare Riu, ha estat cuinat a foc lent al llarg de set mesos gràcies a la col·laboració d'un equip de cinc persones vinculades a la Família Salesiana. Fruit d'aquest treball és el llibre *Carta del papa Francesc. Ecologia integral* (Edebé), que es va presentar el dimarts 5 d'abril a la Facultat de Teologia de Catalunya.

En la presentació del llibre van intervenir tres joves de primer de Batxillerat i alumnes de Luis María Llena, professor de Filosofia i Religió, i membre de l'equip que ha fet l'adaptació de *Carta del papa Francesc. Ecologia integral*. En fer un petit comentari de l'encíclica es va posar en relleu el feedback existent entre els joves i l'encíclica *Laudato Si*.

«Negar o fer malbé la creació de Déu és negar també les persones que convivim amb el medi ambient», reflexiona Rubén Fernández.

El papa Francesc ja té el llibre

L'autor del pròleg del llibre *Carta del papa Francesc. Ecologia integral*, l'arquebisbe Joan Josep Omella, és alhora el seu millor ambaixador. Com a membre de la Congregació per al Clergat i home de confiança del papa Francesc, es va preocupar en un dels seus viatges recents de deixar-li'n dos exemplars juntament amb una carta. Ben segur que al salesià Francesc Riu li plaurà molt saber que el papa Francesc ha dedicat una estona a fullejar la seva adaptació de l'encíclica *Laudato Si* a un públic juvenil.

«Si els humans hem sigut capaços de transformar el nostre entorn perquè estigui en les condicions naturals que està, també som capaços de canviar-lo perquè aquest ens realitzi com a persones», exposa Joan Artés. I sobre la problemàtica de la manca d'aigua als països pobres, Maria Romero indica: «Caminar quilòmetres en condicions meteorològiques adverses, carregats de litres d'aigua, de potabilitat dubtosa i no sempre assequible, ens demostra la importància d'aquest "or" líquid que molts han convertit en mercaderia, pensant tan sols en el seu benefici.»

VIC

Exposició permanent a la catedral de Vic.

Dues exposicions sobre Torras i Bages

Redacció / Vic

En el marc del projecte *Episcopus* s'han posat en marxa dues exposicions que aborden la figura del bisbe Torras i Bages. D'una banda, cal destacar l'exposició permanent *Torras i Bages. Home de l'eternitat* a la catedral de Vic i, de l'altra, l'exposició itinerant *Torras i Bages i els artistes*. Formen part de l'any commemoratiu d'aquest bisbe i dins el projecte *Episcopus*.

Torras i Bages. Home de l'eternitat és el títol d'una exposició divulgativa de l'obra i la personalitat de Josep Torras i Bages (1846-1916). De caràcter planer i descriptiu, compta amb objectes exposats que ajuden a entendre la seva figura. Se situa al deambulatori de la catedral i s'estructura en cinc

capítols bàsics: *Biografia, Pensament i context socio-religiós, L'art i els artistes, Home del seu temps. Context polític-cultural i La catedral de Sert*.

Torras i Bages i els artistes és el títol d'una exposició itinerant i divulgativa de la personalitat de Josep Torras i Bages (1846-1916). Es tracta d'una exposició d'una selecció de dibuixos que diversos artistes, membres del Cercle Artístic de Sant Lluc, regalaren al bisbe Josep Torras i Bages, el dia del seu sant, l'any 1898, i que conformen un àlbum de gran valor que avui forma part de les importantíssimes col·leccions d'art que aplega el Museu Episcopal de Vic.

L'exposició és a Igualada fins al 17 d'abril. Del 13 al 29 de maig es podrà visitar a Manresa.

Un documental per reivindicar la classe de Religió

«Hem perdut l'oremus?» destaca el coneixement del catolicisme per entendre Catalunya

Joan Piñol
Barcelona

La classe de Religió està amenaçada. A l'escola pública el discurs imperant s'encamina a menystenir-la, obstaculitzar-la i, al final, substituir-la per una assignatura de cultura religiosa. Enmig d'aquest entorn hostil, un professor de Religió a l'escola pública ha elaborat un documental precisament per reivindicar el dret dels pares a educar els seus fills segons les seves conviccions religioses.

La casualitat de les dates ha volgut que el documental es presenti pocs dies després de la publicació de l'exhortació del papa Francesc *Amoris laetitia* en què el Pontífex s'expressa diàfanament: «L'Estat ofereix un servei educatiu de manera subsidiària, acompanyant la funció indelegable dels pares, que tenen el dret a poder escollir amb llibertat el tipus d'educació que volen donar als seus fills segons les seves conviccions» (núm. 84). Aquesta és la línia del documental *Hem perdut l'oremus?*, dirigit pel mestre Ignasi Díaz i produït per Arturo Méndiz, guanyador de dos premis Goya (2012 i 2016).

Això sí, el reportatge té un to ponderat, una presentació fina i una vocació clarament didàctica. Sense entrar en els detalls, s'evidencia l'animadversió d'un sector de l'escola pública vers la classe de Religió, en alguns casos arribant a ignorar o violar la regulació legal vigent. Alhora, el documental presenta les opinions i l'experiència de conegudes personalitats catalanes: l'abat de Montserrat, Josep Maria Soler; el físic i monjo de Poblet, fra Lluç Torcal; el filòsof Francesc Torralba; la mare Montserrat del Pozo, pedagoga i religiosa, i l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol.

Juntament amb la defensa del dret dels pares a escollir lliurement la classe de Religió, també s'insisteix en la importància del coneixement del cristianisme com a fonament de Catalunya. «Si es desconeix el cristianisme difícilment entendrem la cultura catalana», explica el director. Díaz posa un paral·lelisme clar. De la mateixa manera que es va engegar un procés de normalització lingüística del català també s'ha de normalitzar la presència de l'ensenyament religiós a l'escola pública com a informació rellevant per a l'alumne. En aquest sentit, també es deixa clar —amb exemples reals i explicacions de diversos professors de Religió— que la classe de Religió no és catequesi sinó una transmissió pedagògica del coneixement religiós.

 Hem perdut
L'OREMUS?

Dret dels pares

La ignorància sobre el cristianisme, l'anomenat analfabetisme religiós, no és fruit d'una posició neutra de l'Estat sinó que parteix d'una concepció laicista. La irreligiositat també és un adoctrinament. El documental defensa que la llibertat dels pares per triar si volen Religió o no i quina confessió concretament és l'autèntica neutralitat. Francesc Torralba recalca que el poder públic no pot obstaculitzar aquesta decisió dels pares: «L'Estat no pot decidir quina educació moral i religiosa han de rebre els meus fills perquè això ho hem de decidir els pares, que per això som els que els hem portat al món.»

El documental no hauria estat

possible sense l'apadrinament de la Federació de Cristians de Catalunya. «En l'ideari de la Federació hi ha l'amor a la pàtria i l'amor a la Doctrina Social de l'Església i el documental

IGNASI DÍAZ
«Si es desconeix el cristianisme difícilment entendrem la cultura catalana»

planteja si es pot estimar Catalunya sense conèixer la religió que l'ha configurat», resumeix el director. Igualment, també han comptat amb l'ajuda de la Direcció d'Afers Religiosos de la Generalitat, la Fundació Carulla i la Fundació Casa de la Misericòrdia juntament amb aquest setmanari, *Catalunya Cristiana*. El documental, de 30 minuts, s'ha presentat al Seminari de Barcelona el dia 13 d'abril i estarà disponible en obert a través d'internet i la idea és que corri a través de les xarxes. El repàs dels referents culturals cristians de Catalunya consciència de la importància de protegir el dret dels pares d'oferir als seus fills un coneixement de la Religió, un dret que el documental analitza i reivindica.

LLOGUERS – ALQUILERES – LOCATIONS – RENTS
ADMINISTRACIÓ DE FINQUES

al kilando
by FINCAS GANDIA

DIPUTACIÓ 193
08011 - BARCELONA

www.alkilando.com
93 451 50 00

Misericòrdia en obres

Acollir el foraster

Recordo una anècdota quan era petita, en sortir de l'eucaristia dominical acompanyada dels meus pares. Teníem el costum de saludar i, de vegades, establir conversa amb en Guillermo, un rodamón que solia pidolar algunes monedes a la sortida de l'església; aquell diumenge d'hivern era molt fred i ventós i l'habitual salutació va esdevenir una invitació per a en Guillermo a passar la nit a casa nostra. L'experiència fou viscuda amb cert impacte i expectació pel fet d'acollir a casa aquell foraster amb evidents signes de misèria i pobresa. En els temps presents com en els passats vivim voltats de situacions negatives d'inseguretat, de violència, de robatoris, que ens poden fer més vulnerables a desconfiar d'aquell que necessita el nostre acolliment, però malgrat això som convidats a anar més enllà. Sant Benet en la seva regla monàstica ens hi anima: «Tots els forasters que es presenten han de ser acollits com el Crist»; per al sant no hi ha terme mig, des d'una visió de fe, l'hoste és el Crist, i més encara, ens ho diu el mateix Senyor: «Vosaltres, quan era foraster, em vau acollir. Us ho dic amb tota veritat: tot allò que fèieu a cadascun d'aquests germans per petit que fos, m'ho fèieu a mi.» Ens ajudarà o, si més no, ens predisposarà a acollir el foraster en la mesura en què aprenguem a acollir aquell amb qui convisc i comparteixo el quefer quotidià, acollint-lo tal com és, sense prejudicis i amb humanitat. Els hostes que vénen al monestir també són interpel·lats a prendre consciència d'aquest servei en la caritat que és l'acolliment; al menjador de l'hostatgeria hi ha penjada una

Els hostes que vénen al monestir també són interpel·lats a prendre consciència d'aquest servei en la caritat que és l'acolliment

Hostatgeria del monestir de Santa Maria de Vallbona.

gran icona amb un passatge bíblic d'Abraham i Sara, aquests, sense saber-ho, acolliren els tres àngels del Senyor. «Estimeu-vos els uns als altres tal com jo us he estimat», l'amor que Crist ens ha manifestat ens obliga a estimar sense límits, aquesta és la raó fonamental que ens ha de moure a acollir el foraster, i és que practicant les obres de misericòrdia fem realitat el manament del Senyor.

Sara Picher
Monja de Santa Maria de Vallbona

Abecedari lul·lià

Francesc Tous Prieto
Membre del Centre de Documentació
Ramon Llull de la
Universitat de Barcelona

Humilitat

Malgrat que no figuri en el septenari de virtuts tradicional —com sí que ho fan, en canvi, la caritat i la fe, tractades en articles anteriors d'aquest *Abecedari*—, la humilitat és una de les virtuts clau de l'ètica cristiana i, per descomptat, de la lul·liana. Al *Llibre de santa Maria* (1290-1292), Llull diu que la humilitat «és aquella cosa que inclina les coses més nobles a servir i honrar les coses menys nobles». La cosa més noble és, evidentment, Déu mateix, que «per servir i honrar la humana natura s'humilia a ser home per tal que amb aquell home la servís i l'honrés, i aquest home s'humilia tant com pogué a la pobresa i al menyspreu del món i a la mort». En els *Proverbis de Ramon* (1296), Llull recorda que Jesucrist nasqué «d'humil dona i en humil lloc», «entre les bèsties que són més humiliades a la servitud» i «en la palla, que és més humil que el sendal i la porpra». L'amor i la humilitat que Déu ha manifestat de forma radical en la seva encarnació obliga l'home a imitar-lo: «Humilia't a Déu, que a tu s'humilia» (*Mil proverbis*, 1302); però d'una manera especial obliga els homes que, com diria Llull, Déu ha més honrat al món: «El rei, que es pot humiliar més que el pagès, pot tenir més caritat que ell» (*Proverbis de Ramon*).

La transcendència de la humilitat per a la vida cristiana rau, segons Llull, en el fet que la seva presència és necessària perquè les altres virtuts creixin en l'esperit del fidel: «Sense humilitat cap virtut pot pujar» (*Proverbis de Ramon*). En aquest sentit, la Verge Maria és un altre model imprescindible d'humilitat: «Tant com nostra Senyora s'humilia a la salutació de l'àngel i volgué ser serva de Déu, tant la pujà la humilitat de Déu a ser senyora i mare.» És aquesta mateixa gran i bona humilitat de Maria la que la indueix a «servir les petites bondats dels pecadors», a atendre «el que aquella dona li diu en la seva oració, que la pregava a vegades de la seva gallina i del seu gat» i a perdonar-li els pecats, atès que «cal que nostra Senyora s'abaixi i s'humiliï a tot per tal que tingui pietat i mercè d'aquella dona» (*Llibre de santa Maria*).

Temps de diàleg

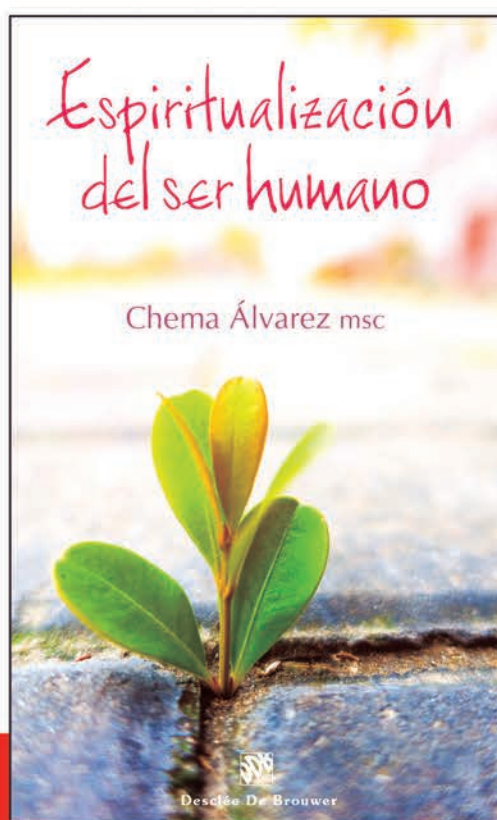
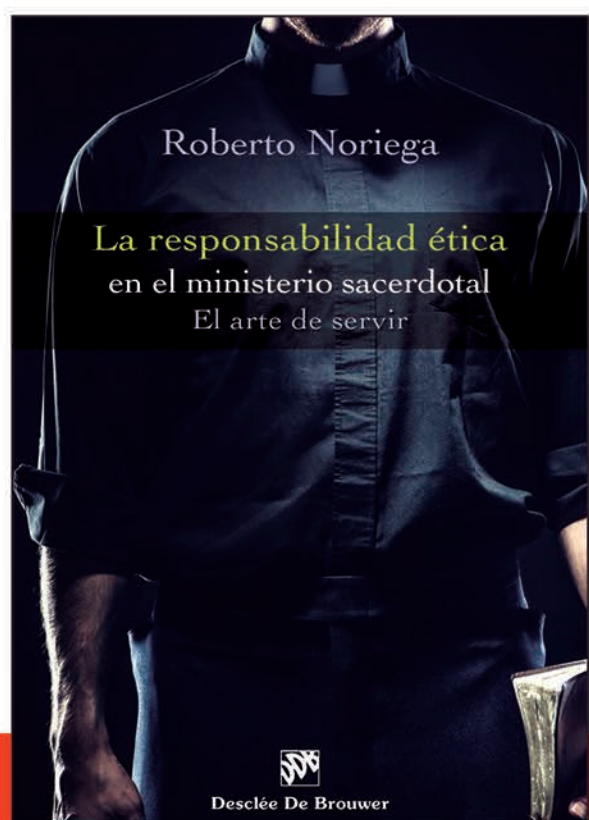
Un programa que pretén apropar-nos a les diferents tradicions religioses presents a Catalunya, dirigit pel GTER (Grup de Treball Estable de les Religions)

Cada dissabte, a les 21.00 h, a **RÀDIO ESTEL**

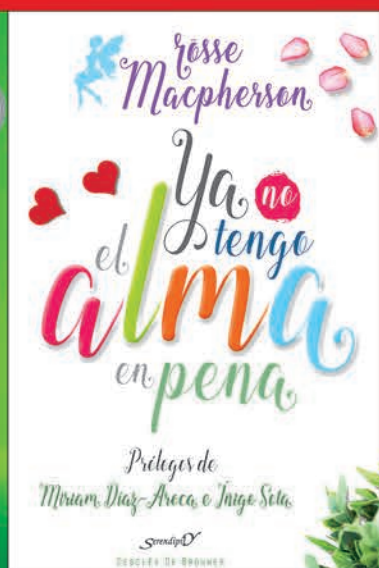
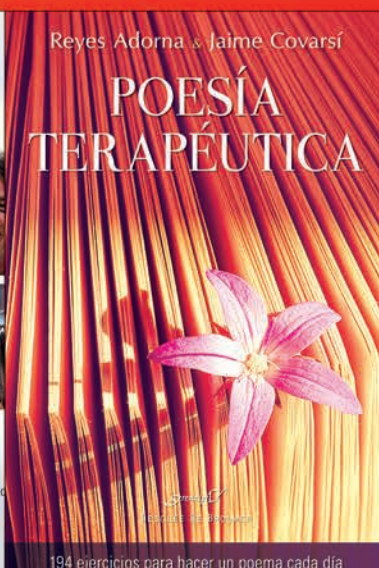
• 107,5 Andorra	• 104,4 La Cerdanya
• 105,0 La Seu d'Urgell	• 103,4 Girona
• 98,4 Osona	• 93,7 Catalunya Central
• 91,5 Lleida	• 106,6 Barcelona
• 96,8 El Garraf	• 100,6 Tarragona
• 90,1 Tortosa	

Desclée De Brouwer

www.edesclee.com

todos nuestros ebooks en ebooks.edesclee.com

PÀGINES PLENES D'EMOCIONS!

EL NOI QUE NEDAVA AMB LES PIRANYES

DAVID ALMOND

«Quan vaig veure el senyor Pirelli nedant amb les piranyes, va ser com si sabés que jo també ho podia fer.» Novel·la surrealista amb molt d'humor a l'estil de Roald Dahl, la història d'un nen normal que s'embarca en una aventura inusual per aconseguir ser el que realment desitja.

A PARTIR DE
10 anys

«EN AQUESTS
MOMENTS NO HI
HA NINGÚ QUE
ESCRIGUI COM
ALMOND.»
THE TIMES

Amb
il·lustracions
d'Oliver
Jeffers!

L'ÚLTIM GAT BIRMÀ

ROSA MOYA

Des que sent uns miols misteriosos, en Charlie Parker no aconsegueix aclucar l'ull ni es concentra a l'escola. Fins que una nit, la llum violàcia d'uns ulls felins li arriba des d'una de les finestres del luxós pis de la seva veïna, la senyora Margaret. Pot ser que aquesta dona hagi segrestat un gat?

A PARTIR DE
9 anys

«UNA AVENTURA
PLENA DE MISTERI,
DE SORPRESES
I DE MIOLS.»
FRANCESC MIRALLES

editorialbambu.com

Adéu i a reveure, Ballarín!

Climent Forner

Capellà de Solsona i poeta

Tothom s'ha dolgut de la mort de mossèn Josep M. Ballarín i Monset, el capellà actual més popular i mediàtic de casa nostra, el rector de Catalunya, podríem dir, ja que encarnava, com pocs avui dia, la història de l'Església catalana. Jo també, i molt, bons amics com érem, gairebé germans en tot.

Vaig concelebrar, amb dolor i goig alhora, en la solemne missa exequial que va tenir lloc a la parròquia de Santa Eulàlia de Berga, plena de gent, de clergues i d'autoritats. Ara bé, com que jo, sord com sóc de mena, no solc assabentar-me gaire de lectures ni sermons (ni que siguin episcopals), aprofitava el temps, no sols per pregar a Déu pel difunt, sinó també per parlar íntimament amb ell, com tantes vegades havíem fet en vida. «Josep, reposa en pau. Prega per l'Església i per Catalunya, tu que les estimaves amb tant d'amor i d'humor, que n'eres un fill privilegiat. Gràcies per tot, pel teu testimoniatge de fidelitat i de llibertat d'esperit, per la valentia i anonimat de braços oberts amb què, en temps políticament difícils, acollies tants fills pròdigs a casa teva, per la teva saviesa posada tant de manifest en llibres i en converses, per l'enriquiment de la llengua i la literatura catalanes al qual has contribuït com a gran poeta que ets en prosa si més no, per tantes obres i ninots que em vas dedicar i pròlegs que em vas fer... Perdona'ns si ni els solsonins ni els berguedans no t'hem valorat i apreciat prou com et mereixies...» (Era molt més que Mossèn Tronxo, el mític personatge que va novel·lar).

Perdona'ns si ni els solsonins ni els berguedans no t'hem valorat i apreciat prou com et mereixies

Durant la celebració i mentre ressonaven dins el temple els interminables cants gregorians, em va venir i tot un bon, o mal, pensament: si aquests cants (els millors de la litúrgia catòlica fins ara), alguns parlaments i altres detalls de la cerimònia havien estat programats pel mateix Ballarín, en l'escaiença del seu comiat a 96 anys, per providencial que fos, no hi podia haver tingut alguna cosa a veure? (Déu me perdoni.) Aclucar els ulls el dia 18 de març i ser enterrat l'endemà mateix, festivitat de sant Josep, el seu patró, amb la missa a Berga, la seva pàtria adoptiva, i el sepeli a Gósol, la seva darrera pàtria petita i universal; en vigílies del Diumenge de Rams, pòrtic de la Setmana Santa, acompanyant frec a frec Jesucrist, de qui estava enamorat fins a identificar-s'hi, particip ja de la seva Resurrecció després de la Passió i Mort; i, encara, en plena celebració del centenari de la coronació canònica de la Mare de Déu de Queralt (1916), la «seva» Mare, la qual va servir durant trenta-cinc anys com a capellà custodi del santuari... No em digueu! És com si Maria li digués: «Au, noi, puja al cel amb mi que ho celebrarem amb un goig infinit, al costat de Jesús el meu Fill, de tots els teus germans del món ja traspassats, i entonant amb els àngels i els sants el virolai queraltí: *L'avemaria que us canten els llavis / té gust de segles, de pàtria i d'escòl.* / Dolça Regina dels nostres besavis, / obriu-nos pas cap a un nou horitzó.» «Ep, Mestressa —li pregunta el mossèn, arrufant el nas—, puc fumar-me un Montecristo dels meus? Oi que sí?» I un perfum d'encens, barrejat amb la fumera dels Plens de la Patum, s'escampa per cel i terra.

CERABELLA

P.I. Can Clapés, 08181 Sentmenat (Barcelona)
T. 93 715 31 02 / Fax 93 715 02 51
CERERIA ABELLA
Sant Antoni Abat, 9, 08001 Bcn.
T. 93 441 09 07 / Fax 93 441 70 47
Boters, 5, 08002 Bcn. T./Fax 93 318 08 41
Comte Borrell, 41, 08015 Bcn. T.93 442 93 28

RIFER ROCAFER
CAMPANES RELLOTGES MEGAFONIA

BONA DIADA DE SANT JORDI

COLUMNA DIGITAL AUTOAMPLIFICADA
COBREIX FINS A 30 METRES

NOVETAT

FOCUS: Distància cobertura uniforme: max. 30 m
ANGLE: Angulo inclinación max. 45 m

ALTIMETRIA: 2 m. ALTURA TÍPICA: 10 m.

DELEGACIÓ GIRONA: C/Canonge Dorca 37, 17005 Girona. Tel: 972.22.01.55. Fax: 872.033.718. info@rifersl.com

DELEGACIÓ BARCELONA: C/Llull 321, edifici cinc 22@, 08019 Barcelona. Tel i fax: 93.311.72.01. info@rocafer.com

DELEGACIÓ TERRASSA: Tel F.616.90.90.01

«Hi ha molts musulmans escandalitzats per la manipulació del nom de Déu»

Mons. Michael L. Fitzgerald, expresident del Pontifici Consell per al Diàleg Interreligiós

Rosa María Jané Chueca

Mons. Michael L. Fitzgerald ha dedicat la vida al diàleg islamocristià. És missioner dels Pares Blancs i durant la primavera àrab va ser nunci a Egipte. També ha presidit el Pontifici Consell per al Diàleg interreligiós. Recentment ha estat a Barcelona on ha ofert la conferència *Les plus beaux noms de Dieu dans le dialogue islamo-chrétien* («Els noms més bells de Déu en el diàleg islamocristià»), que dona títol a la seva darrera publicació.

Davant la violència fanàtica dels darrers temps, què podem dir?

El primer és patir amb els que pateixen, no únicament els cristians, també els musulmans. Cal denunciar i pressionar els nostres responsables polítics perquè hi hagi més control de la venda de les armes. El papa Francesc anima a exercir aquesta pressió perquè hi hagi una pau justa, però és complicat.

Hi ha qui espera una condemna més contundent per part del món musulmà...

Hi ha molts musulmans que condemnen aquesta violència, molts líders també. Els nostres mitjans de comunicació occidentals no recullen aquestes condemnes amb la mateixa contundència amb què els musulmans les pronuncien. Els musulmans estan cansats que se'ls retregui que han de denunciar, quan ja ho fan. L'Estat Islàmic utilitza Déu i la religió per justificar la violència, i hi ha molts musulmans escandalitzats per aquesta manipulació del nom de Déu. Aquesta violència no és només contra els cristians, sinó també contra els mateixos musulmans, als quals se'ls acusa de no ser bons musulmans, de no ser veritables creients.

Aquests tràgics esdeveniments són una oportunitat per conèixer realment què és l'islam?

És cert que hi ha por i la nostra tasca és explicar el que és veritablement l'islam, amb simpatia, mostrant-ne els

Agusti Codinach

«La presència dels musulmans practicants hauria d'incitar-nos a ser més conseqüents»

valors. És el que he intentat fer amb el meu últim llibre, *Les plus beaux noms de Dieu dans le dialogue islamo-chrétien*, que és una contemplació de Déu a partir de les fonts islàmiques. Però no es tracta de quedar-nos només aquí, sinó que això ens porti a un paral·lel amb la Bíblia, cosa que ens dona una idea diferent de l'islam. Quan estava al Pontifici Consell, sobretot amb un grup egipci, insistíem que calia evitar la generalització. És fàcil etiquetar les persones, encasellar-les... i no veure la realitat del conjunt. Tampoc no s'ha de ser ingenu, naif, com de vegades se'ns ha acusat per part dels cristians que viuen al Pròxim Orient, que diuen que som massa simplistes. Es pot ser crític envers una religió que, alhora, és una gran religió.

Cada vegada hi ha més musulmans a les nostres societats, quina és la clau de la convivència?

Els països occidentals han de demanar als immigrants que volen viure aquí que aprenguin la cultura, la llengua, la història... és a dir, que s'integrin. Hi ha països que són exigents en aquest sentit; d'altres es limiten a deixar que creïn guetos i això pot suscitar problemes.

Això explica que els atemptats a Europa els hagin comès musulmans europeus?

A la Gran Bretanya les comunitats musulmanes estan molt preocupades per aquest fenomen: com és que aquests joves són atrets per la crida terrorista? Cal tenir en compte el que es proclama a les mesquites europees i, en aquest sentit, la formació és molt important perquè algú que arriba de fora no comprèn necessàriament la situació d'aquí. Hi ha mesures que es poden prendre, però no es pot preveure tot i vivim en la por. Ens hem adonat que la vida és efímera i que cal estar preparats per aquesta inseguretat i, alhora, continuar vivint. No podem cedir a la por, que és el que vol el terrorisme.

Una realitat que també va en augment són les parelles mixtes.

És un repte. Quan una parella va a veure un capellà per casar-se, se li plantegen totes les dificultats a què s'enfrontaran, que seran moltes. És un problema pastoral. Per a alguns sacerdots és una situació molt normal; per a d'altres, no tant. L'Església ha d'acollir i acompanyar, no únicament en la preparació de la cerimònia, sinó també després. Cal una atenció especial.

A quins problemes s'enfronta una parella de diferent religió?

Tenim la reacció de la parella, dels pares i la família. Ara els pares són més comprensius que abans. Accepten l'elecció dels seus fills, encara que no n'estiguin contents. Pot haver-hi problemes sobre com educar els fills, en quina religió... existeix la temptació que els pares optin perquè els fills siguin els que decideixin quina religió volen seguir i aleshores s'estableix que no es parla de religió. Això és privar els fills d'una part de la seva formació. La família, de vegades, també pot exercir una pressió forta sobre la religió. Cal advertir les parelles que tindran aquests problemes i que hauran d'afrontar aquestes situacions.

Quina actitud ha de tenir el cristià davant d'una societat que és diversa?

Primerament se'ns demana ser cristians, cristians autèntics. És el que ens demana el papa Francesc, que hi hagi un comportament cristià. La presència dels musulmans practicants hauria d'incitar-nos a ser més conseqüents amb nosaltres mateixos.

El problema és que Occident ha perdut la identitat cristiana?

Sí, però no a tot arreu. No tenim una societat cristiana que ens porta a viure la fe. D'aquí la importància de les petites comunitats, on s'animen els uns als altres a viure amb autenticitat. De vegades els cristians estan com fora de lloc, no saben proclamar la fe en què creuen; els musulmans, en general, són molt clars i no tenen problemes a l'hora de mostrar i proclamar la fe, fins i tot els infants. Viuen amb naturalitat la identitat musulmana. A Occident hi ha com una inhibició i vergonya o intolerància envers el cristià, envers les manifestacions cristianes.

**CERTIFICATS MÈDICS
CARNET DE CONDUIR
NÀUTICA I ARMES**

CENTRE MÈDIC PLAÇA MOLINA

DR. RAFAEL SOLANAS ANGLADA

- COTXE, MOTO I CICLOMOTOR
- PSICOTÈCNICS
- LLICÈNCIA D'ARMES
- LABORALS I ESCOLARS
- NÀUTICA

INFORMEU-VOS-EN:
Tel. 932 188 826
Mòbil: 639 474 741
c/ Balmes, 281, entr. 2n
08006 Barcelona

LABORABLES

De 10 a 13 h i de 16 a 20 h

Les persones que es presentin amb un exemplar de *Catalunya Cristiana* tindran un descompte de 10 euros

www.centromedicoplazamolina.es

Des del monestir

Mocions de l'Esperit

«El vent bufa allà on vol; en sents la remor, però no saps d'on ve ni on va. Així mateix passa amb el qui neix de l'Esperit» (Jn 3,8). El gran do del Ressuscitat, en la primera aparició pasqual als deixebles, és l'Esperit que procedeix del Pare: «—Pau a vosaltres... Llavors va alenar damunt d'ells i els digué: —Rebeu l'Esperit Sant. A qui perdonareu els pecats, li quedaran perdonats...» (Jn 20,21-23).

Aquest Esperit, com el vent, es mou amb entera llibertat per fer que la salvació de Crist arribi a tothom. En tenim un exemple ben clar en els Fets dels Apòstols (Ac 10): el cas de Corneli, un oficial de l'exèrcit romà. S'hi mostra com l'Esperit s'avança als mateixos sagraments, en concret perquè Pere es convenci que pot batejar aquell home i tots els altres que escoltaven, ni que fossin gentils. «Pere parlava encara, quan

l'Esperit Sant va baixar sobre tots els qui escoltaven la seva predicació. Els creients d'origen jueu... van quedar molt sorpresos en veure que el do de l'Esperit Sant era abocat fins i tot sobre els pagans. Els sentien parlar en diverses llengües i proclamar les grandeses de Déu. Llavors Pere digué: —Qui pot privar de l'aigua del baptisme a aquests que han rebut l'Esperit Sant igual que nosaltres? Tot seguit va manar que els bategessin en el nom de Jesucrist.»

És l'Esperit Sant qui treballa i mou els cors, qui guia les persones i els pobles cap a la trobada amb Déu. Ja ens insinuava un competent professor de teologia —per cert prou escolàstic i tridentí—que, quan un hom s'acosta al confessional, pot molt ben ser que l'Esperit que l'hi porta ja l'hagi reconciliat. Es comprèn. L'obra grandiosa i secreta de Déu sobrepassa els nostres

temps i esquemes, tal com la seva misericòrdia desborda la humana justícia.

No seré jo qui contradigui sant Pau: «Que cadascú s'examini a si mateix, abans de menjar el pa i beure la copa del Senyor» (1Co 11,28). Però sí que ens podem trobar amb casos no solament de bona fe sinó d'inici de conversió per moció de l'Esperit; el d'alguna persona que se sent atreta a anar a combregar espontàniament pel seu desig d'aproximar-se a Crist, després de sentir l'evangeli i l'homilia, encara que no sàpiga del tot de què va ni amb quin ordre correspondria fer les coses. Bé, sí, ensenyar el qui no sap. Però sense jutjar ni malmetre els ritmes de l'acció de l'Esperit, meravellosa i digna de lloança. O en darrer terme, tenir present la paraula de Jesús en la seva hora suprema: «Pare, perdona'ls, que no saben el que fan» (Lc 23,34).

Jaume Gabarró
Monjo de Solius

La sal de la terra

Més enllà de Barcelona

Una de les assignatures pendents de Barcelona és reconèixer l'obra de Jaume Plensa (1955), un dels seus artistes més internacionals. Les seves escultures de grans dimensions, disputades arreu, llueixen per carrers i places de mig planeta. Vaig descobrir el treball de Plensa exposat als carrers de Bordeus i trobo a faltar una escultura seva, de creació actual, a la capital catalana. Per què se li escatima espai? La mostra que li havia de dedicar el 2017 el MACBA està en suspens, igual que l'escultura icònica que Plensa vol fer des de petit, d'una dona mirant el mar. La bona notícia és que al Palau de la Música s'exposen temporalment quatre escultures seves. A l'exterior i en diàleg amb l'edifici modernista de Domènech i Montaner, hi ha l'escultura de ferro de la cara de Carmela, una nena de bellesa mediterrània, que s'exposa al públic per primer cop. Turistes i veïns s'aturen meravellats a contemplar-la. Igual de

bocabadats van quedar l'any passat els fidels de San Giorgio Maggiore de Venècia, obra del prestigiós arquitecte Andrea Palladio, en veure al mig de la basílica renaixentista una gran mà fent el senyal de beneir i una escultura, que també és el retrat real d'una nena nascuda a Catalunya. Més enllà de la bellesa exterior, les imatges de Plensa traspuen serenor, joia, presència, amb un cert embolcall d'espiritualitat. Arrelades al present semblen mirar el futur amb calma, meditació i una espurna de poesia.

Tornar a casa després de l'harmonia que respira l'exposició em serveix d'excusa per no escriure el que tenia previst. Volia compartir que fa dos anys que Boko Haram va segrestar 276 nenes de l'escola de Chibok a Nigèria. La majoria són cristianes, però el grup terrorista també ha segrestat centenars de dones i nenes musulmanes i animistes, ha cremat pobles, escoles, mesquites, esglé-

sies i ha matat milers de civils. Una cinquantena de les nenes van aconseguir escapar, i els relats que expliquen són esfereïdors. Els menors estan sotmesos a violacions, esclavitud, assassinats i a ser usats com a bombes humanes. Les comunitats no accepten que les nenes que han tornat tinguin fills dels milicians que les van violar, i no les volen a casa perquè creuen que estan maleïdes i els poden fer mal. Al trauma que pateixen s'hi suma la persecució i el rebuig, tal com denuncia Unicef. Calen urgentment centres d'acollida i salut. I les altres nenes, on són? No se'n sap res. Què se n'ha fet, de l'entusiasme de la campanya #bringbackourgirls (Torneu-nos les nostres nenes) que va recórrer el món passant per la Casa Blanca i finalment es va apagar com una espelma? El seu plor ofegat continua amagat en algun lloc, i malgrat que els han robat la infància, trobar-les ha de ser el més prioritari.

Montserrat Esteve
Periodista

Mirada al món

Més enllà del jihadisme

Els atemptats de Brussel·les, el 22 de març, dimarts de la Setmana Santa, han exacerbat els ànims de la població als països europeus. És normal que sigui així perquè les massacres dels que es fan volar pels aires semblen mort, destrucció i barbàrie. Independentment de la nacionalitat, del color de la pell, de la creença, de la cultura, de la professió. La matança de Brussel·les, com la de París (13/11/2015), o la de Madrid (11/03/2004), o la de Londres (07/07/2005), ha donat lloc a l'ús constant de paraules com «jihadistes» i «jihadisme». Fins a tal punt que aquests termes projecten avui dia una densa boira a escala mundial en les relacions amb els musulmans, i més en concret a Europa.

Ningú no nega que el fanatisme religiós de grups, que es reclamen de l'islam, enverinen el clima d'entesa, de llibertat, de respecte per la vida i dignitat del pròxim. No cal emprar paraules

que poden confondre'ns en gran manera. Al qui mata una altra persona de la manera que sigui i més intencionadament, se li diu «assassí» i «criminal». Poc importen les raons, la ideologia, les motivacions. No hi ha cap justificació possible, ni política, ni religiosa, ni cultural, per l'assassinat d'un ésser humà i menys quan es programa amb fredor, es planeja amb anterioritat i s'executa amb el segell de la ferocitat.

Creix el clima de sospita i recel, de temor i desconfiança en les relacions entre cristians i musulmans. És preocupant que el terme «jihadisme» es vagi repetint cada cop més com si fos una tonada de moda que és difícil fer callar, arraconar i oblidar. Sigui dit de passada i sense titubejos, que la fúria, l'odi i el terror a mans d'assassins perversos no poden tenir cabuda en cap societat humana. Dit això, no n'hi ha prou d'acusar i censurar, maleir i condemnar. Podem omplir mol-

tes pàgines amb alenades de paraules, però ens hem de preguntar com podem sortir d'aquest impàs que ens atemoreix, encara que no ho reconeguem. Hi ha una via que ens és urgent prendre sens falta i en què els mitjans de comunicació tenen un paper primordial. Cal parlar urgentment dels aspectes positius de l'altre. Sigui quina sigui la seva creença i la seva fe, la seva cultura i el seu origen, la seva manera de pensar i la seva manera de viure. Aquest camí ens porta a l'entesa en la diversitat, en el pluralisme, en la diferència. Avançarem amb més seguretat, amb menys temors, amb menys prejudicis. En el context en què vivim també significa anar més enllà del jihadisme. No volem fer publicitat dels assassins i col·locar-los diàriament al pedestal. Així evitarem romandre amarrats i ancorats a port. Sense poder desplegar les veles per continuar navegant malgrat l'onatge amenaçador.

Justo Lacunza Balda
Pare blanc arabista-islamòleg,
des de Madrid

Punt de vista

Ricardo Barba Monsalve
Doctor en Filosofia i sacerdot d'Urgell

La Misericòrdia a les perifèries (i 2)

La Misericòrdia de Déu és la manera pròpia de ser del Pare —entranyes de Misericòrdia. L'Església no és frontera de la seva paternitat. El Pare és tal per als seus fills precaris i desvalguts. Però també, fills capaços de monstrositats. El Pare es realitza com a Amor que sosté el fill necessitat i simultàniament, presència que experimental el mal. L'Església, expressió del Pare, s'apropa a qui pateix, per sostenir-lo. A la vegada que entra físicament a les perifèries de l'existència: assassins,

corruptes, caps de la màfia, amos del poder econòmic del món i de la guerra, pederastes, traficants d'esclaus. Com tocar aquests éssers humans? Crec que no és possible accontentar-se amb una crida, des de la distància, a la conversió. Aquests gestors de maldat són fills ferits que produeixen mort i foscor. «Tocar-los» enfronta-exposa a la Misericòrdia, a la més intensa, desconcertant i espantosa maldat humana. Assumir aquesta missió és ser el que som.

L'exposició és un repte per als nostres sacraments i «eines» de

perdó. Portar-los, oferir-los i celebrar-los a llocs «no segurs» representa un risc altíssim. Però ens en descobrim la veritable sacramentalitat. Això és saludable —salvífic— per a l'Església. EXPOSAR la Misericòrdia a ser ofesa, abusada, menyspreada o rebuda i celebrada. Necessàriament aquest risc desplaça l'Església d'ella mateixa. La farà dependre de la Misericòrdia del Pare. A la vegada que de la misericòrdia del món. Quedaran evidents les nostres responsabilitats passades i presents, en la construcció del monstre del mal. Descobrirem la nostra culpa

per acció o per omissió, patent a les perifèries de l'existència. L'ús que hem fet del pobre i l'abús que hem fet viure al fràgil. Ens sabrem necessitats del perdó del Pare i del perdó de tots aquells als quals hem sotmès, n'hem abusat i usat.

L'Any Jubilar de la Misericòrdia no pot ser viscut des d'una pura visió caritativa o penitencial interna. Ha de ser viscut des dels nostres mateixos monstres de maldat, des de la confrontació-exposició al terreny amb el monstre. Amb el Caín humà, que habita l'espai de la vida, la perifèria densa i fosca de l'existència.

és prou intel·ligent per adonar-se del sentit de la resposta. Tot era, com se sol dir, una qüestió de «colzes», d'estudiar una mica més.

Als adults, ens passen coses semblants. Les coses adverses, els fracassos, la no-consecució d'una il·lusió, etc., ens «preocupen». No és estrany, perquè no som de pedra, que passem disgustos per malentesos amb els altres, per malalties o per dissorts. Hi ha a qui un disgust el preocupa tant, que no pot dormir una nit, que la passa donant voltes a un problema. Una mostra que tenim sentiments. Però, aquests necessiten un fre.

Davant dels problemes de la vida no sols ens hem de «preocupar», sinó que ens hem «d'ocupar». La preocupació excessiva no construeix, no mena a cap solució. Hem de procurar cercar el desllorigador del problema. No ens podem fer pas la il·lusió que ho solucionarem tot. Això no obstant, ens cal actuació, que tindrà el nom de «paciència», de «pregària», de «lucidesa mental», de «prova»... I, per damunt de tot, de «confiança absoluta» en el Senyor, que tot ho fa pel nostre bé, fins allò que ens pugui fer més basarda. El «preocupar-se» s'ha de restar amb «l'ocupar-se». Una actitud difícil i fàcil alhora.

A propòsit de...

P-J Ynaraja
Capellà del Montanyà
ynaraja@gmail.com

Mn. Ballarín (3)

Si d'algú es pot dir que era capaç de modificar la història, aquest va ser Mn. Ballarín. El seu coneixement vast en aquest terreny, civil i religiós, li permetia interpretar-la sorprenentment. Li podem aplicar allò que va dir Terenci Àfrica: «Home sóc i, per això, res humà no m'és aliè.» Amistat i responsabilitat, quina altra cosa d'ell no podem oblidar? L'humor. El seu enginy i la seva agudeses van ser d'antologia. Una gràcia que no va utilitzar mai per desacreditar ningú.

Sorprenia i acceptava la sorpresa de Déu, sense que no li incomodés gens. No es pot oblidar, és un exemple, l'incident que el va posar en contacte amb els Lara, els editors. Anava de viatge i va veure un accident i, fidel a la seva consciència sacerdotal, li va administrar l'absolució «sub condicione», més tard va saber que es tractava d'un Lara. Seria llarg d'explicar l'edició i el triomf de Mn. Tronxo, que va tenir aquí l'inici.

A la seva fidelitat, tothom corresponia amb una virtut idèntica. Els que la vam rebre no el traïrem mai. Entre les moltes proves i exemple admirable, destaca la de l'Emília. No sé si se li ha reconegut prou aquesta lleialtat, que jo sempre vaig admirar.

No importava la categoria de la persona. Em remonto a temps llunyans. El P. Remolins, de La Corba, va entrar al Seminari. L'estada se li va fer inaguantable. Ho va deixar i va sol·licitar l'orientació de Ballarín. A l'interim, va patir un accident de muntanya i va morir. Alguns dels superiors van dir que Déu l'havia castigat per no haver estat fidel. Ballarín no, i va dissenyar un monument amb aquesta dedicatòria: «Morí en els cims, ell que en els cims havia après la força, ara romandrà tostemps jove i vivent, de l'aigua de Déu entre nosaltres.»

Cadascú parla del que ha experimentat, jo no en sóc aliè. Anava cap a la Llobeta, destinació paral·lela al que per a ell va ser Queralt. La seva opinió em convenia, però era difícil veure'l. El tren es va aturar a Manresa, i era a l'estació. Va pujar al mateix vagó. No podia ignorar que era una resposta de Déu, i em vaig aixecar a saludar-lo. Anava cap a Terrassa, però em va acompanyar fins a Barcelona, i em va dir que ja tornaria enrere. Em volia descobrir la gràcia de Déu que seria el lloc al qual m'havien destinat. Aquesta trobada va ser un gran do. Li ho vaig recordar quan li vaig demanar el pròleg per a un llibre. El va fer amb encert i simpatia. Un altre, sí. Es va indicar a Mn. Alsina que creés una parròquia. Va recórrer a Mn. Ballarín. Va dissenyar l'església, Mn. Ferran en va fer els càlculs, el futur rector va ser director d'obra, a mi em van encarregar les imatges. Seana és una obra presbiteral i tinc l'honor d'estar-hi implicat, amb el seu beneplàcit. Mn. Tronxo li va donar fama, però cal recordar altres obres. Els que vam llegir el seu *Francesco*, no oblidarem mai la seva aguda presentació de la santedat actual, tan santa com ho va ser la del *Poverello*. Quan li diu a Clara, la prostituta: «Tu ets verge», oblides una gran quantitat de prejudicis. I comprens la grandesa de la gràcia sacramental, més gran que l'auxili psicològic. Van enterrar el personatge. Existeix, però, eternament la persona.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova
Degà del Capítol Catedral
de Barcelona
secretaria@catedralbcn.org

Preocupats

El diccionari defineix així *preocupar*: «Ocupar per endavant l'ànim d'algú una idea, una opinió, etc., que li impedeix de veure-hi clar, d'admetre altres opinions, etc.» També, «ocupar, absorbir, l'ànim d'algú un temor, una sospita, etc., que dona ànsia, turment, etc.»

L'Enric, de catorze anys, és molt estudiós. Sol obtenir les màximes notes a l'escola. En l'avaluació del primer trimestre, totes les assignatures li foren qualificades amb «excel·lent». Totes, menys la de «llengua» (la gramàtica), en la qual solament havia obtingut «notable». Això va entristir el nostre amic.

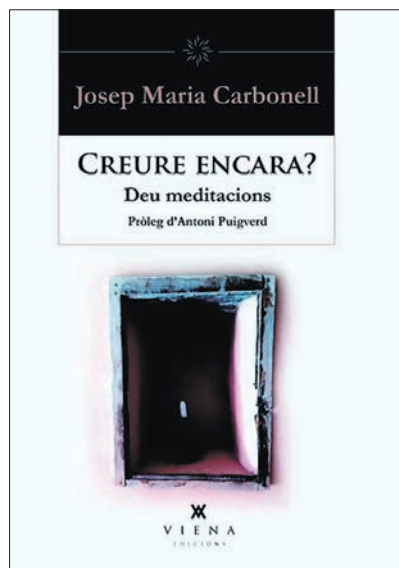
L'Enric és decidit i noble. Com que té respecte i confiança amb la seva tutora, no dubta d'anar-la a trobar: «Senyoreta, tinc una preocupació. He tret excel·lent en totes les matèries escolars, però estic molt preocupat perquè de Llengua només he aconseguit un notable.» La tutora li va respondre ràpidament: «Enric, això no t'ha de preocupar, sinó que t'ha «d'ocupar».» El noi

[CatCristl|libres]

SUPLEMENT D'INFORMACIÓ I RESSENYES LITERÀRIES AMB MOTIU DE SANT JORDI

La tria dels escriptors

GABRIEL MAGALHÃES

Autor de *Mirall de vida – Una lectura quotidiana de l'Evangelí*, de Fundació Joan Maragall/Editorial Cruïlla

Creure encara? – Deu meditacions, de Josep Maria Carbonell, Viena Edicions

Aquest llibre funciona com una mà estesa per la fe al món contemporani. El seu braç és la tradició cristiana, mentre que els dits coneixen bé les realitats presents de la ciència, la política i la cultura. Al creient, d'altra banda, aquesta obra li permet saber d'on ve i cap on va. Es tracta d'un alto en el camí d'algú que sempre ha estat, com diu A. Puigverd al pròleg, un «constructor de ponts».

Hierba en los tejados, de Rafael Espejo, Editorial Pre-textos

Els noms dels bons poetes cal xiuxiuejar-los ben fluixet, perquè només els escoltin els que encara papallonegen aquesta mena de lectures. I jo els dic: Rafael Espejo, Rafael Espejo... Si agaféssim una porcellana lírica de Bécquer i la tiréssim a terra, els fragments serien els textos embuixats d'aquest actual poeta andalús. Algú que es presenta d'aquesta manera: «La meua gran habilitat: sé convertir l'aire en paraules que diuen el que penso.»

LAIA DE AHUMADA

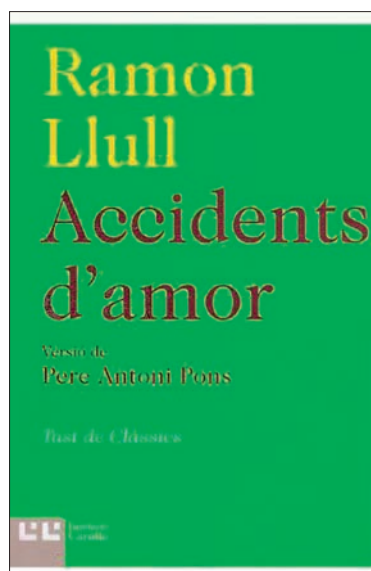
Autora d'*Espirituals sense religió*, de Fragmenta Editorial

Todo confluye. Espíritu y espiritualidad en los movimientos altermundistas, de José Eizaguirre, Desclée de Brouwer

L'autor, religiós marianista i activista social, descobreix en les persones que formen part dels moviments altermundistes («un altre món és possible») una sensibilitat espiritual i social de la qual les persones religioses poden aprendre molt. És per això que l'autor fa de pont entre dos mons que sovint es donen l'esquena. Afirmar que som davant d'un paradigma cultural que reflecteix una espiritualitat amb uns trets molt característics: consciència, integració, confiança, transformació.

Llibre del gentil i dels tres savis, de Ramon Llull, Fragmenta Editorial

Ignasi Moreta ha adaptat el llibre de Ramon Llull i n'ha fet un conte, amb una guia de lectura per anar més a fons. És una paràbola amb un final sorprenent que Moreta interpreta, en contra de l'opinió d'alguns lul·listes, en clau interreligiosa. Aquest conte ens apropa a l'època de Llull i ens fa veure que no està tan lluny del que vivim ara: un temps de convivència i diàleg de cultures i religions, però també d'integristes, de lluites per defensar la pròpia religió com l'única veritable.

CARLES DUARTE

Autor de *Celestial Sant Sopar*, de Claret

Accidents d'amor, de Ramon Llull, Editorial Barcino

És un text breu, en una fidel i entenedora versió de Pere Antoni Pons, que constitueix una excel·lent introducció a aquest gran místic, en ocasió de l'Any Llull, que commemora el 700 aniversari de la mort d'aquest personatge formidable, que va escriure una obra immensa i perdurable orientada a argumentar i difondre el cristianisme. *Accidents d'amor* és una narració al·legòrica que l'autor va concebre per convidar els creients a viure la fe amb plenitud, a un lliurament a Déu.

La fuerza de los años. Lecciones de la ancianidad para jóvenes y familias, Ediciones Sígueme

Una obra que reflecteix el treball admirable de la Comunitat de Sant'Egidio, una associació de cristians laics creada l'any 1968 que dona suport a pobres i ancians i que organitza pregàries internacionals per la pau des de fa quaranta anys. Introduït i tancat pel seu fundador, Andrea Riccardi, el volum ens ofereix una síntesi excel·lent de la importància de la vellesa i dels aspectes que cal tenir en compte per assegurar la dignitat dels qui la viuen. Una lectura ben recomanable, una lliçó d'humanisme.

M. VICTÒRIA MOLINS

Autora d'*Estava a la presó i em vaig visitar*, de Claret

Un amor sense límits. Les catorze obres de misericòrdia, a cura de Norbert Miracle, Claret

El llibre és un recull d'articles de diferents autors de les diòcesis catalanes, que ha posat en comú Norbert Miracle. Un comentari a les catorze obres de misericòrdia tradicionals, però amb una visió actual, des de la realitat a la qual ens crida el papa Francesc en aquest Any Jubilar de la Misericòrdia. En tractar-se de diferents autors és lògic que uns m'hagin semblat més profitosos que d'altres. En general, és un bon llibre per introduir-nos en les necessitats actuals i moure'ns a tenir un cor obert a la misericòrdia.

La filla estrangera, de Najat El Hachmi, Edicions 62

Es diria que la llengua és l'autèntica protagonista d'aquesta novel·la de Najat El Hachmi, que a partir d'una variant de l'àrab, el berber, l'autora de *L'últim patriarca* narra la vida d'una filla i una mare amb dues educacions socials completament diferents, els seus sentiments, les seves angoixes i els seus problemes, superats pel vincle emocional que les uneix. Un autèntic testimoni de les dificultats dels immigrants no només pel que fa a la inserció laboral sinó pel canvi de costums i tradicions.

La tria dels editors

RAMON CASALS ROCA

director general d'Editorial Casals (www.editorialcasals.com)

Sant Jordi de les galàxies,
de Jaume Copons (text) i
Liliana Fortuny (il·lustracions).
Publicat per Combel

El cinquè títol de la sèrie «L'Agus i els Monstres» ens alegra el Sant Jordi amb... *Sant Jordi de les galàxies*, una aventura sideral que va més enllà del gran mite del cavaller i de la rosa i el llibre. I en acabar, també podeu volar amb l'Agus cap a *La llegenda del mar*, una illa deserta que no és tan deserta i on res no és el que sembla. Hi trobareu pirates de tota mena i uns salvatges molt civilitzats.

El noi que nedava amb les piranyes, de David Almond (text) i Oliver Jeffers (il·lustracions).
Publicat per Bambú

Una novel·la emocionant, tendra i surrealista, amb un estil ple d'humor i de poesia. Avorrit de viure en una fàbrica d'enllaunar sardines, un bon dia l'Stan decideix d'emprendre el vol i fugir de casa amb una companyia de fira ambulat. Aquest viatge li canviarà la vida... A més, coneixerà en Panxo Pirelli, l'home que neda amb les piranyes i que el voldrà convertir en el seu digne successor.

P. JOSEP MASSOT

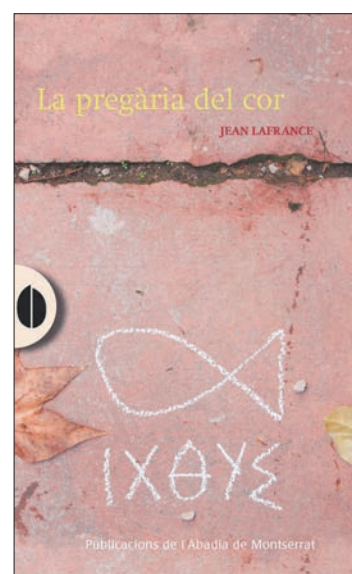
director de les Publicacions de l'Abadia de Montserrat (www.pamsa.cat)

Manual cristià d'autoestima,
de Bernabé Dalmau

Un llibre que tracta del sentit de la vida i de la necessitat d'autoafirmació personal dins del servei als altres, escrit amb senzillesa i amb sentit comú, partint d'una visió cristiana, oberta i comprensiva, del món. L'autor és el P. Bernabé Dalmau, monjo de Montserrat i director de la revista *Documents d'Església*. Ell assegura que aquesta obra s'adreça a qualsevol persona, sigui creient o no.

La pregària del cor,
de Jean Lafrance

Una obra clàssica, escrita originalment en francès i traduïda a diversos idiomes, que ens acostava a la pregària cristiana des d'una fonda experiència personal, que vol obrir el nostre cor a la Paraula de Déu i al pressentiment del Regne del Cel. Quan fem l'experiència de la pregària, la paraula que es presenta espontàniament a la nostra consciència és la dels pelegrins d'Emmaús.

IGNASI MORETA

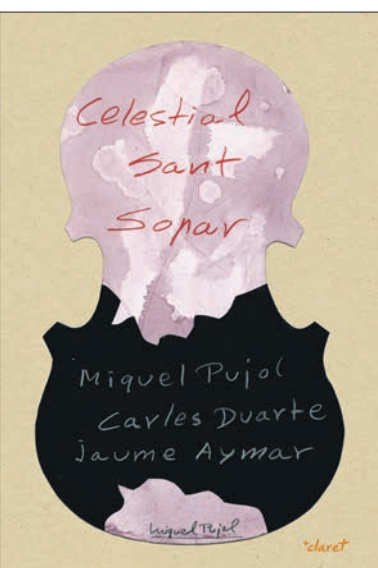
director de Fragmenta Editorial (www.fragmenta.cat)

Déu sense Déu. Una confrontació, de Xavier Melloni i Josep Cobo

Després de la mort de Déu... continuem parlant de Déu. I ho continuem fent des de postures diverses. Josep Cobo parla de Déu a partir del que s'entreu en la revelació bíblica. Xavier Melloni ho fa intuïnt una espiritualitat que va més enllà dels diversos credos. En el llibre, Melloni i Cobo parlen a fons de la revelació, la cristologia, el mal, la vida en l'esperit, el silenci, la paraula i l'acció.

Llibre del gentil i dels tres savis, de Ramon Llull. Adaptació d'Ignasi Moreta amb il·lustracions d'Àfrica Fanlo

Hi havia una vegada un gentil desesperat perquè no disposava de cap consol davant la mort. Un savi jueu, un savi cristià i un savi musulmà li van explicar les seves creences respectives. En acabar, el gentil es va disposar a dir per quina de les tres religions optava, però els savis no van voler saber-ho per poder continuar dialogant. Llull ens presenta un exemple sorprenent de diàleg interreligiós al segle XIII.

MARCEL·LÍ LÓPEZ

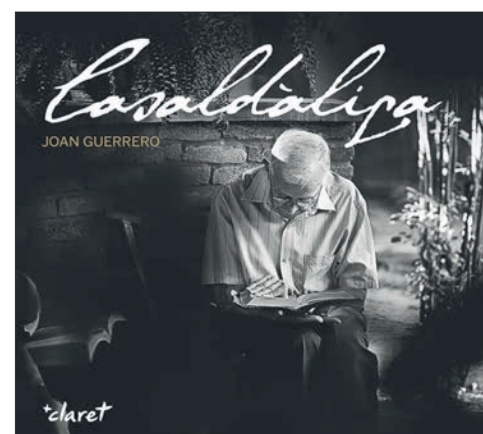
director d'Editorial Claret (www.editorialclaret.cat)

Celestial Sant Sopar, de Miquel Pujol, Carles Duarte i Jaume Aymar

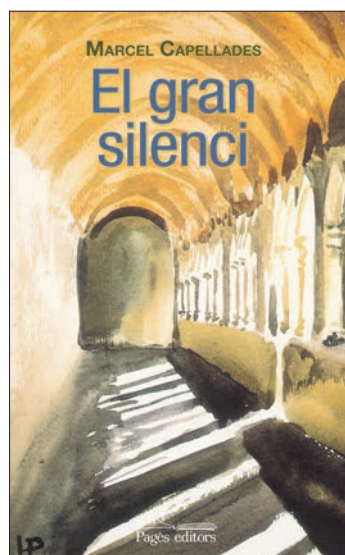
Es tracta d'un llibre únic i unificador que aplega la música i les diferents plàstiques de Miquel Pujol, violoncellista, compositor, musicòleg, artista i escultor, les contemplacions suggeridores de Mn. Jaume Aymar, director de Catalunya Cristiana i Ràdio Estel, i la bellesa que sempre ens ofereix Carles Duarte, premi Ramon Fuster 2014 per la seva trajectòria cívica, cultural i literària, amb els seus poemes únics.

Casaldàliga, la seva gent i les seves causes, de Joan Guerrero

El fotoperiodista Joan Guerrero ha compartit amb Pere Casaldàliga alguns estius al Brasil, i fruit d'aquestes trobades han sorgit un grapat d'instantànies representatives de la vida del bisbe. El llibre recull una selecció d'aquestes imatges que van acompanyades de textos de Casaldàliga en català, castellà i portuguès. Dues figures que saben, de manera magistral, posar llum a la vida i veu a l'esperança.

La tria dels llibreters

JAUME MORALES

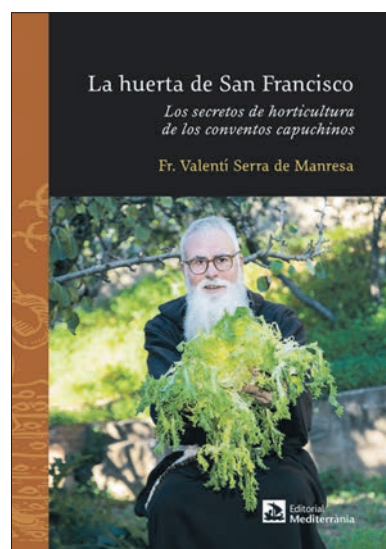
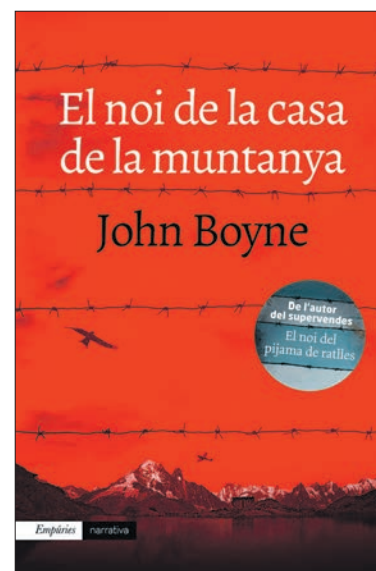
Llibreria Claret (www.claret.cat)

El gran silenci, de Marcel Capellades, Pagès Editors

El gran silenci ens fa entrar dins el món secret i desconegut del desert cartoixà. Un món i una vida preservats gelosament durant nou-cents anys. La cartoixa se sap portadora d'una tradició de gairebé dos mil anys, iniciada per sant Antoni Abat, el pare dels monjos del desert. L'autor, coneixedor vivent del desert cartoixà, ens introdueix dins el més íntim de l'esperit de la cartoixa, i ens fa sentir, palpar, tastar, i fins potser experimentar quelcom del goig espiritual dels monjos del gran silenci. Se'ns hi obre una possibilitat: entrar dins aquest silenci, obrir els ulls a l'Invisible i veure el món en la Llum immaterial. Una aventura, fins i tot l'única veritable aventura. I és a les teves mans, a l'abast del teu cor.

El noi de la casa de la muntanya, de John Boyne, Editorial Empúries

Quan el Pierrot es queda orfe, es veu obligat a deixar casa seva a París i començar una nova vida amb la seva tieta Beatrix, que fa de minyona a casa d'una gent acomodada, al cim dels Alps bavaresos, a Alemanya. Però no és una època normal. Corre l'any 1935 i la Segona Guerra Mundial està a punt d'esclatar. I aquella tampoc no és una casa normal, és el famós Berghof, residència de descans d'Adolf Hitler. Ràpidament, el Pierrot serà acollit i tutelat per Hitler, que el llançarà a un món nou cada cop més perillós: un món ple de terror, secrets i traïcions, del qual no serà gens fàcil escapar...

ANNA RODRÍGUEZ

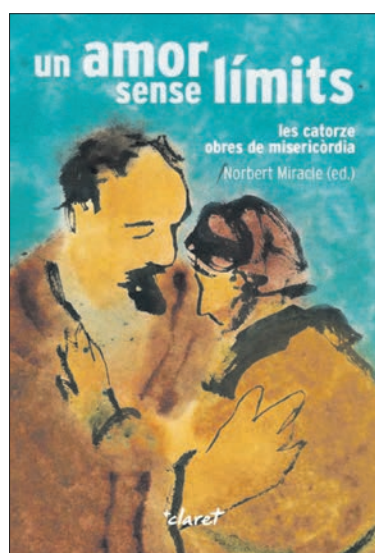
Llibreria Balmes (www.balmeslibreria.com)

La huerta de San Francisco, de fra Valentí Serra, Editorial Mediterrània

Després de la gran acollida dels llibres *Els caputxins i les herbes remeieres* (5 edicions) i *Pócimas de capuchino*, el caputxí i capellà fra Valentí Serra (Manresa, 1959) ens ofereix aquesta aproximació a les principals tradicions agràries desenvolupades pels hortolans als convents caputxins, que van ser segons l'autor «els primers horts urbans». Ara que estan de moda els horts urbans, i el tema de la natura en general, creiem que pot ser una bona eina de treball.

Informe sobre la esperanza, de Gerhard Ludwig Müller, BAC

L'hem triat per l'actualitat dels temes que tracta, sobretot la família, tan desvirtuada, i l'Església, tan criticada en els nostres dies. Creiem que l'autor, prefecte de la Congregació de la Doctrina de la Fe, pot donar llum a tots aquests temes: Església, família i societat. El llibre en forma d'entrevista és de fàcil lectura per a tot tipus de públic.

MERITXELL COMAS

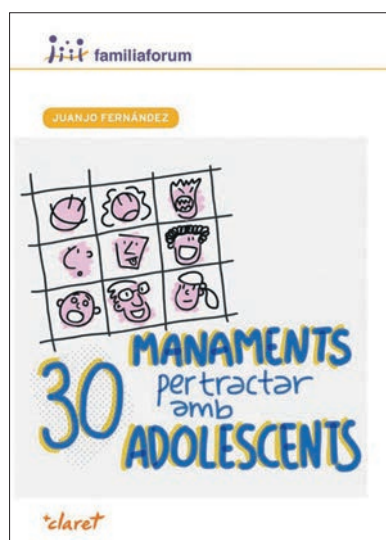
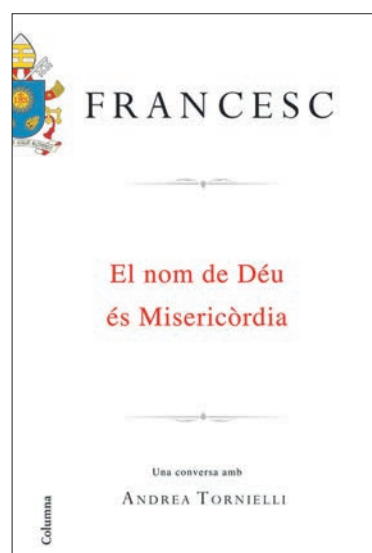
Llibreria Diocesana de Girona (www.bisbatgirona.cat)

Un amor sense límits. Les catorze obres de misericòrdia, a cura de Norbert Miracle, Claret

Aquest llibre, coordinat per Mn. Norbert Miracle i publicat per l'Editorial Claret, ressegueix les catorze obres de misericòrdia de la mà de representants dels diversos bisbats amb seu a Catalunya. Preveres, religiosos i religiosos comenten les catorze actituds fonamentals que el papa Francesc ha animat a reprendre durant aquest Any Sant.

El nom de Déu és Misericòrdia. Una conversa amb Andrea Tornielli, Columna

En aquesta conversa entre el papa Francesc i el vaticanista Andrea Tornielli, el Pontífex explica els motius de la convocatòria del Jubileu extraordinari de la Misericòrdia. Al llarg de les seves pàgines, es dirigeix a totes les ànimes —de dins i fora de l'Església— que busquen donar sentit a la vida i trobar un camí de pau i de reconciliació, essent aquesta la síntesi del seu magisteri i el seu pontificat.

JULIO ORTEGA

Llibreria Catòlica de Reus (www.llibreriacatolica.com)

30 manaments per tractar amb adolescents, de Juanjo Fernández Sola, Claret

És un llibre divertit, agradable i ple de sentit comú, que us ajudarà a entendre les dificultats de comunicació que poden sorgir entre pares i fills en aquesta etapa de la vida.

Manaments que en realitat no obliguen, sinó que configuren una proposta que vol contribuir a una vida més feliç, que inclogui una millor comunicació pares-fills en l'adolescència.

Carta del papa Francesc. Ecologia integral, de Francesc Riu, Edebé

Aquesta publicació té una característica sumament atractiva: es tracta d'una adaptació del contingut d'aquesta Carta del papa Francesc per a un públic lector tan concret com és el dels joves, sobretot dels qui heu acollit l'Evangeli de Jesús com a guia en el vostre camí.

També s'adreça als educadors que dediqueu temps i il·lusió a les diverses tasques que conformen la pastoral juvenil, en particular als professors i profesores de Religió.

Barcelona no és Boston

Abordar els abusos sexuals des de la veritat i el rigor

LLUÍS SERRA LLANSANA
Germà marista / llserrall@gmail.com

Seria difícil entendre determinats comportaments periodístics que s'han produït recentment a Catalunya sense fer referència a l'oscaritzat film *Spotlight*. Ha servit com a font d'inspiració per tractar d'una manera determinada el tema dels abusos en centres maristes. Aquesta valoració s'ha fet des de diferents procedències. Jordi Llisteri, periodista i director del portal www.catalunyareligio.cat, ha elaborat un escrit molt complet, titulat *Spotlight Maristes. Un possible informe*. Altres, de manera tangencial, també han establert una certa relació entre la pel·lícula i la institució marista. Solen aparèixer escàndols que afecten centres educatius en època de portes obertes i de períodes d'inscripció, però enguany la coincidència amb l'estrena del film i la gala dels Oscar ha adquirit una rellevància especial. La meua reflexió apunta a veure el funcionament de *Spotlight* aplicada al nostre país. Dit d'una altra manera, quines semblances i quines divergències presenta la pel·lícula de Tom McCarthy amb la campanya mediàtica, especialment promoguda per un diari, que s'ha centrat, gairebé en exclusiva, sobre els col·legis maristes de Catalunya.

El film em va semblar molt interessant i el recomano. Crear consciència i purificar són dues tasques indispensables. Subscriu les paraules de Lucetta Scaraffia, que va escriure a *L'Osservatore Romano*: «*Spotlight*, que ha guanyat l'Oscar, té una trama interessant. I no és una pel·lícula anticatòlica,

com s'ha escrit, perquè és capaç de donar veu al desànim i al dolor profund dels fidels davant el descobriment d'aquestes realitats terribles.» També les de Peio Sánchez: «Per als catòlics, el més dolorós dels fets que presenta *Spotlight* és l'abandonament de l'Evangeli, que defensa l'atenció preferent a les víctimes, davant dels interessos d'una institució que es protegeix a ella mateixa.» Tots dos textos publicats el 29 de febrer del 2016. El film original i l'aplicació al nostre cas presenten diferències significatives, que comentaré més endavant.

1 LA LLUM DELS FOCUS

The Boston Globe posseeix l'equip *Spotlight*, integrat per quatre persones: Robby, el director, Mike, Sacha i Matt. Ben Bradlee, Jr. actua com a supervisor. Per sobre hi ha Marty Baron, primer director jueu del diari arribat de Maimi, a qui Robby relata les característiques del seu equip: «Som un equip d'investigació de quatre persones, ens supervisa Ben Bradlee, Jr. i el nostre treball és confidencial.» Després afegeix: «No ens agraden les presses, quan ens centrem en un projecte podem passar un any o més investigant-lo.» El nom de *Spotlight* significa focus (en el teatre), reflector (en l'edifici), llum direccional (a la casa). En els tres casos implica centrar l'atenció en un punt. Marty, que respecta l'autonomia de l'equip en escollir els seus propis projectes, els convida a centrar-se sobre un tema d'abusos sexuals fets per sacerdots de l'arxidiòcesi de Boston, al capdavant de la qual hi ha el cardenal Law. Ells accepten tot i que intueixen que el tema és espinós i difícil.

2 LA PRIMERA HISTÒRIA

L'equip *Spotlight* centra els primers esforços a definir l'abast del cas, a partir d'unes poques situacions precedents. Aconsegueixen connectar amb Phil Saviano, que

va patir abusos als 11 anys i que actualment és president de l'associació Supervivents Obviats Abusats per Rectors. Amb prou feines deu persones en formen part. Com que estirant fils se'n treu l'entrellat, la dimensió del problema cada vegada es fa més gran. Nous testimonis confirmen els fets. Es traça un perfil de menors, que provenen de famílies amb pocs ingressos, pares absents, llars trencades. El pederasta no cerca els qui prefereix, sinó els més retrets, perquè no parlin, segons confirmen a membres de l'equip. El coneixement del nombre dels abusadors augmenta al ritme de la investigació fins a assolir la xifra de 87. Un drama de grans proporcions. L'advocat Mitchell Garabedian afirma: «Si la comunitat pot criar un nen, la comunitat en pot abusar.» Un risc enorme, però real.

3 LA SEGONA HISTÒRIA

A poc a poc, el film gira cap a un escenari nou, que esdevé el nucli de la investigació. Pressuposa l'abús, però va més enllà. Els treballs es tornaran més complicats, perquè els sistemes defensius i d'ocultació són més ferris. Eric McLeish, un advocat de víctimes, comenta al Mike que pretenen inhabilitar-lo, que hi ha documents segellats, que el vigilen molt de prop. Hi ha una trama d'advocats, pressions eclesials, campanyes difamatòries, declaracions públiques de bisbes destacats, desaparició de documents registrats al jutjat, acords de confidencialitat, una cultura del secretisme, compra de silencis, diners, control, connivència amb la cúpula... Aquestes pràctiques agreugen el problema perquè no eradiquen les causes ni s'hi posa remei quan es produeixen. Tothom pot compartir l'objectiu: que no hi hagi cap víctima d'abusos sexuals. Però si es produeixen, es busca la seva curació o s'amaguen? Aquesta segona història és el *quid* de la qüestió. La veritat allibera. L'engany agreuja l'abús.

**Boston no
té res a
veure amb
els col·legis
maristes de
Catalunya**

Suplement especial

TRENÇA EL SILENCI!

Campanya de prevenció de l'abús sexual dels infants i joves

4 TENIM DUES HISTÒRIES

En Robby, el director de l'equip, diu a l'advocat encobridor: «Tenim dues històries. Una sobre un clergat degenerat, i una altra sobre un grapat d'advocats que van convertir el maltractament infantil en una petita indústria. Ara, digue'm sobre quina història vols que escrivim perquè en farem servir una.» Els membres de *Spotlight* saben que amb els indicis no n'hi ha prou i que han de confirmar amb dades les afirmacions. Publicar, sense més, significa ficar-se en una batussa de carrer, com reconeix en Marty. El director de *The Boston Globe* traça l'orientació: «Hem de centrar-nos en la institució, no en els sacerdots en particular. La pràctica i la política. Demostreu-me que l'Església va manipular el sistema perquè no fossin imputats.» És a dir, «demostreu-me que era una cosa sistèmica, de la cúpula fins a baix». Quan la Sacha aconsegueix arrencar una confessió d'un sacerdot abusador, que alhora va ser violat quan era un menor, en Marty li diu que, de moment, es concentri en les víctimes. El focus de la investigació es desplaça cap al sistema.

5 BOSTON I BARCELONA

Boston no és Barcelona. Tenen en comú la primera història, és a dir, en tots dos casos es parla d'abusos sexuals, però les proporcions i les xifres són molt diferents. A Boston, els autors són sacerdots. A Barcelona, presumptament, perquè encara no s'ha produït cap judici, laics i germans. A Boston, sobretot a les parròquies. A Barcelona, als centres educatius. Aquí, alguns dels abusadors han reconegut els fets, tot i que gràcies al mètode de la càmera oculta. Una sèrie de denúncies estan als jutjats en la fase d'instrucció.

D'acord amb la segona història del film, l'arxidiòcesi de Boston no té res a veure amb els col·legis maristes de Catalunya. No es trobaran proves de compra de silenci, de pèrdua de documents als jutjats, de cercar la inhabilitació d'advocats, d'efectuar pressions de tot tipus... perquè els maristes no han dut a terme aquestes conductes. Sembla que determinats mitjans de comunicació volen identificar els maristes amb les males pràctiques de l'arxidiòcesi de Boston. Es donen per fetes, sense més. Des d'aquesta premissa, construeixen l'estratègia. Basar-se en una mentida no ajuda a buscar la veritat. S'ha pretès crear l'equivalència entre

aquesta institució educativa i la pederàstia. Injustícia greu. Es té el poder d'estigmatitzar, però no la raó de fer-ho.

6 L'OPCIÓ DELS MARISTES

Des de l'any 2011, els maristes de Catalunya aborden el tema de la protecció de la infància amb noves eines. S'elabora amb un equip internacional una *Guia per a la protecció de la infància*, que conté drets, pautes i orientacions. S'estableix un compromís institucional en un context europeu, la política provincial de protecció dels nens, les orientacions i recomanacions per a la protecció dels nens, el protocol d'indicadors per detectar els casos d'abús així com els procediments que cal seguir quan es compromet la protecció dels menors i, finalment, la formació i les maneres de contactar. Es crea un organigrama. S'afegeixen quinze annexos. Aquest treball és avaluat favorablement per un equip amb membres dels cinc continents. L'objectiu de la *Guia* no és només evitar abusos sinó assegurar la promoció, la prevenció, la protecció i la participació. Els resultats, en la darrera intervenció, han estat esplèndids perquè han reflectit l'empoderament dels alumnes. Hi ha correus per recollir denúncies de manera confidencial i donar-los el curs pertinent, sigui dins dels centres educatius o no. L'atenció als alumnes és la màxima prioritat.

7 LA SEQUÈNCIA DELS FETS

Juny del 2011. Uns pares comuniquen al col·legi una denúncia contra el professor Benítez. Confirmada en el mateix dia la seva consistència, es desvincula el professor del centre i es presenta dies després una denúncia a la Fiscalia de Menors. Posteriorment, es va arxivar. Any 2013. Un pare va al centre per denunciar que el seu fill, ja major d'edat, va patir abusos d'aquest professor, que ja fa dos anys que no pertany a la plantilla. S'acorda mantenir contactes per ajudar la víctima, que s'interrompen per part de la família.

Desembre del 2015. Un monitor en període de pràctiques té algun comportament inapropiat. El centre marista el torna immediatament a la institució on fa els estudis i presenta una denúncia, amb suport d'unes famílies, davant dels Mossos d'Esquadra.

Febrer del 2016. Reapareix el pare del 2013, amb indicis de continuar un guió detallat de compareixences en televisions,

ràdios i diaris, després d'una campanya d'empaperar les parets exteriors del centre educatiu amb la paraula «culpables». Aquí comença el tsunami mediàtic amb referències constants als mitjans, dia sí i dia també. I l'aparició de casos anteriors, enviats a una bústia oberta per un diari.

8 MITJANS DE COMUNICACIÓ I TRIBUNALS

Les valoracions periodístiques malauradament no sempre coneixen les exigències de la llei. Han demanat als centres maristes determinats plantejaments que xoquen, per exemple, amb el dret a la intimitat dels menors, comprensible perquè no són professionals de la justícia. Em remeto a una nota de tres pàgines, escrita per Sofia, jutge d'Instrucció Penal, on analitza aquests casos del punt anterior. Afirma: «No conec fins ara cap altre centre o col·legi que hagi pres la iniciativa de denunciar penalment un professor treballador del mateix centre. Malgrat això, es parla de "laxitud" del centre davant d'aquests fets quan no hi ha res més greu que acusar penalment algú de ser un pederasta. Això no indica, per pura lògica, ganes d'amagar o tapar com diuen alguns, sinó més aviat interès perquè surti a la llum o s'esbrini pels òrgans corresponents i mitjans eficients tot el mal que aquell home hagués fet. Vull reiterar que això no és una opinió, és una deducció lògica derivada d'una acció concreta.» I conclou: «Per la meua experiència en aquests casos, no he vist mai un centre escolar actuar amb la claredat i legalitat que hi he apreciat.» L'escrit ha estat a disposició dels principals mitjans i l'han ignorat, com ella mateixa reconeix: «He volgut escriure aquestes línies per mirar de donar alguna informació de caràcter objectiu que, segons he observat, cap mitjà de comunicació s'ha interessat a publicar.» Només *Catalunya Cristiana* ho fa. Dues visions contraposades sobre la mateixa realitat. Els platós de televisió, els estudis de la ràdio, les pàgines dels rotatius i els espais d'internet són cridats a combatre la pederàstia, però mai a substituir els tribunals de justícia, que són els únics competents per dictar sentències.

9 L'EQUIP «SPOTLIGHT»

En aquest punt, el contrast entre Boston i Barcelona és espectacular. L'advocat pregunta a en Mike: «M'està gravant, oi?»

**Amb les
persones no
s'hi pot
jugar, i
menys per
assegurar-se
una
audiència**

Aquest li respon: «No gravaria sense el seu permís.» Els membres de l'equip sempre demanen autorització per gravar o fins i tot per prendre notes, sense engany. Aquí, alguns periodistes proporcionen càmeres ocultes a les víctimes perquè els facin la feina que els correspon a ells. Només han d'escollar la cinta i penjar-la a internet.

Un any d'investigació. Malgrat una recerca frenètica, no hi ha precipitació. Proves. Quan en Mike crida: «Cal treure això ara.» En Robby li respon: «No penso precipitar aquesta història.» Corren el risc que una altra persona de la competència trobi uns documents concrets i els ensorri la notícia. La primícia no justifica el treball mal fet. El tema és massa seriós per afrontar-lo sense el rigor que mereix. Amb les persones no s'hi pot jugar, i menys per assegurar-se una audiència. En Robby diu a en Marty, el director de *The Boston Globe*: «Necessito més temps. Vull continuar investigant.» La resposta: «Teniu sis setmanes.»

Cap diari d'aquí no té un equip com *Spotlight*. La diferència en el resultat de les investigacions, salvant la presumpció d'innocència, és evident.

10 DANYS COL·LATERALS

Fins i tot els mateixos alumnes, menors d'edat, es van queixar a l'inici del tsunami mediàtic de la presència de càmeres a l'accés al centre educatiu, una manera d'agredir la seva intimitat i dignitat. L'acarnissament d'algun mitjà no ha respectat centenars d'alumnes, famílies i professors, en crear un clic i una etiqueta en comptes de proporcionar la informació sense barrejar-la amb l'opinió. El crit d'un periodista, al final de la seva columna, reflecteix el clima: «A por ellos» (no referit als abusadors, sinó als maristes).

Un altre petit botó de mostra, en un article interessant de Clàudia Rius, titulat *Pederàstia i ètica (periodística)*, denuncia pràctiques poc ètiques sobre aquest cas. Afirmar: «És que resulta que els periodistes no només han d'informar, sinó que també han de protegir en la mesura del que sigui possible les persones amb qui estan parlant. Perquè les fonts no només són les fonts, sinó que són homes i dones que mereixen respecte i que poden estar-se exposant a algun perill quan accepten parlar amb els mitjans. Els periodistes no són només cercadors de fonts, sinó també individus que poden trastocar la vida privada dels altres» (*Núvol. El digital de cultura*, 7 de febrer de 2016).

Sense comptar amb les amenaces de pèrdua de concert educatiu, destinades no tant a treure'l, en molts casos sense competència per fer-ho, sinó a bloquejar les inscripcions. La reducció de gairebé 7.000 alumnes de P3 per al proper curs pot explicar alguna cosa. Quina mesura s'aplicaria a un centre públic en circumstàncies semblants? Si es parla de concert en centres educatius, no s'hauria d'estudiar el finançament d'algun mitjà potser deficitari?

11 ENSOPEGANT EN LA FOSCOR

Carina Farreras i Cristina Sen van publicar a la premsa un article titulat *Quan tot falla*. Subtitulat: *Abusos impunes per manca de coordinació institucional i ineficàcies del protocol*. Tot. El centre educatiu no va aconseguir detectar els abusos. La família, tampoc. El Síndic de Greuges va convocar sis conselleries del Govern, la Fiscalia, la presidència del TSJC i la delegació del

Govern de l'Estat a Catalunya. Va emetre un judici, com bé subratlla Jordi Llisterrri, sense «haver posat els peus a l'edifici ni haver parlat amb els responsables». Carregar-se la baula més feble d'aquesta cadena, els maristes, és el més fàcil.

A *Spotlight*, el tot inclou el mateix *The Boston Globe*. El desembre del 1993, un advocat va enviar una carta al rotatiu amb una relació de 20 sacerdots. En Robby, el director de l'equip, reconeix: «Vam sepulcrar la notícia. No la vam seguir.» I afegeix: «Puc dir una cosa? De vegades oblidem que passem la major part del temps ensopegant en la foscor. De sobte, s'encén una llum. Els retrets van i vénen sense parar.» Potser en un futur alguna víctima dirà: «Vau posar la llum dels focus gairebé exclusivament sobre els maristes i nosaltres continuem en la foscor. Els altres casos es van reduir a anècdota.» L'altíssim percentatge d'abusos en famílies i, en menor grau, fora de l'àmbit familiar, com s'afronta? Pensar que així es resol el problema resulta un engany. Un editorial d'un rotatiu parlava de negligència. Segur? Només dels maristes? A aquest pas, estan més a prop d'acabar amb els centres maristes que amb la pederàstia. És això el que es busca?

12 ALGUNES PREGUNTES

La insistència de culpar la institució obeeix a fets reals o pretén obtenir el màxim benefici econòmic? És un laboratori de

proves per destrossar el model educatiu dual vigent a Catalunya? Els maristes han plantejat correctament els dos casos recents, què fer dels casos històrics? Es tracta d'un judici sobre una època que cal contemplar en la seva globalitat.

Persones rellevants s'han preguntat: «Denunciar els abusos i guarir les víctimes són dues tasques irrenunciables, però en el cas dels maristes hi ha un linxament que no s'explica sense més. Què es pretén?» Al principi del film, al comiat de l'anterior director, es formulen dues preguntes: «Què coi saps?» i «Qui hi ha darrere?». Es busca justícia? Es busquen diners? Què es busca en realitat? Una venjança personal? Una campanya mediàtica? Són confessables les motivacions de fons? Es busca el bé i el guariment de les víctimes o se les utilitza per a altres guerres? La focalització gairebé exclusiva sobre els centres maristes, quina part del problema resol? Poden uns casos d'abusos, per més dolorosos que siguin, anul·lar la immensa tasca educativa duta a terme pels maristes, presents a Catalunya des del 1886? Si els centres maristes haguessin estat acadèmies o escoles públiques, haurien experimentat aquest acarnissament mediàtic? O potser és per la seva vinculació amb l'Església catòlica? Quines són les autèntiques motivacions dels mitjans en aquest cas, especialment d'un d'ells? Si un equip com *Spotlight* els investigués, a quines conclusions arribaria?

Els representants dels germans maristes, a cada intervenció pública, han demanat sincerament perdó a les víctimes, a la comunitat educativa, pels fets als seus centres.

Volen obrir-se a les víctimes, tot i que els casos hagin prescrit, per veure com poden atendre-les en el procés de guariment. Sense menystenir la presumpció d'innocència, no han negat el problema. Confien en la justícia. Acaben de crear un equip d'atenció a les víctimes d'abusos sexuals comesos en els seus centres en casos que hagin prescrit judicialment, coordinar per Xavier Puigdollers, president de la Secció de la Infància i de la Adolescència del Col·legi d'Advocats de Barcelona i exdirector d'Atenció a la Infància de la Generalitat. També en forma part la psicòloga clínica Maria Dolors Petitbo, que és fundadora de la Unitat Funcional d'Atenció als Abusos Sexuals de Menors (UFAM) de l'Hospital Sant Joan de Déu i cap de Psicologia d'aquest centre sanitari. Dos professionals de prestigi.

Aquesta reflexió, que ara acabo, cal emmarcar-la en els vuit articles que he publicat al setmanari *Catalunya Cristiana*, on em fixo particularment en el guariment de les víctimes. Si no es fan bé les coses, haurem perdut una oportunitat d'or per purificar una xacra social amb repercussions greus. Les víctimes del futur ens ho podran retreure.

A l'Evangeli està escrit: «El que estigui sense pecat que tiri la primera pedra.» Jim Sullivan, advocat, i el periodista Robby, amb humilitat i autocrítica (tan admirable allà com impensable aquí) dialoguen. Sullivan li pregunta: «Tots sabem que passava alguna cosa. On eres tu, tu que vas trigar tant?» En Robby li respon: «No ho sé, Jim.»

Es busca justícia?

Es busquen diners?

Què es busca, en realitat?

Pelegrinatges 2016

XIPRE

Del 9 al 16 de maig

Monàstic

TERRA SANTA

Jubileu

De l'11 al 18 de juliol

Del 30 de novembre
al 9 de desembre

Israel al complet

ALEMANYA

Del 5 al 12 de juliol

De Baviera a Berlín

NORUEGA

Del 31 de juliol
al 7 d'agost

La ruta de Nidaros

www.clubmes.cat

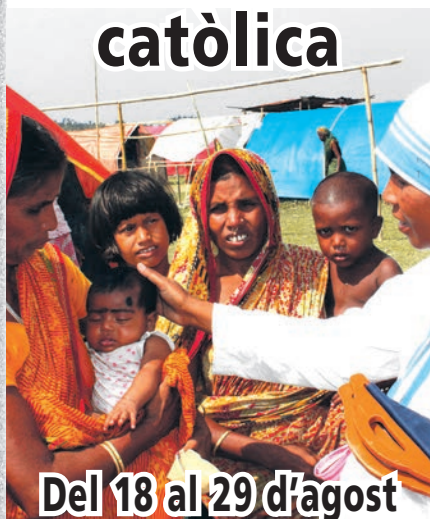
ETIÒPIA

Del 9 al 18 d'agost

La terra Santa d'Àfrica

INDIA catòlica

Del 18 al 29 d'agost

(Santuàries de Goa i Kerala)

Tirol, Baviera i Trentino

Del 1 al 8 de setembre

Castell dels Alps

Del 20 de setembre
al 4 d'octubre

JAPÓ

Un viatge de la
tradició a la
modernitat.
Guiat per Mn.
Cinto Busquet.

SETEMBRE 20 - 27: **Bretanya i Normandia**

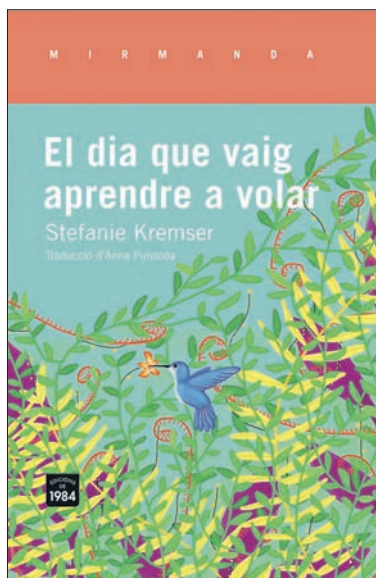
OCTUBRE 7 - 16: **Geòrgia**
"la festa de la túnica sagrada"

OCTUBRE 17 - 28: Expedició cultural a **Guatemala**
Els colors d'Amèrica

NOVEMBRE 7 - 17: **Iran**, la Pèrsia bíblica

DESEMBRE 4 - 8: Pessebres a **Nàpols**

La tria dels crítics

GRISELDA OLIVER i ALABAU
Llicenciada en Filologia Clàssica

***El dia que vaig aprendre a volar*, de Stefanie Kremser, Edicions de 1984**
Un pare estudiant i una filla abandonada per la seva mare són els dos protagonistes d'una novel·la fresca però alhora rabiosa, tendra però també punyent. *El dia que vaig aprendre a volar*, d'aquesta escriptora alemanya i brasilera, aborda temàtiques com la interculturalitat i les migracions i ens descobreix antics llocs colonitzats per alemanys enmig de la selva brasilera.

***La lectura com a pregària*, de Joan-Carles Mèlich, Fragmenta Editorial**

Aplegats sota el títol *La lectura com a pregària: Fragments filosòfics I* s'hi troben, precisament, fragments de textos sobre la lectura, l'escriptura, la moral, la política, Déu, etc., que l'autor ha llegit i ha anat recollint al llarg dels anys a les seves notes. Una veritable invitació a la reflexió a través d'uns textos que, si bé aparentment tenen sentit per si sols, junts tenen més força. D'aquesta obra, de gènere inclassificable, l'editorial ja n'ha publicat una segona edició.

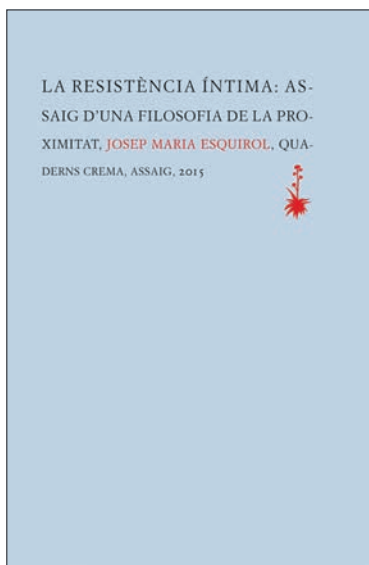
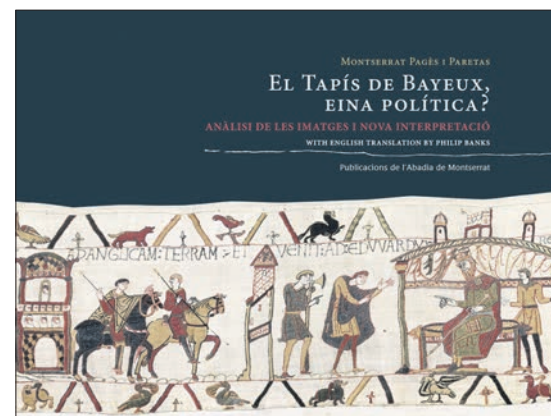

ROSA M. BOIXAREU
Síndica de Greuges de la Universitat Ramon Llull

***El meu primer Larousse de la Bíblia*, Editorial Larousse**
No és una Bíblia infantil a l'ús; és un recurs cultural per als infants i les seves famílies, siguin creients o no, que cerquen omplir el buit intel·lectual sobre el tema perquè les referències bíbliques en la història i la cultura són innegables: festes, dites, l'art, la literatura... Fa un recorregut per les narracions principals i els personatges de l'Antic i del Nou Testament amb un estil atractiu.

***El Tapis de Bayeux, eina política? Anàlisi de les imatges i nova interpretació*, de Montserrat Pagès i Paretas, Publicacions de l'Abadia de Montserrat**

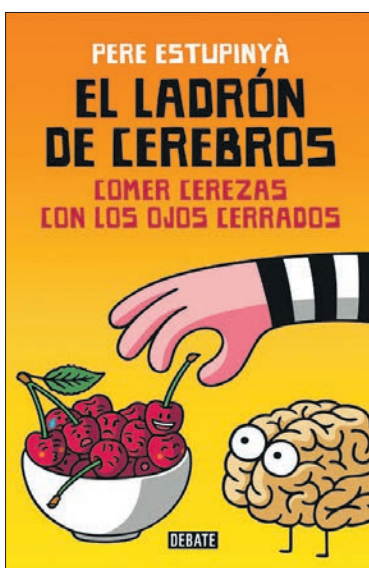
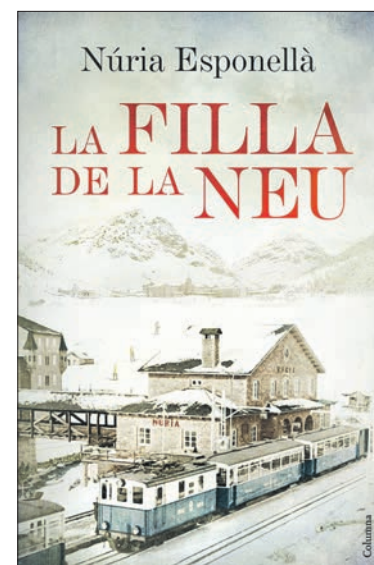
Comentari del famós Tapis de Bayeux (del segle XI), de més de 70 metres de llargada, en el qual es representa la invasió i conquesta d'Anglaterra per Guillem el Conqueridor el 1066 a la batalla de Hastings. El llibre és il·lustrat a tot color amb 34 làmines de les escenes del tapis. L'autora en fa una interpretació pròpia: segurament, va ser una eina per denunciar al nou monarca allò que no s'atrevien a dir-li.

PERE FÀBREGUES
Llibreter

***La resistència íntima: assaig d'una filosofia de la proximitat*, de Josep Maria Esquirol, Quaderns Crema**
Cinc línies són poques per a un llibre que és un dels millors publicats en els dar-rers mesos. Aquí en teniu una frase: «La pitjor desgràcia és habitar-se a la desgràcia», i la «resistència» la trobarem en els petits detalls de cada dia, no en el desfici de comprar i obtenir més coses. Ens mostra el camí per redescobrir la intimitat, arribar a fruit del valor de les coses senzilles, com ara el plat calent servit a taula. Molts lectors l'han comentat com una petita joia.

***La filla de la neu*, de Núria Esponellà, Columna**
Un llibre d'alçada, bé ho dic perquè la trama va a l'entorn de la construcció del cremallera de Núria, l'obra d'enginyeria amb més metres d'altitud de tota la península Ibèrica. Tota una novel·la on l'amor hi va vorejant i la història va acolorint els moments per situar-nos en l'entorn, com és ara la reunió a Núria el 1931 per allò de l'Estatut. Com tota innovació, no tothom veia bé aquella gran obra, mentre d'altres l'aplaudien.

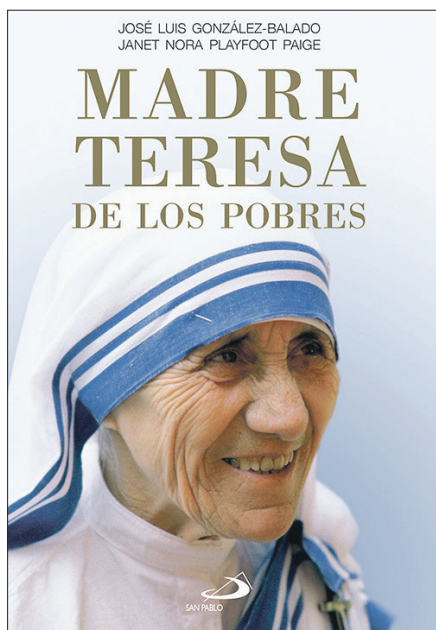
JOAN MANUEL GUTIÉRREZ
Llicenciat en Filosofia i Dret

***El ladrón de cerebros: comer cerezas con los ojos cerrados*, de Pere Estupinyà, Editorial Debate**
Els avenços científics se succeeixen a un ritme vertiginós, i cada vegada hi ha més persones interessades a conèixer i entendre com funciona el món. Pere Estupinyà ataca de nou i busca les ments més brillants per posar els seus coneixements a disposició de tothom. Una predisposició per aprendre, per reflexionar i per absorbir noves idees ens fa més intel·ligents com a societat i com a individus: el pensament crític és fonamental per a la nostra vida i la ciència, la seva millor expressió.

***Curiosidades de la historia con el Ministerio del Tiempo*, d'autors diversos, Espasa**
Sabíeu que quan els romans van arribar a la Península van embogir amb una salsa espanyola? Que els nazis van buscar a Espanya el Sant Greal com si es tractés d'una pel·lícula d'Indiana Jones? Que Felip II, Bloody Mary o Isabel I van estar relacionats amb l'alquímia i l'astrologia? En aquest llibre trobareu anècdotes que expliquen la història d'Espanya d'una forma amena i divertida. De la mà d'*El Ministerio del Tiempo*, l'exitosa sèrie de La 1 de TVE, descobrireu el nostre passat fascinant des d'una perspectiva diferent.

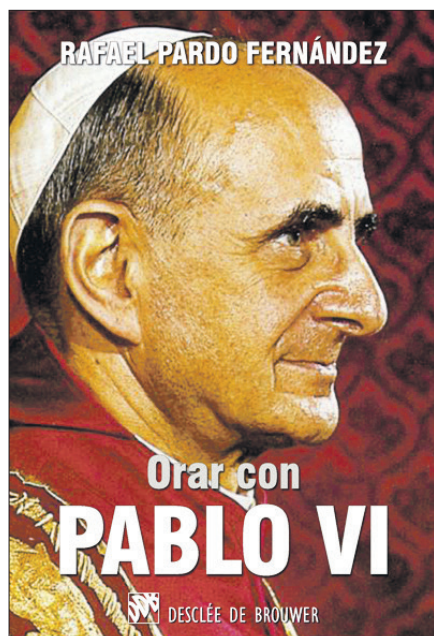

**JOSÉ LUIS GONZÁLEZ-BALADO i
JANET NORA PLAYFOOT**
Madre Teresa de los pobres
San Pablo, 2016, 462 pàg.

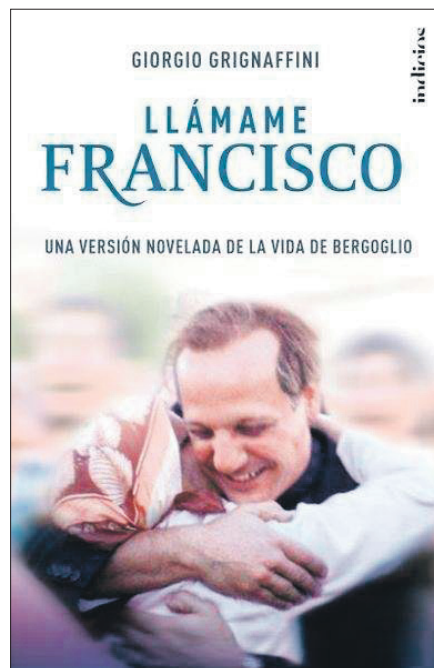
Aquest llibre aplega biografia i pensament de Teresa de Calcuta, que serà canonitzada pel papa Francesc el 4 de setembre. Són textos que recullen les paraules que la Mare Teresa va adreçar a les seves germanes i als seus col·laboradors en escrits, conferències, entrevistes, rodes de premsa i converses privades. El llibre es complementa amb nombroses fotografies i dos apèndixs.

RAFAEL PARDO FERNÁNDEZ
Orar con Pablo VI
Desclée De Brouwer, 2016, 88 pàg.

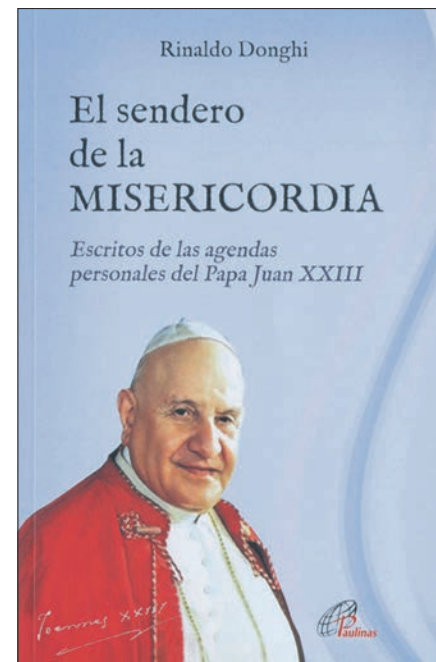
Pau VI va fer gestos profètics que els Papes posteriors van continuar: va ser el primer Pontífex a sortir del Vaticà en viatges apostòlics, es va comprometre fermament amb l'ecumenisme, va eliminar signes d'ostentació i pompositat... En aquestes pàgines, el lector trobarà un retrat fidel i íntim de Pau VI a través d'anècdotes de vida, pensaments i anotacions íntimes.

GIORGIO GRIGNAFFINI
Llámame Francisco
Indicis, 2016, 190 pàg.

Aquest llibre és la base de la pel·lícula —del mateix nom— que es va estrenar a Itàlia el desembre del 2015 i que s'estrenarà enguany a la resta del món. El film relata especialment dos moments de la vida del papa Francesc. Un durant la dictadura militar argentina del 1976 i un altre com a cardenal que esdevé Pontífex. És una versió novel·lada de la història del bisbe Bergoglio.

RINALDO DONGHI
El sendero de la misericordia
Paulinas, 2016, 182 pàg.

A les agendes que el papa Joan XXIII va recollir entre el 1935 i el 1963 no només va deixar constància de fets significatius sinó que, a través del que passava, també va reflectir el que Déu feia a través del seu humil servent, confirmant un dels pilars del seu itinerari espiritual: «Déu ho és tot; jo no sóc res.» Obedient a la voluntat del Senyor, se sentia un instrument del seu amor.

TOMÁŠ ŠPIDLÍK
Los grandes místicos rusos
Ciudad Nueva, 2016, 412 pàg.

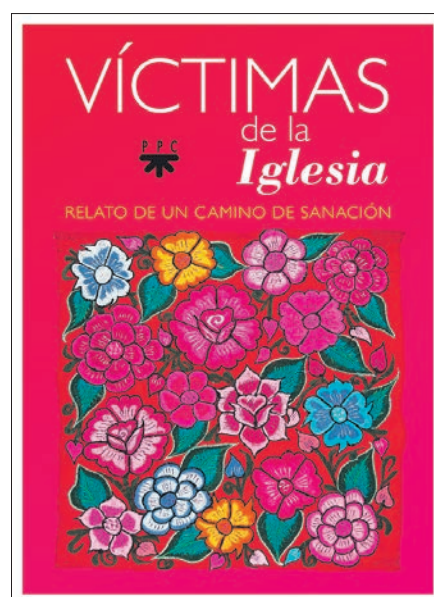
Aquest llibre ofereix els trets més destacats de l'espiritualitat russa en els seus personatges i tendències més rellevants. L'autor repassa el valor del patiment amb els primers màrtirs de l'Església de Kíev, presenta la doctrina espiritual de Teòfanes el Reclús i posa en relleu l'espiritualitat del «cor». Alhora, parla de les icones, la vida litúrgica i la pietat popular.

GIANFRANCO RAVASI
Epifanía de un misterio
Narcea, 2016, 102 pàg.

El juliol del 1969, Pau VI va donar als astronautes el text del salm 8 perquè el duguessin a la superfície lunar. A partir d'aquesta obra, comença la reflexió d'aquest llibre d'antropologia bíblica, en el qual es fa el retrat de la figura humana il·luminada per la revelació. Gianfranco Ravasi analitza des del Gènesi fins a la pregunta pel destí darrer, passant pel pecat i la gràcia.

VARIOS AUTORES
Víctimas de la Iglesia
PPC, 2016, 144 pàg.

Aquest volum mostra un camí d'humanització real i terapèutic, que és possible quan les víctimes d'abusos sexuals deixen d'atorgar poder a l'abús perquè aquest no marqui i determini les seves vides. Un relat guardor que no es queda prostrat en el dolor, malgrat que aquest té un enorme poder autodestructor. Es tracta del testimoni viu d'una realitat encoberta fins ara.

C. TERRY WARNER
Ataduras que liberan
Palabra, 2016, 320 pàg.

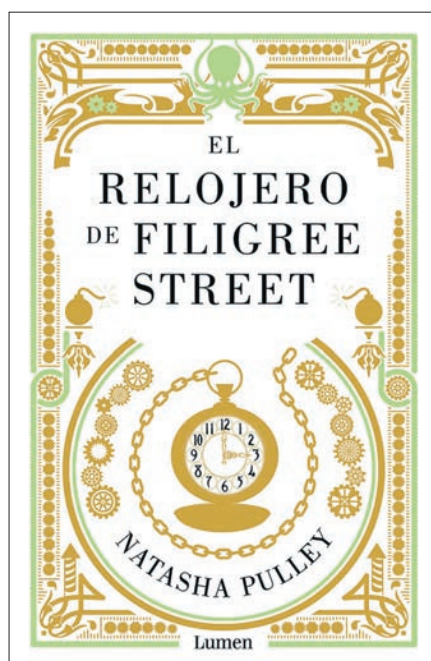
Per quina raó ens quedem atrapats en les emocions negatives, si està clar que la vida és molt més plena i rica quan ens n'alliberem? Aquest llibre aporta solucions per a les emocions conflictives abordant el problema d'arrel. Aprendre que tots som responsables de sentiments com la ira o l'enveja, de la qual solem culpar els altres.

PEP PUIG
La vida sense la Sara Amat
Proa, 2016, 296 pàg.

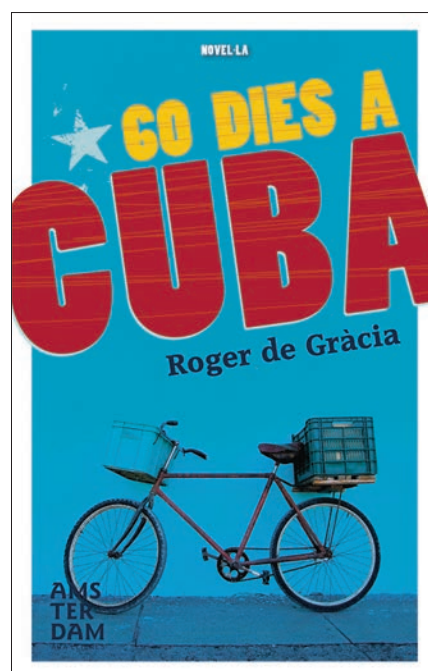
Han passat més de trenta anys des de la desaparició de Sara Amat. No més tenia tretze anys quan, una nit d'estiu, jugant amb els seus amics, va desaparèixer a la seva localitat natal, Ullastrell, i mai més no se'n va saber res. Van haver-hi molts rumors i especulacions de tot tipus pel poble. Aquesta novel·la va obtenir el premi Sant Jordi 2015, convocat per Òmnium Cultural.

NATASHA PULLEY
El relojero de Filigree Street
Lumen, 2016, 416 pàg.

Londres, 1883. Quan torna al seu petit apartament, Thaniel Steepleton s'emporta una sorpresa: algú ha deixat un rellotge d'or al seu coixí, però el jove no té temps d'esbrinar qui ha entrat a casa seva i s'ha portat de manera tan generosa... Treballa com a telegrafista al Ministeri d'Afers Interiors i acaba de rebre un cable anunciant un atemptat.

ROGER DE GRÀCIA
60 dies a Cuba
Amsterdam, 2016, 204 pàg.

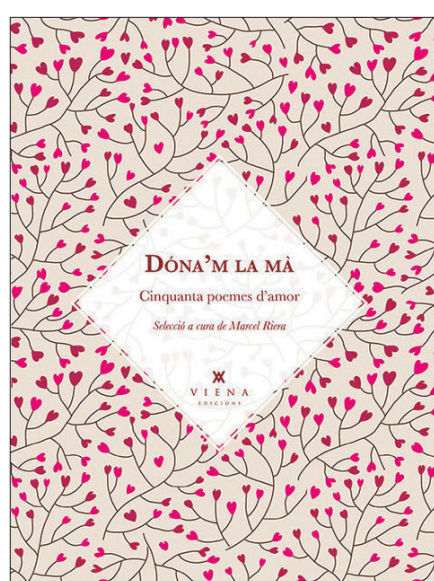
El Roger i l'Amanda estan immersos en una crisi de parella. Decideixen viatjar a Cuba per separat i retrobar-se al cap de seixanta dies, i replantejar-se llavors el què, el com, el quan i el per què del sí o no de la seva relació. Es tracta de la primera novel·la del periodista Roger de Gràcia, on conjumina amb desimboltura l'humor, l'amor, la tendresa i la provocació sense complexos.

CECILIA EKBÄCK
El invierno más largo
Roca, 2016, 400 pàg.

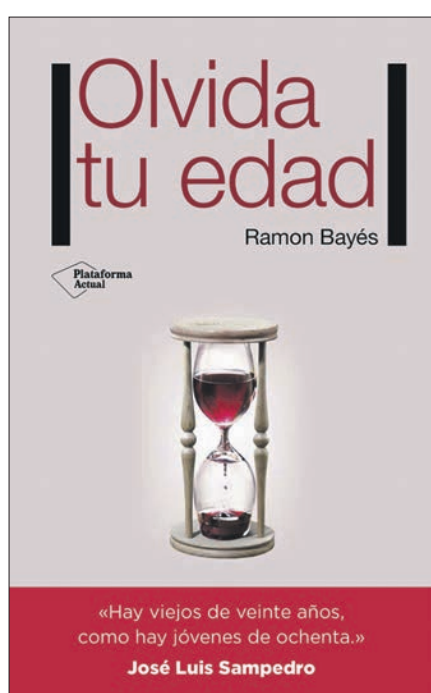
Lapònia, 1717. La Maija, el seu marit en Paavo i les seves dues filles, la Frederika i la Dorotea, viuen en una granja. Un matí, les joves troben el cadàver d'un home. La Maija avisa d'aquest succés als escassos i llunyans veïns del poble. Tots diuen que la mort d'aquest home només pot ser per l'atac d'un llop. Però, quin animal salvatge talla un cos amb ferides tan netes i estudiades?

MARCEL RIERA
Dóna'm la mà
Viena, 2016, 96 pàg.

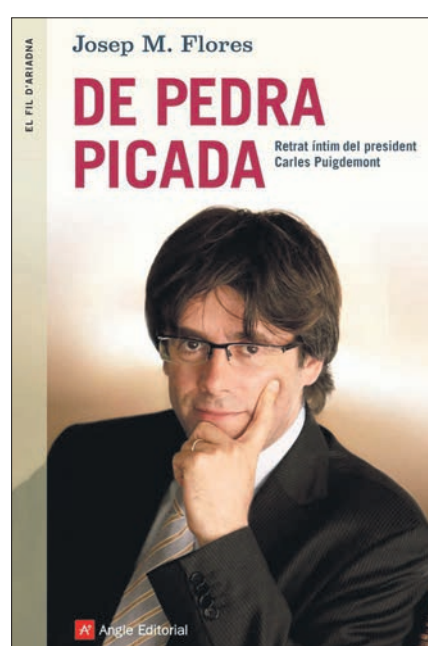
El poeta i filòleg Marcel Riera ha seleccionat en aquest volum cinquanta dels millors poemes d'amor de la literatura universal. El lector podrà trobar poesies d'autors de la talla de Dante Alighieri, William Shakespeare, Francisco de Quevedo, Àngel Guimerà, Lord Byron, Maria-Mercè Marçal, W. B. Yeats, Edgar Allan Poe o Joan Salvat-Papasseit.

RAMON BAYÉS
Olvida tu edad
Plataforma, 2016, 112 pàg.

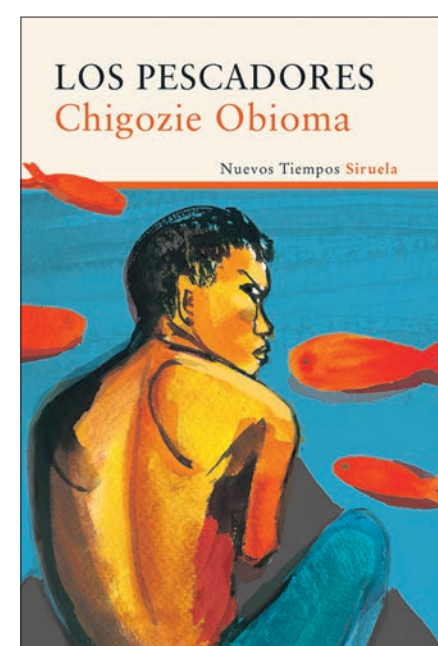
Aquest llibre és el resultat de les reflexions d'un esperit jove, vital i, sobretot, curiós. I també és el recorregut d'una ment generosa i erudita, capaç d'analitzar amb agudesia els temes més diversos, i que sap el que significa envellir bé, jubilar-se, afrontar els problemes, sense deixar per això de viure aquí i ara. L'autor, Ramon Bayés, acaba de fer vuitanta-cinc anys.

JOSEP M. FLORES
De pedra picada
Angle, 2016, 134 pàg.

Un gir polític imprevisible va dur Carles Puigdemont, alcalde de Girona, a la presidència de la Generalitat de Catalunya. Els trets biogràfics que coneix la gent fan referència sobretot a la seva vocació de periodista. Aquest llibre vol anar més enllà i endinsar-se en els fets menys coneguts: com es va produir l'accident que gairebé li costa la vida, quants idiomes parla, etc.

CHIGOZIE OBIOMA
Los pescadores
Siruela, 2016, 294 pàg.

A mitjans dels anys noranta, el Benjamin i els seus germans observen impotents com el seu pare es veu forçat a abandonar la llar, a la ciutat d'Akure, per motius laborals. Sense l'estricta presència paterna, els nois deixaran d'anar a l'escola per freqüentar el riu. Aquesta novel·la planteja una narració universal que desvetlla tota la riquesa cultural d'Àfrica i les seves contradiccions.

ets PRO TA GO NIS TA

VINE A LES CONFERÈNCIES INFORMATIVES

**Psicologia | Logopèdia |
Educació Infantil | Educació Primària |
Ciències de l'Activitat Física
i de l'Esport**

Dijous 28 d'abril, 19 h
Dissabte 21 de maig, 10.30 h
Dijous 30 de juny, 19 h

Facultat de Psicologia, Ciències
de l'Educació i de l'Esport
c. Císter, 34. 08022 Barcelona
93 253 30 06
sioefpcee@blanquerna.edu

**Infermeria | Fisioteràpia |
Nutrició Humana i Dietètica |
Farmàcia**

Dijous 26 de maig, 19.15 h
Dissabte 2 de juliol, 10.30 h

Facultat de Ciències de la Salut
c. Padilla, 326. 08025 Barcelona
93 253 31 27
bsalutsioeinfor@blanquerna.edu

**Comunicació Audiovisual | Periodisme
i Comunicació Corporativa | Publicitat,
Relacions Públiques i Màrqueting |
Relacions Internacionals**

Dissabte 30 d'abril, 11 h
Dijous 26 de maig, 19 h
Dijous 30 de juny, 19 h

Facultat de Comunicació i
Relacions Internacionals
Plaça Joan Coromines s/n. 08001 Barcelona
93 253 31 42 | 93 253 31 08
infofcc@blanquerna.edu

bonfutur.com

 Blanquerna
UNIVERSITAT RAMON LLULL

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana
llserrall@gmail.com

Víctimes: dos enfocaments

Des del febrer passat, sembla que la pederàstia en l'àmbit escolar s'ha atribuït exclusivament als maristes. Segons la manera de procedir d'alguns mitjans de comunicació, ha fet l'efecte que els tribunals de justícia han quedat gairebé arraconats per innecessaris. Els presumptes abusos sexuals rebien sentències inexorables en platós de televisió, estudis de ràdio i redaccions de diaris. La informació ha estat substituïda per mitges veritats, distorsions, acusacions falses d'ocultament, silenci de les tesis contràries encara que fossin conegudes i documentades, per l'anul·lació de la veu dels experts i dels professionals de la justícia... Escenografies kafkianes, càmeres en picat, titulars escandalosos a portada, càmeres vigilant els voltants d'un centre sense pudor ni respecte a la intimitat dels menors, càmeres ocultes... La paraula que s'ajusta millor a aquesta situació és *linxament*: «Executar sense procés i tumultuàriament un sospitós o un reu.» En aquest cas, la institució marista, sense acusacions ni proves, ha estat l'objectiu a batre. Han aparegut alguns casos més, succeïts en altres centres, sobre els quals s'ha passat de puntetes. Alguns mitjans s'han començat a adonar de la dinàmica i han començat a desmarcar-se ajustant la seva intervenció a una informació més rigorosa. A poc a poc, un diari concret es va quedant sol en aquestes pràctiques populistes i de premsa groga. Les víctimes mereixen més respecte i els lectors també.

N'hi ha hagut prou amb dos casos, succeïts en un IES de Barcelona i en una escola de Sant Celoni i coneguts la setmana passada, tots dos a l'escola pública, perquè s'hagin adoptat immediatament altres criteris en la manera d'afrontar els abusos sexuals. A la web de l'Ajuntament, es llegeix el següent text, que s'ha divulgat als principals mitjans: «Davant la notícia sobre la denúncia per presumptes abusos d'un treballador de l'Escola Pallerola,

l'Ajuntament de Sant Celoni informa que: "La direcció del centre, el Departament d'Ensenyament i l'Ajuntament estem treballant conjuntament. El treballador es troba en aquests moments de baixa

Cal deixar treballar la Justícia, que és l'únic òrgan competent

laboral. Volem recordar que és un cas molt sensible que requereix absoluta discreció, seriositat i prudència per part de tothom fins que s'aclareixi. Cal deixar treballar a la Justícia, que és l'únic òrgan competent".» Qualsevol persona assenyada pot compartir-ne el contingut.

Per què no es fa servir el mateix enfocament en tots els casos? No és exigible sempre la màxima seriositat i prudència? Amb aquesta nota algú podrà descobrir que cal «deixar treballar la Justícia, que és l'únic òrgan competent» i que, amb les persones, no s'hi pot jugar.

El temps mediàtic no és el temps de la Justícia. El primer busca la primícia i l'audiència; el segon, el dret i l'equitat.

Finestra a la vida

Victòria Molins, s.t.j.
viquimolins70@gmail.com

Pasqua... el pas de Déu

Quantes ocasions de viure aquest pas! En recordo algunes. Érem a les acaballes de la Setmana Santa: el dissabte a la tarda, molt a prop de la Vetlla Pasqual, un dels moments de la litúrgia que m'agraden més. I aquell dia vaig sentir aquest «pas» del Senyor en diferents ocasions.

La primera, en obrir un diari, *La Vanguardia*, i llegir la columna de Pilar Rahola, un escrit que no em perdo mai. Parlava de Déu i dels creients. Ho feia des de García Márquez, des de Nietzsche, des d'ella mateixa i el seu agnosticisme. Ho feia des del respecte, la comprensió i, fins i tot, la sana enveja dels qui tenim aquesta sort de viure la fe. Però sobretot deia: «Quan aquesta fe enforteix la seva humanitat.» I afegia

La vida està més plena de coses petites i senzilles que d'actes heroics

una frase que em va colpir molt agradablement: «Què fariem sense aquestes persones que porten el Déu de la misericòrdia pels racons de l'abandó?» Gràcies, Pilar, per saber llegir la vida.

La segona oportunitat de veure el pas de Déu, la Pasqua, d'una manera real, va ser a l'aeroport del Prat mentre acomiadava la germana de la nostra comunitat que, amb un matrimoni de Benalliar, va marxar a Grècia a portar una mica de consol a un camp de refugiats. Van marxar carregats amb el que havíem pogut recollir gràcies a la generositat de tanta gent que va respondre a la crida de la nostra comunitat. Sí, només és un gest, poca cosa, però en aquest gest van els nostres cors plens d'amor i misericòrdia... Acomiadant-la i envejant-la, vaig sentir per segona vegada el pas del Senyor.

I la tercera pot semblar una minúcia, una ximpleria, però la vida està més plena de coses petites i senzilles que d'actes heroics. Al matí, m'havia trucat una amiga meva per dir-me que estava molt sola. És una dona gran, i molt gastada pel seu «treball» d'anys, que no li ha permès tenir ni una família, ni una paga de jubilació.

A la tarda vaig anar a casa seva. Vam passar una bona estona juntes, parlant i escoltant-nos mútuament. En un moment determinat de la nostra conversa em va fer una pregunta que no m'havia fet mai: «Com és que et vas fer monja?» Vaig tractar d'explicar-me amb tota sinceritat. La que crec que es mereix tothom: la meua manera d'expressar el meu amor a Déu i als homes, el meu desig de saber com arribar al més profund de l'amor...

Es va quedar en silenci una estoneta. I després em va dir: «Això és molt bonic, oi?» i després d'un altre silenci va afegir: «Que bé que ens ho passem parlant tu i jo. És curiós, dues vides tan diferents i tenim els mateixos sentiments!»

Que no és bonic sentir això d'una de les dones que «ens aniran al davant al Regne», segons va dir Jesús?

CatalunyaCristiana

Director: Mn. Jaume Aymar i Ragolta

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Rosa M. Jané, Carme Munté, Joan Andreu Parra, Rosa Peraire, Joan Piñol

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Víctor Gay, GIRONA; Jordi Pérez Ansótegui, LLEIDA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Júlia Ayala, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Víctor M. Cardona, TORTOSA; Patricia Navas, URGELL; Xavier Bisbal, VIC; Javier Molina, EL CAIRE; Ana Alba, JERUSALEM

Col·laboradors d'aquesta setmana: Conxa Adell, José L. Arín, Ricardo Barba, Pilarín Bayés, Josep Bofarull, Carme Borbonès, Agustí Codinach, Montserrat Esteve, Climent Forner, Jaume Gabarró, Joan Guiteras, Justo Lacunza, Joan A. Mateo, Ignasi Miranda, Valentí Misrach, Victòria Molins, Glòria Monés, Consol Muñoz, Francesc Nicolau, Begonya Palau, Joan Pallarès-Personat, Sara Picher, Enric Puiggròs, Quique, Ignasi Ricart, Josep Rius-Camps, Lluís Serra, Valentí Serra, Lluís M. Sistach, Leticia Soberón, Andreu Sotorra, Sebastià Taltavull,

Francesc Tous, P-J Ynaraja

Redacció, administració, publicitat i promoció: C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA
Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

a/e: redaccio@catalunyacristiana.cat (Redacció)

a/e: administracio@catalunyacristiana.cat (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catalunyacristiana.cat (Publicitat)

Pàgina web: www.catalunyacristiana.cat
www.facebook.com/catalunyacristiana

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Administració: Isabel Giral (comptabilitat), Janet Duatis (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de l'APPEC
Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 135 €

Gibraltar i Portugal: 135,01 €

Resta d'Europa: 213,25 €

Amèrica i Àfrica: 250,01 €

Àsia i Oceania: 325,05 €

El setmanari rep l'ajut del Departament de Presidència de la Generalitat de Catalunya

Carta dominical

Divinització

«Però a tots els qui l'han rebut, als qui creuen en el seu nom, els ha concedit de ser fills de Déu.» (Jn 1,12) De manera tan senzilla però, alhora, tan profunda, sant Joan expressa el projecte de Déu Pare sobre la humanitat: que tots arribin a aconseguir la dignitat infinita, eterna, de fills de Déu. Sant Pau dirà també: «Tots els qui són guiats per l'Esperit de Déu són fills de Déu.» (Rm 8,14) Aquest gran projecte de Déu es realitza de manera sorprenent en el sagrament de l'Eucaristia. En aquest sagrament admirable rebem el Senyor i el seu Esperit. Per això podem dir que ens convertim en portadors de Crist, incorporats a Crist, transformats en Ell, espiritualitzats pel seu Esperit. Ser fill sempre és un do, una cosa que es rep, que no aconseguim amb el nostre esforç: haver nascut, viure, és un regal meravellós. Ser fills de Déu, haver nascut de l'Esperit de Déu, en Crist, és el do més insospitat i absolut; i aquest té en Crist la seva més alta densitat i plenitud en la comunió eucarística.

Meravella de misteri!, l'Esperit de Déu que hem rebut en el Baptisme ens fa exclamar: «Abba, Pare!» (Rm 8,15) Som realment fills de Déu, i per tant divinitzats. Així ho expressa sant Tomàs d'Aquino: «En efecte, és pròpia de l'Eucaristia la transformació de l'home en Déu: la divinització.» (Sent. IV, dist. 12) Havent, doncs, rebut dignament el Senyor en la comunió eucarística, podem dir amb sant Joan: «Ara som fills de Déu.» (1Jn 3,2) Som fills en el Fill. Veient-nos, el Pare ens reconeix com a veritables fills i reconeix en cada un de nosaltres, en tots nosaltres combregats amb Crist, el seu propi Fill; i nosaltres, contemplant-lo, el reconeixem com a Pare nostre, que és al cel. És una realitat que ens sobrepassa. Necessitem molt de silenci interior i molta actitud contemplativa per aconseguir endinsar-nos en aquest misteri, a través de les hores i els dies.

L'Eucaristia ens condueix a la nostra vocació primera i essencial de fills de Déu: «Ens escollí en ell abans de crear el món, perquè fóssim sants, irrepreensibles als seus ulls. Per amor ens destinà a ser fills seus per Jesucrist.» (Ef 1,4-5) El nostre Pare del cel ha posat en nosaltres molt més que la seva imatge, ha posat molt més que l'alè de vida. Ha posat en nosaltres el mateix Crist, el seu Fill. Ha reproduït la imatge del seu Fill en cada un de nosaltres. Vivint en Ell, com Ell, en Ell, i espiritualitzats en Ell, quedem divinitzats en Ell. «Res de l'univers creat no ens podrà separar de l'amor de Déu que s'ha manifestat en Jesucrist, Senyor nostre.» (Rm 8,39) «A ell la glòria pels segles dels segles» (2Tm 4,18). Amén. Com Maria, deixem que aquest gran misteri es gravi en el nostre cor i a poc a poc ens vagi transformant en icones vivents de Déu, de manera que veient-nos vegin el Pare i el glorifiquin sense fi. Que Déu us beneeixi a tots.

Joan Josep Omella
Omella

Arquebisbe de Barcelona

Als quatre vents

Jornada de les vocacions natives

Des de fa 53 anys l'Església celebra en aquest diumenge, anomenat del Bon Pastor, la Jornada per les Vocacions Natives, que amb aquest o amb un altre nom i diferents lemes es proposa conscienciar-nos de la importància que sorgeixin vocacions pròpies en els països de missió. De fet l'expressió «països de missió» ens remet a un passat de fa segles en què la generositat de molts joves de famílies europees feia que anessin a llocs llunyans per treballar-hi pel regne de Déu anunciant l'evangeli i ajudant al desenvolupament integral de la població. Això ha canviat. Continuen sent molt necessaris els missioners, però des de fa anys hi ha hagut un cert tomb estadístic: països com Bèlgica i Holanda, que tenien moltes vocacions sacerdotals i missioneres, experimenten una forta crisi, mentre

que al Tercer Món creixen les ordenacions sacerdotals, així com també el nombre de catòlics. A l'Àfrica, en els deu últims anys, la població del continent ha crescut un 24% i la dels catòlics un 41%. A l'Àsia, la demografia ha augmentat un 10% i els catòlics un 20%. Això determina que a vegades siguin vocacions d'aquests països les que vénen a ajudar parròquies de la vella Europa. Qualsevol que sigui el nombre dels que s'ordenen, més a prop o més lluny, la pregària de Jesús «a l'amo dels sembrats que envii sembradors als seus sembrats» (Mt 9,38), sempre serà actual, com també ho serà la forma en què es manifesten aquestes crides vocacionals. El lema d'enguany de la Jornada diu: «Et mira amb pas-

sió.» Es refereix a la mirada de Crist, que és forta, apassionada, plena de misericòrdia. Així ho experimenten els qui fan el pas. El papa Francesc demana a Déu per a aquesta ocasió: «Concedeix-nos comunitats cristianes viues, fervoroses i alegres, que siguin font de vida fraternal i despertin entre els joves el desig de consagrar-se a tu i a l'evangelització.» Com podem ajudar que això passi? Resant per les noves vocacions i sostenint econòmicament els seminaristes. Alguns necessiten una beca d'estudis per sostenir-se. Arriben al Seminari sense res al damunt excepte una vella maleta amb una mica de roba i un parell de sabates, però porten una il·lusió meravellosa de donar-se. De nosaltres depèn que puguin complir amb aquest somni de servir l'Església i la humanitat.

Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe de Tarragona
i Primat

Inici

Edició digital 2015

Hemeroteca

Promocions

Aquesta Setmana

Església Catalunya

Església Espanya

Església Món

Vaticà

La Bona Notícia
també
a internet

www.catalunyacristiana.cat

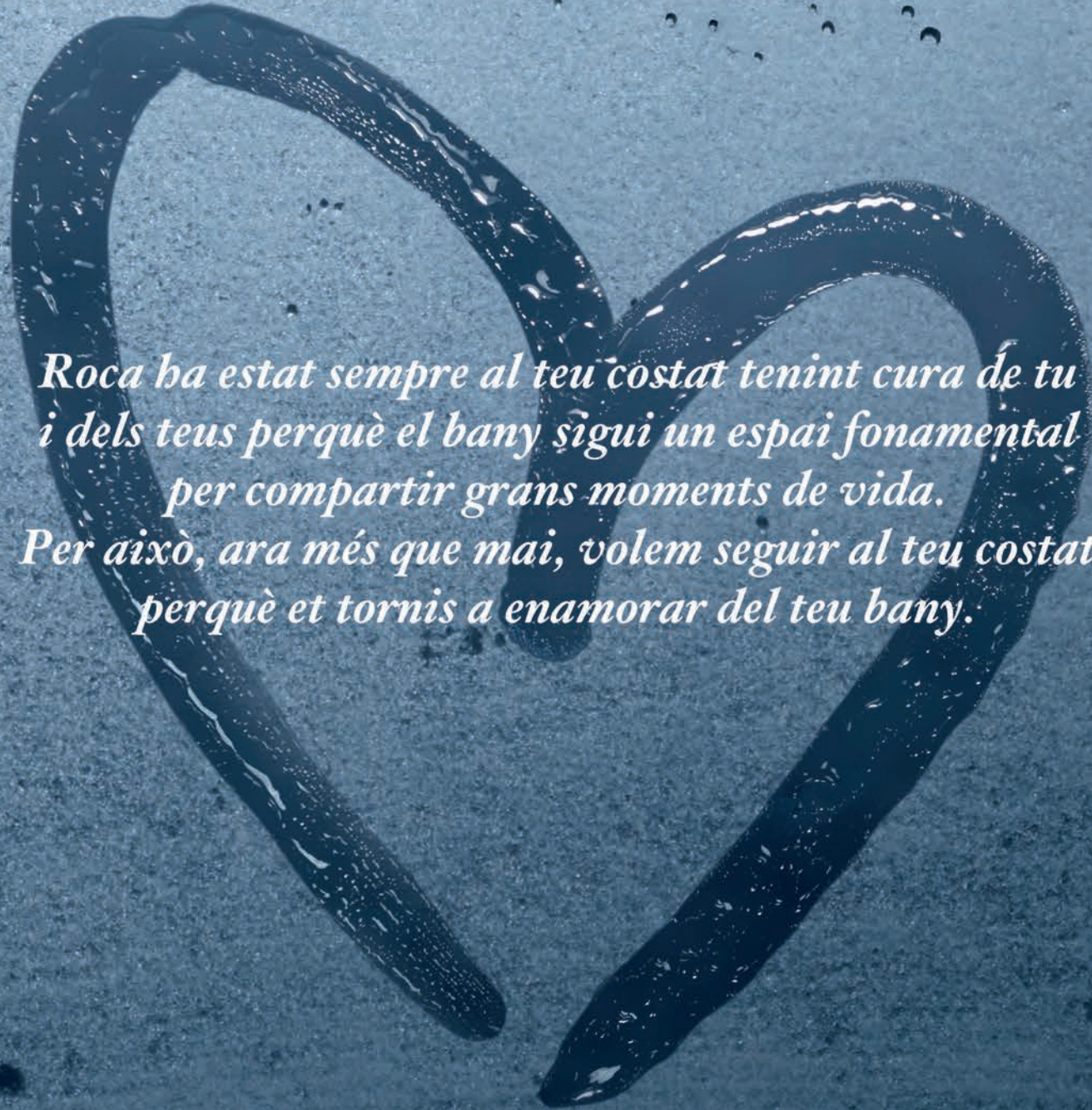
ENTRA A LA PÀGINA WEB
I CONSULTA LA NOSTRA
HEMEROTECA.
HI TROBARÀS 35 ANYS
DE PREMSA RELIGIOSA.

Catalunya Cristiana col·labora amb

UNA VIDA CONTIGO

DES DE 1917

*Roca ha estat sempre al teu costat tenint cura de tu
i dels teus perquè el bany sigui un espai fonamental
per compartir grans moments de vida.
Per això, ara més que mai, volem seguir al teu costat
perquè et tornis a enamorar del teu bany.*

RENOVA LA VIDA
DEL TEU BANY

Roca

A la teva botiga Roca o a
reformaambroca.cat

Lectures

IV Diumenge de Pasqua

Lectura primera

Ac 13,14.43-52

Ara ens adreçem als qui no són jueus

Lectura dels Fets dels Apòstols:

En aquells dies, Pau i Bernabé continuaren el seu viatge des de Perga i arribaren a Antioquia de Pisídia. El dissabte entraren a la sinagoga i s'assegueren. Quan ja es dispersava la gent reunida a la sinagoga, molts dels jueus i dels prosèlits seguien Pau i Bernabé. Ells els parlaven, mirant de persuadir-los que es mantinguessin fidels a la gràcia de Déu. El dissabte vinent gairebé tota la ciutat es reuní per escoltar la paraula del Senyor. Quan els jueus veieren aquella multitud, s'engelosiren tant que es posaren a impugnar amb paraules injurioses tot el que deia Pau. Però Pau i Bernabé els respongueren amb valentia: «Era el nostre deure anunciar-vos primer a vosaltres la paraula de Déu. Però ja que vosaltres no la voleu rebre i us feu vosaltres mateixos indignes de la vida eterna, ara ens adreçarem als qui no són jueus. Així ens ho té ordenat el Senyor: "T'he fet llum de les nacions perquè portis la salvació fins als límits de la terra."» Quan sentiren això els qui no eren jueus, se n'alegraren, i lloaven la paraula del Senyor. Tots aquells que Déu havia destinat a la vida eterna es convertiren a la fe. La paraula del Senyor s'escampava per tota la regió. Però els jueus instigaren les dones devotes més distingides i els principals de la ciutat a promoure una persecució contra Pau i Bernabé, fins que els expulsaren del seu territori. Ells, en senyal de protesta, s'espolsaren els peus sobre els qui els feien marxar, i se n'anaren a Iconi. Els convertits de nou vivien feliços, plens d'alegria i de l'Esperit Sant.

Salm responsorial

99

Aclameu el Senyor arreu de la terra,
doneu culte al Senyor amb cants de festa,
entreu davant d'ell amb crits d'alegria.

R. *Som el seu poble i el ramat que ell pastura.*

Reconeixeu que el Senyor és Déu,
que és el nostre creador i que som seus,
som el seu poble i el ramat que ell pastura. **R.**

Que n'és de bo el Senyor!
Perdura eternament el seu amor,
és fidel per segles i segles. **R.**

Lectura segona

Ap 7,9.14b-17

*L'Anyell serà el seu pastor,
i els menarà vora les fonts de l'aigua viva*

Lectura de l'Apocalipsi de sant Joan:

Jo, Joan, vaig veure una multitud tan gran que ningú no hauria pogut comptar. Eren gent de tota nacionalitat, de totes les races i de tots els pobles i llengües. S'estaven drets davant el tron i davant l'Anyell, vestits de blanc i amb palmes a les mans. Un dels ancians em digué: «Aquests són els qui vénen de la gran tribulació. Han rentat els seus vestits amb la sang de l'Anyell, i els han quedat blancs. Per això estan davant el tron de Déu, donant-li culte nit i dia dins el seu santuari. El qui seu en el tron els protegirà amb la seva presència, mai més no passaran fam, mai més no passaran set, ni estaran exposats al sol ni a la calor, perquè l'Anyell que

Glòria Monés

està en el tron els guiarà i els conduirà a les fonts on brolla l'aigua de la vida. Déu els eixugarà totes les llàgrimes dels seus ulls.»

Al·leluia

Jn 10,14

*Jo sóc el bon pastor, diu el Senyor:
jo reconec les meves ovelles,
i elles em reconeixen a mi.*

Evangelí

Jn 10,27-30

Jo dono la vida eterna a les meves ovelles

Lectura de l'evangelí segons sant Joan:

En aquell temps, digué Jesús: «Les meves ovelles reconeixen la meua veu. També jo les reconec i elles em segueixen. Jo els dono la vida eterna: no es perdran mai ni me les prendrà ningú de les mans. Allò que el Pare m'ha donat val més que tot, i ningú no ho podrà arrencar de les mans del Pare. Jo i el Pare som u.»

Consultori bíblic

Ignasi Ricart
Claretà i
biblista

Té arrels bíbliques el concepte de Resurrecció del Nou Testament?

Déu no va deixar que l'herba creixés damunt del sepulcre de Jesús. Jesús és ell mateix, el d'abans (llenguatge *resurrecció*), però no el mateix (llenguatge *exaltació*). És el Crucificat que ara seu a la dreta del Pare. Té una novetat de vida: no és només «retornar» a la vida terrenal. Quan parlem de la resurrecció de Jesús, topem amb una barrera de llenguatge. La resurrecció de Jesús no és un tornar a les coordenades d'espai i temps d'aquest món, és una nova creació. Ja a l'AT hi havia hagut experiències de tornar a aquesta vida. Però la resurrecció definitiva quedava reservada per als darrers temps. L'experiència pasqual dels primers deixebles va fer que ells, utilitzant les categories de l'AT, intentessin expressar el que significava la resurrecció de Jesús. Els ulls de la carn no poden reconèixer el Ressuscitat sense els ulls del cor. Els deixebles van veure Jesús ressuscitat amb els ulls de la fe. La resurrecció de Jesús no és, doncs, un reviure, ja que Jesús no podia tornar a morir, com Llätzer o la filleta de Jaire. En Jesús ressuscitat es manifesta plenament la glòria de Déu. El misteri no pot ser controlat amb els ulls de la carn. Breument, amb l'expressió «el tercer dia ressuscità» afirmem el sentit del que va passar després de la mort de Jesús: Déu no el va deixar a la cuneta; el va rescatar plenament amb la resurrecció. Això no és pas un invent dels deixebles ja que, davant el final tràgic de la crucifixió, van fugir decebuts. És Déu qui ho ha fet: Pasqua és el fet salvífic definitiu. Crist ha ressuscitat i tots ressuscitarem amb Ell a una vida nova, que serà com la flor que esberla la pedra del sepulcre.

Per a consultes: redaccio@catalunyacristiana.cat

Comentari de la Paraula

Josep Rius-Camps
Teòleg i biblista / riuscamps@yahoo.es

Cada una de les meves ovelles escolta la meua veu

El text que llegim avui s'emmarca en la festa de la Dedicació del Temple. Jesús es passejava pel Pòrtic de Salomó. Els jueus el rodegen i el forcen que els declari si és ell el Messies d'Israel. Jesús els aporta com a credencials les obres que ell fa en nom del seu Pare i els retreu que no creuen perquè no són de les seves ovelles. Es tracta d'una mena de colofó a la duríssima controvèrsia sostinguda per Jesús amb els jueus perquè en dia de sàbat havia pastat fang i havia obert els ulls a un cec de naixement (Jn 9,1-6.14). Jesús havia atiat la polèmica personificant les ovelles que havien de ser sacrificades en el Temple. Ell és l'únic que ha entrat per la Porta Ovellera, l'únic a qui el porter ha deixat entrar, perquè estava disposat a donar la vida per les ovelles; tots els altres han saltat per la tàpia a l'atri de les ovelles. Un cop hi entrà —els recalca—, «cada una de les seves ovelles escolta la seva veu, ell crida les seves pròpies ovelles pel nom i les treu a fora; quan ha tretes totes les seves, va davant d'elles, i les ovelles el segueixen, perquè coneixen la veu d'ell» (10,3-4). Per segona vegada avui, el Còdex Beza empra de nou el singular «escolta», referint-ho a un col·lectiu en plural, «les meves ovelles»: «Cada una de les meves ovelles escolta la meua veu i jo les conec, elles em segueixen i jo els dono vida definitiva.» La disponibilitat a «escoltar» la veu del Pastor diferencia les seves ovelles de les que no són seves, i cada ovella que té nom activa aquesta capacitat i, en sentir la crida, el segueix. Jesús s'havia constituït en Porta de les ovelles: «El qui entra a través meu, se salvarà, podrà entrar i sortir i trobarà pasturatge», els deia (10,9). Jesús és una assegurança de vida per a les seves ovelles: «Mai no es perdran, i ningú no les arrabassarà de la meua mà.» I en dona la raó: «El Pare que m'ho ha donat és el més gran de tots, i ningú no pot arrabassar res de la mà del meu Pare. Jo i el Pare som u.»

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(CICLE LITÚRGIC C; FERIAI II)

TEMPS DE PASQUA

(SALTERI: SETMANA 4)

ABRIL

17. DIUMENGE

Diumenge IV de Pasqua, *Blanc*. Lectures: Fets 13,14.43-52 / Salm 99 / Apocalipsi 7,9.14b-17 / Joan 10,27-30
SANTORAL: Anicet, p. i mr.; Caterina Tekakwitha, vg.; Robert, ab.

18. DILLUNS

Fèria, *Blanc*. Lectures: Fets 11,1-18 / Salm 41 / Joan 10,1-10
SANTORAL: beat Andreu Hibernón, rel.; Eleuteri i Antia, mr.

19. DIMARTS

Fèria, *Blanc*. Lectures: Fets 11,19-26 / Salm 86 / Joan 10,22-30
SANTORAL: Lleó IX, p.; Vicenç de Cotlliure, mr.

20. DIMECRES

Fèria, *Blanc*. Lectures: Fets 12,24-13,5 / Salm 66 / Joan 12,44-50
SANTORAL: Agnès de Montepulciano, rel.; Oda, vg.; Sulpici, mr.

21. DIJOUS

Fèria, *Blanc*. Lectures: Fets 13,13-25 / Salm 88 / Joan 13,16-20. O bé: *Sant Anselm de Canterbury* (ML), *Blanc*.
SANTORAL: Conrad de Parzham, rel.; Silvi, mr.

22. DIVENDRES

Fèria, *Blanc*. Lectures: Fets 13,26-33 / Salm 2 / Joan 14,1-6
SANTORAL: Leònides, mr., Agapit I, p.; Caius i Soter, p. i mr.; Senorina, vg.

23. DISSABTE

Sant Jordi (S), *Vermell*. Lectures: Apocalipsi 12,10-12a / Salm 33 / 1 Joan 5,1-5 / Joan 15,1-8
SANTORAL: beata Elena d'Udine, rel.; beat Gil d'Assís, rel.; beata Teresa-Maria de la Creu, rel.

El sant

Per Eduard Brufau

Sant Leònides d'Alexandria

L'any 202 un edicte imperial de persecució contra els cristians va omplir Egipte de màrtirs. Un dels més cèlebres va ser Leònides d'Alexandria, home culte i pietós, versat en teologia i filosofia i pare de set fills. Els va educar tots personalment, i els va formar tant en la fe cristiana com en el pensament grec, sobretot en la tradició d'arrel platònica.

Quan va ser detingut per les autoritats a causa de la seva fe, el més gran dels fills, Orígenes, que llavors tenia uns disset anys, li va escriure una carta a la presó exhortant-lo a ser fidel a Crist i a abraçar el martiri quan arribés el moment. Leònides es va mantenir, efectivament, ferm, tal com li demanava el seu fill, i va ser decapitat. Anys més tard Orígenes es convertiria en el teòleg i místic més reconegut de l'escola d'Alexandria, i va escriure nombroses obres en què interpretava al·legòricament les Escriptures. Tota la seva obra va ser possible en bona part gràcies a tot l'ensenyament que havia rebut del seu pare.

L'homilia

El n. 65 de la Instrucció General del Missal Romà diu: «L'homilia forma part de la Litúrgia i és molt recomanada, perquè és necessària per nodrir la vida cristiana. Convé que sigui una explicació o bé d'un aspecte de les lectures de la Sagrada Escripura, o bé d'un altre text de l'Ordinari, o bé del propi de la missa del dia, bo i tenint en compte el misteri que se celebra i les necessitats particulars dels oients.»

El papa Francesc, a l'exhortació apostòlica *Evangelii gaudium*, s'hi atura llargament. Recollim, a continuació, alguns paràgrafs que ens fan llum sobre les característiques d'una bona homilia. Diu el Papa que «l'homilia és la pedra de toc per avaluar la proximitat i la capacitat de trobament d'un Pastor amb el seu poble. De fet, sabem que els fidels li donen molta importància; i ells, com els mateixos ministres ordenats, molts cops pateixen, uns en escoltar i altres en predicar» (n. 135). Per això «ha d'afavorir-se i conrear-se mitjançant la proximitat cordial del predicador, la calidesa del seu to de veu, la mansuetud de l'estil de les seves frases» (n. 140).

Evidentment, insisteix molt en la preparació: «La preparació de la predicació és una tasca tan important que convé dedicar-li un temps

prolongat d'estudi, oració, reflexió i creativitat pastoral» (n. 145). I continua: «El primer pas, després d'invocar l'Esperit Sant, és prestar tota l'atenció al text bíblic, que ha de ser el fonament de la predicació... Per poder interpretar un text bíblic cal paciència, abandonar tota ansietat i donar-li temps, interès i dedicació gratuïta. Cal deixar de costat qualsevol preocupació que ens domini per entrar en un altre àmbit de serena atenció. No val la pena dedicar-se a llegir un text bíblic si un vol obtenir resultats ràpids, fàcils o immediats. Per això, la preparació de la predicació requereix amor. Hom només dedica un temps gratuït i sense pressa a les coses o a les persones que estima; i aquí es tracta d'estimar Déu que ha volgut parlar» (n. 146).

El Papa continua dient: «El més important és descobrir quin és el missatge principal, el que estructura el text i li dona unitat. Si el predicador no realitza aquest esforç, és possible que la seva predicació tampoc no tingui unitat ni ordre; el seu discurs serà només una suma de diverses idees desarticulades que no acabaran de mobi-

litzar els altres. El missatge central és allò que l'autor en primer lloc hi ha volgut transmetre, la qual cosa implica no sols reconèixer una idea, sinó també l'efecte que aquest autor hi ha volgut produir. Si un text fou escrit per consolar, no hauria de ser utilitzat per corregir errors; si fou escrit per exhortar, no hauria de ser utilitzat per adoctrinar; si fou escrit per ensenyar quelcom sobre Déu, no hauria de ser utilitzat per explicar diverses opinions teològiques» (n. 147).

I pel que fa a l'assemblea, diu que «el predicador necessita també posar una oïda en el poble, per descobrir el que els fidels necessiten escoltar. Un predicador és un contemplatiu de la Paraula i també un contemplatiu del poble» (n. 154). «Alguns creuen que poden ser bons predicadors perquè saben el que han de dir, però descuiden el com, la forma concreta de desenvolupar una predicació. Es queixen quan els altres no els escolten o no els valoren, però potser no s'han compromès a buscar la forma adequada de presentar el missatge» (n. 156).

«Ja deia Pau VI que els fidels "esperen molt d'aquesta predicació i en treuen fruit sempre que sigui senzilla, clara, directa, instal·lada"» (n. 158).

Consol Muñoz

Superiora general
de les Franciscanes Missioneres

Vots perpetus de Gemma Puig a l'Obra de l'Església

Carme Serrat de Bolós

El divendres 18 de març, l'olotina Gemma Puig i Plana, de 26 anys, va professar els vots perpetus a l'Obra de l'Església a la parròquia dels Dotze Apòstols del carrer Velázquez de Madrid, juntament amb tres joves més.

La Gemma va néixer a Olot el 24 de juliol del 1989. Des de molt joveneta sent la crida del Senyor en el seu cor i, amb gran desig i amb l'ajuda dels seus pares i família, va creixent la seva vocació.

A l'edat de 16 anys marxa a Madrid on, continuant els seus estudis, aprofita per fer l'experiència de viure de més a prop la vida de consagració en una comunitat de l'Obra de l'Església, que coneix perquè té una tieta, la Roser Plana, que ja és de l'Obra.

Entre Madrid i Sevilla es va anar formant la seva clara vocació dintre de l'Obra de l'Església, que és una institució de Dret Pontifici, fundada el 1959 per la Mare Trinidad Sánchez Moreno, nascuda a Dos Hermanas (Sevilla) l'any 1929, que encara viu, i des de Roma (per estar a prop del Sant Pare) dona en els nostres temps i a tot

el món una llum admirable i única sobre qui és Déu i què és l'Església, amb un mandat molt fort de part del Senyor: «Vés i digues-ho, que això és per a tothom.»

Dogmes de fe

La Mare Trinidad, plena del Senyor i impulsada per Ell, i com un volcà en erupció, parla amb profunditat, claredat i senzillesa de tots els dogmes de la nostra fe i els proclama i els canta fins i tot. I omple les exigències de les persones consagrades i dels sacerdots, matrimonis, joves i, fins i tot, mainada perquè cadascun, posat en el lloc on la voluntat de Déu vol, visqui amb senzillesa i alegria el nostre ser d'Església i així pugui glorificar Déu i proclamar amb la vida i la paraula com n'és, de gran, ser fills de Déu i, per tant, fills de la nostra Santa Mare Església.

Podem conèixer l'esperit d'aquesta Obra llegint unes paraules de la mateixa fundadora quan diu: «La meua ànima sent una gran necessitat que coneguim la meua Mare Església tal com és: en la seva vida, en la seva boniquesa, en la seva tragèdia i en

Donem gràcies a Déu perquè el Senyor no deixa de cridar amb predilecció eterna els joves del nostre temps

la riquesa que s'amaga en el seu si, i que és Crist portant-nos, per Maria, el missatge etern de la Trinitat, com a riquesa infinita, i perquè, en mirar-la, hi vegin el rostre de Déu.» La Gemma, atreta per aquesta vida tan fascinant i havent escoltat i conegut molt de prop i personalment la Mare Trinidad, va decidir, juntament amb altres joves, seguir aquest camí i, d'aquí, que ha fet finalment a Déu els seus vots, acompanyada de familiars i amics.

Llum en el món

La missa va estar concelebrada per més de deu mossens de l'Obra de l'Església. Després de les lectures i l'homília, l'olotina Gemma Puig, i també cadascun dels altres tres consagrats, davant de l'altar van fer la promesa dels vots de pobresa, castedat i obediència. En la cerimònia se'ls donà un ciri com a símbol que han de ser llum en el món.

Després de la cerimònia religiosa es reuniren tots els familiars, amics i gent de les diferents parròquies en

una sala d'actes, on, a més de gaudir d'un refrigeri, cadascun dels quatre participants van donar testimoni i van explicar el perquè havien pres el camí de consagració a Déu.

En el recordatori podem llegir un text de la Mare Trinidad, que diu:

«—Senyor, per què m'estimes tant...?

—Ets tan petita, pobra i no-res, que em robes el cor de Pare.

—Senyor, què et va enamorar de mi...?

—La teua pobresa, el teu no-res, la teua petitesa.»

Aquesta notícia ens omple de joia. Tant de bo que sigui ocasió perquè algunes i alguns altres joves que tenen grans projectes i grans horitzons descobreixin que només en Déu poden omplir totes les exigències dels seus cors. Plegats, doncs, donem gràcies a Déu perquè, davant de tant gran confusió que en el món està regnant, el Senyor no deixa de cridar amb predilecció eterna els joves del nostre temps.

La seva empresa de neteja s'adapta a les necessitats de la seva escola?

Més de 30 escoles ja confien en nosaltres

Perquè ens adaptem a les seves necessitats, compartim els seus valors i som especialistes en la neteja d'escoles. Truqui'ns al 902 010 977 i comprovi-ho.

la Auditoria GRATUÏTA

Li direm com optimitzar la despesa en neteja de la seva escola, sense renunciar a res.

Netejant,
posem tots els sentits

Treballem per a la: **SAGRADA FAMILIA**

Carrer Can Pi, 17 3r (Abans Carretera antiga del Prat)
08908 l'Hospitalet de Llobregat (BARCELONA)

Patrons insignes de Catalunya

El mes d'abril ens ofereix dues esplèndides roses que perfumen amb flaire deliciós la terra catalana. El dia 23, Sant Jordi i el dia 27, la Mare de Déu de Montserrat, patrons insignes de Catalunya.

Sant Jordi, ardit cavaller del segle III, amb casaca de guerrer i una llança a les mans, fulmina el drac sinistre, símbols dels enemics de Catalunya: l'odi, l'enveja, la corrupció, l'estafa, la mentida, la manca de germanor i la blasfèmia. A Catalunya, la festa de Sant Jordi és també la festa de la rosa i del llibre. Places i carrers s'omplen de parades amb un deversall de roses, signe de l'amor.

Els qui pugin el 27 d'abril al santuari de Montserrat, els rebran un estol d'ocellets cantant: «Rosa d'abril, morena de la serra, de Montserrat estel» i els pelegrins respondran: «Il·lumineu la catalana terra, guieu-nos cap al cel.» Mn. Jacint Verdaguer, el poeta de Catalunya, va escriure el *Virolai*, l'himne marià per excel·lència a la Mare de Déu de Montserrat. «Amb vostre nom comença nostra història—diu el poeta—i és Montserrat el nostre Sinaí.»

FRANCESC A. PICAS
La Jonquera

El que no aconseguim l'escola pública

Davant de la contínua polèmica entre si escola pública o escola concertada, l'escola pública ha de competir en qualitat i autonomia dels seus centres, de participació de pares i de tota la comunitat

Sant Jordi

Terra catalana amada, fortesa com punyent vent de mar i muntanya ornada, és la nostra arrel vivent.

L'abril és un tast de poma, llibres i noves llavors de primavera, l'aroma amb esclat de clarors.

Camí de fulles de menta, company del sant cavaller d'ulls de mirada valenta, d'una rosa presoner.

Volguda terra galana, Catalunya és sentiment, amb tonada de sardana i per tots el cor latent.

CARME CATÀ
Barcelona

educativa local; el de menys és el seu pes conjunt en alumnat. Tant se val si representa el 75% o el 60%. El que compta és que funcioni millor, molt millor, perquè la seva eficiència actual, la relació entre el seu cost i els objectius que aconsegueix, la situa a la cua d'Europa. Això és el que hauria de centrar la seva atenció i no absurds debats ideològics, que a l'únic que porta és a privar els pares de la llibertat d'elecció de centre. No importa qui sigui el subjecte educat, mentre sigui de conformitat dels pares i obtingui bons resultats. Precisament, el que ara no aconseguim el sistema públic d'educació a Espanya.

JESÚS MARTÍNEZ MADRID
Salt

Cristians perseguits

Pilar Rahola va escriure recentment un article a *La Vanguardia* titulat *Cristians*, en què afirma rotundament que després dels jueus, ara per ara, el col·lectiu més perseguit del món són els cristians. Com a periodista, coneix dades concretes i alhora esgarrioses; però no es queda aquí, denuncia les formes d'actuar dels governs que amaguen la pura realitat, perquè no forma part del que és políticament correcte.

Les persecucions als cristians són clares i greus. Tothom—des de l'ONU, associacions, institucions, governs i fins a l'últim ciutadà—ens hem de fer ressò de la monstruositat que s'està duent a terme. Perquè no depèn de tenir fe, sinó que afecta la solidaritat, com a part essencial de la nostra conducta humana.

CRISTINA CASALS MASSÓ
Esplugues de Llobregat

Creure en la vida

«La baixada del cens obligarà a tancar classes de P3 el curs vinent.» Un titular de premsa que vol dir que baixa la maternitat. Ens estem quedant sense «capital humà», que és el principal recurs de qualsevol país. El petroli és un recurs secundari; el que cal és gent que tiri endavant projectes de futur. És veritat que els fills generen moltes despeses, mai no són un negoci—si pensem només en diners—, però cal recordar que els fills es tenen quan els pares creuen en la vida.

M. DOLORS PUIG USTRELL
Terrassa

El Consultori

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan Antoni Mateo

Sobre el Jubileu

Vull plantejar-li dues preguntes amb motiu de l'Any Sant. La primera es refereix a la indulgència plenària aplicada als difunts. Si jo aplico la indulgència plenària a un difunt determinat se suposa que ja està plenament salvat i en aquest cas jo no cal que continuï pregant per ell? L'altra pregunta és sobre la Porta Santa. Si jo visc en un lloc on em queda molt lluny un temple jubilar i no m'hi puc desplaçar, com puc obtenir la indulgència jubilar?

A veure si puc donar una resposta sensata a les seves preguntes en el reduït espai de què disposo en aquesta columna. La pregària pels difunts és signe de gran caritat i és una cosa que els cristians fem espontàniament, sense gaires càlculs i especialment pels nostres éssers estimats. Ho fem, guiats per la fe, per si la nostra ajuda els pot ser necessària. No ho sabem. Podria ser que ja estiguin en la plenitud de la salvació i en aquest cas ja no ho necessitarien. Sabem també que la caritat no es perd mai. No tinguí dubtes que, si un difunt ja no necessita la nostra pregària, Déu la farà fructificar per a un altre. És la comunió dels sants. Cal tenir en compte, a més, que la indulgència plena implica una maduresa en la caritat que tampoc no podem pressuposar que l'hem assolida. Cal evitar una mentalitat calculadora i d'automatisme en aquests temes tan seriosos que suposen la plena conversió personal. El meu consell és que sempre continuï pregant pels difunts pels quals vostè té una obligació especial de pregar. I no s'amoïni més. La seva pregària no es perdrà mai.

Pel que fa a la Porta Santa, és veritat que són limitats els temples que la tenen. Això ens estimula a un bon exercici espiritual com el pelegrinatge: posar-nos en camí amb esperit de conversió. De totes maneres si una persona està molt limitada per a aquest exercici, sàpiga que també per a ella s'obre la porta jubilar d'una altra manera. El cas és molt clar per a malalts que no poden desplaçar-se, però també per a altres fidels que, com vostè, experimenten una gran dificultat per anar a un temple jubilar. De fet, el papa Francesc, a la butlla convocatòria de l'Any extraordinari de la Misericòrdia, ha deixat clar que es tracta d'un jubileu molt generós i especial. N'hi haurà prou amb fer una obra de misericòrdia per aconseguir el do de la indulgència. Evidentment que això inclou la pregària pel Papa, la confessió sacramental quan és necessària i la comunió eucarística. De fet, la veritable porta és Crist mateix i passem per ella per la conversió, la fe i la caritat.

• Per enviar consultes al Dr. Mateo:
elconsultori@hotmail.com
www.balmesiana.org
apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida).
A Ràdio Estel, de dilluns a divendres,
a les 23.00, podeu escoltar la versió
radiofònica d'El Consultori

Podeu enviar les cartes a: redaccio@catalunyacristiana.cat

Amb bon humor

Els danys estructurals obliguen a tancar l'església de Constantí

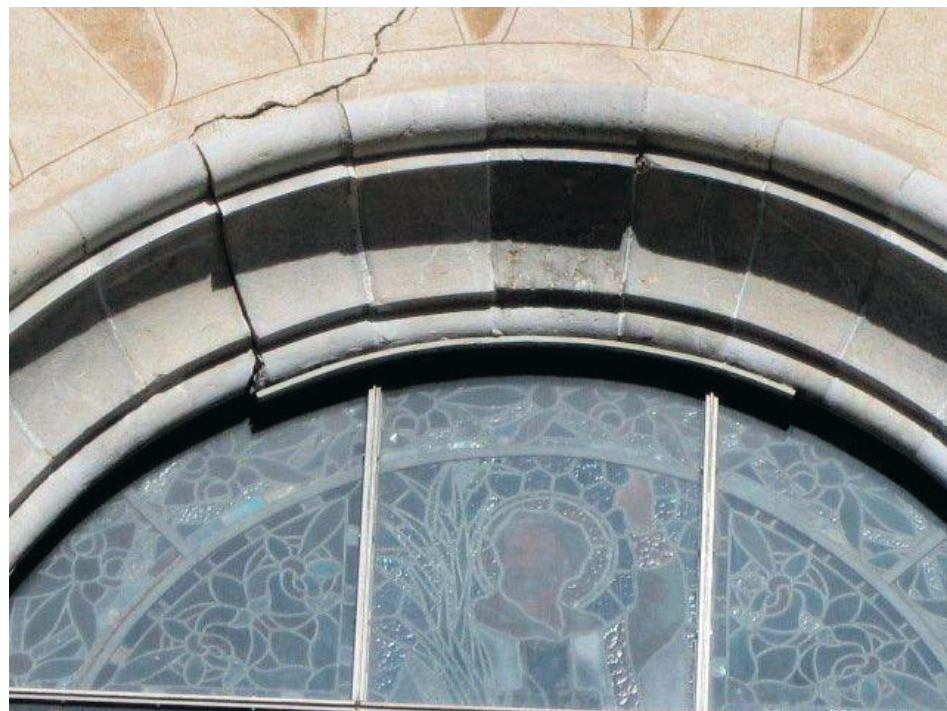
Joan Boronat
Constantí

El Consell Episcopal de l'arquebisbat de Tarragona ha determinat que l'església parroquial de Sant Feliu de Constantí resti tancada temporalment al culte, mesura que es va fer efectiva el dimarts 15 de març. La disposició ve determinada per les esquerdes i moviments que s'han anat produint al temple en els darrers anys. El rector de Constantí, Mn. Joaquim Claver, va anunciar oportunament el trasllat del culte a les dependències del Centre Parroquial.

La situació actual de l'edifici ha estat valorada recentment en una reunió de la comissió d'obres de la parròquia, que va comptar amb l'assistència del constructor, l'assessorament de l'arquitecte Josep Maria Bartolomé i el vicari general de l'arxidiòcesi, Joaquim Fortuny. D'aquí la decisió de procedir al tancament de l'església «per la necessitat de salvaguardar la integritat de les persones participants a les celebracions litúrgiques, que és la

prioritat màxima», segons el comunicat de l'arquebisbat.

El rector, Joaquim Claver, va explicar que els oficis litúrgics de Setmana Santa i Pasqua «ja es van celebrar a la sala del Centre Parroquial, amb capacitat per a un centenar de persones», tot i lamentar «els inconvenients que genera la nova situació». Així mateix, va subratllar que la tradicional processó del Sant Enterrament del divendres dia 25, que presideix la imatge del Sant Crist, «es pogué dur a terme amb tota normalitat», tot i haver de treure i retornar el Crucifix a l'església, operació «que no entranyava cap tipus de risc», va puntualitzar el mossèn. Joaquim Claver ha volgut sortir així al pas d'alguns rumors que apuntaven que s'haurien traslladat del temple, mobiliari i elements d'imatgeria, i assegura que «tan sols vam recollir els ornaments i objectes litúrgics necessaris per poder oficiar les misses ordinàries, sagraments i culte en general al nou espai». L'església de Sant Feliu de Constantí es va inaugurar fa 266 anys i les primeres afectacions i esclatxes, tant a l'interior com a l'exterior

del temple, van aparèixer l'any 2012, danys provocats no pas per problemes del mateix edifici. Segons els tècnics, les causes es deuen a «moviments de massa del subsòl, per la presència de nombroses humitats en el terreny i per la topografia» i que afecten també algun altre sector de la vila.

Entre els anys 2013 i 2016 s'han fet apuntaments a les parts de l'església més afectades i paral·lelament s'han encarregat a empreses especialitzades diferents estudis del subsòl i anàlisi de l'edifici, fins a arribar al darrer informe emès per l'Institut Geològic i Cartogràfic de Catalunya.

Cal recordar que en una sessió informativa, convocada per l'Ajuntament i la parròquia de Constantí, celebrada el 12 de febrer, es va explicar que escometre les actuacions que els estudis realitzats aconsellen comporta una inversió que s'eleva a 1,5 milions d'euros, quantitat ara per ara inassumible.

Pel que fa al futur de l'edifici, l'arquebisbat garanteix que es continuarà fent el control periòdic i seguiment d'aquests moviments estructurals, a més de cercar els recursos econòmics que facin possible la seva consolidació i rehabilitació.

claret
LLIBRERIA

Llibre regal amb fotografies sobre la vida de Pere Casaldàliga i alguns dels seus textos més rellevants.

Joan Guerrero capta l'instant i retrata en aquest llibre l'ànima de Casaldàliga. Francesc Escribano, periodista.

Tots dos, en Pere i en Joan, han sabut veure la realitat amb els «ulls dels pobres». Eduardo Lallana, president de l'ONG Tierra Sin Males.

SANT JORDI 2016
Llibreria Claret
Roger de Llúria, 5 - Barcelona

Parades
Rambla Catalunya amb Consell de Cent i
Jardins del Palau Robert

Nova edició de la campanya #ReciclaCultura

Per Sant Jordi recull fons per formar persones en risc d'exclusió

Redacció
Barcelona

La Fundació Servei Solidari acaba de posar en marxa una nova edició de #ReciclaCultura. Aquesta iniciativa, que es du a terme des de fa cinc anys, ajuda persones en risc d'exclusió o nouvinguts a realitzar cursos de formació, alfabetitzar-se o aprendre el castellà i el català gràcies als diners recollits amb la donació i posterior venda de llibres. Durant aquest temps 730 persones s'han beneficiat d'aquesta campanya que enguany es desenvolupa amb el lema «El teu llibre pot ser part d'una història».

Empreses, administracions, associacions o entitats que hi participen munten un Punt Recicla Cultura on, des d'ara i fins al dia de Sant Jordi, els seus integrants poden aportar llibres que els hagin agradat. El dia de Sant Jordi totes les persones vinculades al punt podran emportar-se un d'aquests llibres a canvi d'un donatiu simbòlic. Tots els beneficis que s'obtinguin es destinaran als cursos de la Fundació Servei Solidari.

Aquestes formacions es fan a persones que no coneixen la llengua del país on viuen, o bé perquè no l'entenen ni la parlen, o bé perquè no saben llegir-la ni escriure-la. L'any 2015 més de 75.000 persones, a través de vuitanta punts ubicats a escoles, universitats i empreses, van sumar-se a aquesta iniciativa que, a banda de recaptar més de 61.000 euros, va permetre treballar conceptes com la migració, l'alfabetització i la lectura, i valors com els de la solidaritat, el voluntariat i el treball en equip. El concepte principal que es trasllada als participants és que els llibres fan possible que persones en risc d'exclusió social puguin aprendre la nostra llengua com a primer pas per a la seva inclusió.

Nombroses col·laboracions

Cultura i inclusió social no poden anar per separat i les universitats catalanes en són ben coneixedores. Per aquest motiu tornen a afegir-se a Recicla Cultura la Universitat de Barcelona, la Universitat Politècnica de Catalunya, la Universitat Pompeu Fabra, la Universitat Ramon Llull, la Universitat Oberta de Catalunya...

A més, també hi participen la Fundació Pere Tarrés, l'Escola Superior de Música de Catalunya, la Diputació de Barcelona, el Teatre Nacional de Catalunya, etc. Pel que fa al món de l'empresa, cal destacar Consum, Hitachi, Chupa Chups, Suara, Volkswagen-Audi, Pepsico, Nacex, Correos, FNAC, Gas Natural o ATLL, entre altres.

Fundació Servei Solidari

Les escoles d'Escola Pia de Catalunya participen a la campanya Recicla Cultura.

El món escolar

Disset escoles d'Escola Pia de Catalunya se sumen a Recicla Cultura per convidar a viure un Sant Jordi solidari arreu de Catalunya: Barcelona (Balmes, Sant Antoni, Diputació, Sarrià i Luz Casanova), Caldes de Montbui, Terrassa, Sabadell, Mataró, Salt, Olot, Balaguer, Igualada, Tàrraga, Granollers, Calella i Sitges.

A cada escola la iniciativa té les seves particularitats, però valors com la solidaritat, la participació i la implicació de tots els membres en una campanya social són part essencial de Recicla Cultura. A més, a través de diferents unitats didàctiques se sensibilitza els alumnes a l'entorn de temes com ara l'analfabetisme, la importància de la llengua per sentir-se part del país d'acollida i les realitats d'exclusió social que pateixen molts conciutadans nostres. Enguany el període d'inscripció encara està obert a qualsevol entitat que vulgui participar-hi. Tota la informació sobre aquesta campanya de Servei Solidari es pot trobar a www.reciclacultura.org.

Deu anys de vida

La Fundació Servei Solidari per la inclusió social es va crear el 2006 per l'Escola Pia de Catalunya. La seva raó de ser és el treball per reduir la injustícia

Més de 700
persones han
pogut fer aquests
cursos durant
els cinc anys que
s'ha dut a terme
aquesta iniciativa

social, possibilitant una correcta igualtat d'oportunitats a través de la capacitat dels usuaris per tal que esdevinguin els protagonistes de la seva pròpia vida. Per fer real aquesta eradicació de l'exclusió, desplega programes educatius, d'acolliment, d'emprenedoria i d'acompanyament a joves tutelats i extutelats.

Servei Solidari fomenta l'autonomia i ciutadania plena de joves i adults en risc d'exclusió social per generar un canvi cap a una societat més justa, mitjançant l'educació, l'emprenedoria, la sensibilització i l'atenció integral a la persona.

Per això té en marxa programes de formació bàsica (alfabetització, català i castellà), alfabetització digital, suport jurídic i de primera atenció, mentoria, pisos assistits per a joves extutelats, creació i suport de microempreses, voluntariat i sensibilització.

EL MUNDO DE LAS HERENCIAS

“En el Bufete Rojas trabajamos para que cuando llegue el día en que ya no estés, tu familia pueda permanecer unida y que todo lo que te ha costado tanto acumular en vida, no sea motivo para dividirla cuando faltes.”

Un buen testamento, bien explicado, con mucho amor y cariño puede ayudar a que este trámite tan doloroso pueda ser un poquito más fácil.”

Bufete Rojas

ABOGADAS ESPECIALISTAS EN HERENCIAS

TELÉFONO 93 246 60 96 / 93 265 89 22 CONTACTO mariaelbarojas@bufeterojas.es WWW.BUFETEROJAS.ES

FUNDACIÓ SERVEI SOLIDARI

C/ Sant Antoni Abat, 61, baixos - 08001 Barcelona.
Tel. 934 416 406, a/e: serveisolidari@serveisolidari.org

FACULTAT DE FILOSOFIA DE CATALUNYA (URL)

La Facultat de Filosofia de Catalunya (URL) té una llarga tradició d'estudis filosòfics i humanístics. A més del **Grau en Filosofia**, el **Màster en Recerca en Filosofia i Estudis Humanístics**, el **Doctorat en Filosofia (humanisme i transcendència)**, el **Diploma d'especialització en Patrimoni Cultural Eclesiàstic** i el **Màster en Història i Patrimoni Cultural de l'Església**, la Facultat ofereix cursos d'alt nivell universitari per a la **formació permanent del professorat**, i especialment dirigits al professorat de les àrees de Filosofia, Humanitats, Ciències socials o Llengua i Literatura.

Diploma d'especialització en Gestió del Patrimoni Cultural Eclesiàstic

del 16 de febrer al 2 de juny de 2016
dimarts, dimecres i dijous
de 18 a 21 h

L'objectiu d'aquest diploma és formar especialistes en la gestió i la difusió del Patrimoni Cultural Eclesiàstic. Els destinataris són els graduats, diplomats i llicenciats que vulguin obtenir una formació especialitzada en aquest camp i tots els professionals que hi treballen.

AMB LA COL·LABORACIÓ DE:

Director: JAUME AYMAR
Coordinadora: SÍLVIA COLL-VINENT
Crèdits: 30 ECTS

Portes
obertes

27 d'abril
17h

MÒDULS

1. MARC LEGAL I GESTIÓ DEL PATRIMONI CULTURAL ECLESIASTIC
2. ARQUEOLOGIA CRISTIANA, ICONOGRAFIA I SIMBOLOGIA RELIGIOSA
3. INTERPRETACIÓ DEL PATRIMONI, RUTES CULTURALS I PATRIMONI SUBTIL
4. GAUDÍ I EL MODERNISME
5. PATRIMONI BIBLIOGRÀFIC DE TITULARITAT ECLESIASTICA
6. PRACTICUM

AULES OBERTES DE FILOSOFIA I HUMANITATS

La Facultat ofereix cursos en règim obert, en horari tarda-vespre. Són cursos sobre matèries de filosofia i humanitats als quals es pot assistir com a oient. Per a més informació, adreceu-vos a la Secretaria de la Facultat.

LA QÜESTIÓ METAFÍSICA (semestral)

Prof. Joan Martínez Porcell, 9 de febrer a 31 de maig
Horari: Dimarts, 16 a 17.30 h.

VERITAT I RAÓ A AUSCHWITZ (semestral)

Prof. Joan Albert Vicens, 9 de febrer a 31 de maig
Horari: Dimarts, 18.00 a 20.00 h.

BÉ I CIUTAT. QÜESTIONS FONAMENTALS.

EL PENSAMENT POLÍTIC DE SPINOZA I HEGEL (semestral)

Prof. Carles Llinàs, 10 de febrer a 1 de juny
Horari: Dimecres, 17.30 a 19.30 h.

RELIGIÓ I CULTURA. CIÈNCIA I VERITAT EN LA MODERNITAT (semestral)

Prof. Ignasi Boada, 10 de febrer a 1 de juny
Horari: Dimecres, 19.30 a 21.30 h.

ÈTICA ECOLÒGICA (semestral)

Prof. Jordi Giró, 11 de febrer a 2 de juny
Horari: Dijous, 18.00 a 20.00 h.

INTERPRETACIÓ DEL PATRIMONI, RUTES CULTURALS I PATRIMONI SUBTIL

Profs. Jesús Oliver-Bonjoch, Enric Puig, 17 de febrer a 7 de maig
Horari: Dimarts, 18 a 21 h.

ARQUEOLOGIA CRISTIANA, ICONOGRAFIA I SIMBOLOGIA RELIGIOSA

Profs. Jaume Aymar i Robert Baró, 18 de febrer a 2 de juny
Horari: Dijous, 18 a 21 h.

GAUDÍ I EL MODERNISME

Prof. Jaume Aymar, 5 de maig a 2 de juny
Horari: Dijous, 18 a 21 h.

Tots els mòduls del diploma d'especialització en Gestió del Patrimoni Cultural Eclesiàstic s'ofereixen també com a AULES OBERTES

Informació i Inscripció

Facultat de Filosofia
Universitat Ramon Llull
Diputació, 231 - 08007 Barcelona
Telf. 93 453 43 38 - Fax. 93 453 09 57
facultat@filosofia.url.edu

Dilluns a divendres, d'11 h. a 13 h.
Dilluns a dimecres, de 17 h. a 19 h.

Universitat Ramon Llull

WEB DE LA FACULTAT
<http://filosofia.url.edu>

La Bíblia en la literatura catalana

El nou cicle *Converses a la Pedrera* analitza aquest binomi religiosocultural

Miquel Àngel Codina

Barcelona

La Fundació Catalunya-la Pedrera, conjuntament amb la Fundació Carulla, organitza un nou cicle de conferències amb destacades personalitats de la literatura catalana, emmarcat dins del programa *Converses a la Pedrera*. Aquest nou cicle, que tindrà lloc a l'abril i al novembre a la Sala Gaudí de la Pedrera, proposa una aproximació a la presència dels textos bíblics en la producció d'alguns dels autors més rellevants de la literatura catalana, des de l'edat mitjana fins al segle XX, i de quina manera aquests textos s'han adaptat a moments i circumstàncies diverses.

La primera part del cicle *La Bíblia en la literatura catalana* consta d'un total de quatre sessions de diàleg, on intervenen dos dels autors dels estudis, amb un moderador, que presenten els resultats de la seva recerca pel que fa a la presència de la Bíblia en les obres d'autors il·lustres de la literatura catalana. Després de les dues intervencions, s'obre un torn de diàleg i de preguntes per part del públic. L'acte inclou peces musicals a càrrec d'estudiants de l'Escola Superior de Música de Catalunya (ESMUC).

Verdaguer i Guimerà

La primera sessió, que va tenir lloc el 5 d'abril, sota el títol *Verdaguer i Guimerà davant la Bíblia*, va comptar amb la intervenció de l'assagista, traductor i crític literari Ricard Torrents, un dels principals estudiosos de Jacint Verdaguer, i del filòleg i professor Joan Santanach, especialitzat en literatura medieval i comissari de l'Any Ramon Llull. El moderador va ser el teòleg Mn. Armand Puig, rector de l'Ateneu Universitari Sant Pacià.

«Amb les conclusions de la recerca presentades a la Pedrera s'editarà un llibre amb dos volums, el primer abastarà els segles XIII al XVI i el segon del XVII al XX», va informar Mn. Armand Puig als assistents. La coedició es farà entre la Facultat de Teologia de Catalunya, Publicacions de l'Abadia de Montserrat, Editorial Barcino i l'Associació Bíblica de Catalunya.

Així mateix, Mn. Armand va voler posar en relleu que «tant Mn. Jacint Verdaguer com Àngel Guimerà van ser dos dels autors més significatius de la Renaixença, moviment cultural sorgit al segle XIX amb el propòsit de fer renéixer el català com a llengua literària». I va afegir: «Guimerà no era un home de Bíblia; Verdaguer sí que ho era, ja que desbordava per totes bandes la temàtica bíblica.»

Estudi rigorós

Ricard Torrents va afirmar que «Verdaguer és el primer biblista català modern». El viatge que Mn. Cinto va fer l'any 1886 a Terra Santa «el va marcar de manera decisiva». Segons el ponent, «la seva traducció del Càntic dels Càntics, que no la va

Mn. Jacint Verdaguer i Àngel Guimerà van ser dos dels autors més significatius de la Renaixença

veure publicada, constitueix l'inici de la poesia mística en català. Aquesta traducció, malgrat les posteriors que s'han fet (Carles Riba, P. Pius-Ramon Tragan, Narcís Comadira...), continua sent imprescindible avui dia».

«Verdaguer —va explicar Torrents— descobreix el món de la Bíblia al Seminari de Vic. Aviat s'adona que el català no té una correspondència en el sistema educatiu imperant llavors. Es rebel·la contra l'educació en castellà, llengua imposada a tots els Seminaris d'Espanya. Els seus companys li van donar suport. Verdaguer sempre va escriure en català.»

Per la seva banda, Joan Santanach va centrar la seva conferència en una de les obres d'Àngel Guimerà: *Jesús de Natzaret*, tragèdia en cinc actes i escrita en vers, estrenada el 1894. «Amb aquesta peça dramàtica, Guimerà actualitza el gènere de les Passions. Partint dels Evangelis, l'autor ofereix una visió tradicional de la vida de Jesucrist, que el presenta com una figura bastant distant», va comentar Santanach.

«La gran novetat que proposa Guimerà a *Jesús de Natzaret* —va subratllar Santanach— és la contraposició de dues figures: la de Judes i la de Maria de Magdala. L'autor descriu Judes com una persona materialista i calculadora, amb ànsies de poder.

En canvi, Maria de Magdala es mou bàsicament pels sentiments; és l'única que entén veritablement el missatge de Jesús i que no el qüestiona com a fill de Déu. De fet, en un dels moments de l'obra Judes es riu d'ella.»

Com a síntesi, Mn. Armand Puig va assenyalar tres coincidències entre Verdaguer i Guimerà: «El gran impacte que els produeix el text bíblic, la fascinació per la figura de Jesús i la reinterpretació que fan tots dos de la Bíblia.» El duet format per Celina Jiménez, cantant, i Anna Ferrer, a la guitarra, alumnes de l'ESMUC, va amenitzar la jornada amb quatre peces musicals.

Més autors

Posteriorment, el 12 d'abril, es va dur a terme la sessió *Carner i Riba davant la Bíblia*, amb el poeta i dramaturg Narcís Comadira i el filòleg Jordi Malé, expert en literatura catalana contemporània, sobretot Carles Riba. El moderador va ser el poeta Carles

Duarte, president de la Fundació Carulla.

El proper 19 d'abril tindrà lloc la conversa titulada *Pere Quart i Espriu davant la Bíblia*, amb la participació de la filòloga Helena Mesalles, estudiosa de Joan Oliver, i el filòleg i professor Sebastià Bonet, especialista en l'obra del poeta Salvador Espriu. El moderador serà el teòleg Jaume Angelats. Finalment, la Sala Gaudí de la Pedrera acollirà el 26 d'abril la sessió *Sales i Rodoreda davant la Bíblia*, amb el professor Carles Lluch i la professora Maria Campillo. La moderadora serà la filòloga medievalista Lola Badia.

La segona part del cicle *La Bíblia en la literatura catalana* tindrà lloc al novembre. En aquesta ocasió es farà un recorregut per l'època antiga (segles XIII i XVI). *Converses a la Pedrera* té com a objectiu fonamental apropar el coneixement a la societat catalana. Dóna veu a personalitats de primer ordre del món de la cultura, la ciència, la política i l'economia, entre altres disciplines.

Tradició i qualitat al servei de l'hostaleria des de 1880

Venda
T 93 318 14 95
F 93 412 44 45
Roger de Llúria, 12-14
08010 Barcelona

Lloguer
T 93 308 01 04
F 93 308 71 93
Pg. de la Verneda, 150
08030 Barcelona

CASA GAY S.A.

www.casagay.com

Temps ventós, temps plujós...

Fra Valentí Serra de Manresa

Arxiver dels caputxins

Un any més vivim la Pasqua en els més bells dies primaverals, agraciats pel sol i també amb algunes pluges que eren molt esperades per la «germana terra» amb totes les seves criatures... Des de les èpoques més remotes de la humanitat hi ha un enorme interès per la previsió del temps a través de l'observació de la natura, però no fou fins a finals de la dinovena centúria quan, a través d'un senzill higròmetre, fou assequible als estaments rurals d'obtenir una previsió força encertada de les variacions del temps atmosfèric.

En efecte, l'any 2014, ara fa un parell anys, s'acompliren els cent vint anys de la creació de l'higròmetre més popular d'Europa: *el frare del temps*. Aquest instrument, des del seu origen l'any 1894, insereix la figura d'un frare caputxí amb el braç articulat dissenyat pel mataroní Agapit Borràs.

En la seva primera etapa, aquest higròmetre «del frare de la caputxa» —ideat per mesurar el grau d'humitat atmosfèrica— mostrava un frare dempeus situat al costat d'una columna coronada amb una creu (que alguns interpretaren com el ressò de la creu de terme ubicada a la cèntrica plaça de Santa Anna de Mataró on, tantes vegades, hi passaren els frares caputxins, especialment els anys que sojornaren a Mataró, entre el 1610 i el 1835) amb la indicació de les diverses previsions del temps esglaonades al llarg de la columna: sec, bo, insegur, pluja, ventós, humit... Justament, el primitiu disseny de tan popular higròmetre mataroní, com el que apareix a la fotografia que il·lustra aquesta nota històrica, fou cedit pel Sr. Joan Carreras al Museu dels Caputxins i encara funciona molt afinadament.

Canvi iconogràfic

En els darrers decennis s'ha divulgat i comercialitzat *el frare del temps* a través d'una iconografia força distinta. El religiós caputxí que assenyalava els canvis de temps ja no el trobem a peu dret, sinó assegut, junt amb un llibre obert, un rellotge de sorra i una bola del món; un conjunt d'elements que li donen un aire de savi astrònom medieval i que recorda, moltíssim, el tarannà científic del beat Ramon Llull i, sobretot, recorda l'emblemàtica figura iconogràfica de *fra Ramon, l'ermità dels Pirineus* que, l'any 1876, dibuixà Celestí Sadurní per a la portada del cèlebre *Calendari de l'Ermità*, que acaba de complir cent quaranta anys de publicació ininterrompuda.

Aquest higròmetre que ideà el Sr. Borràs funciona amb fil animal tensat (tradicionalment procedent de la cua d'un cavall) a través d'un enginyós mecanisme que fa moure el braç d'una figura articulada —la del *frare del temps*— que amb el seu afinat punter va indicant, dia a dia, les variacions de la humitat en els diversos canvis meteorològics que assenyalava de manera ben expressiva, especialment gràcies a la caputxa mòbil, que aquesta roman posada en la testa del *frare del temps* quan caldrà protegir-nos de les imminents inclemències del temps que va pronosticant; i li resta llevada quan el temps és bo, sec o calorós.

Un bon nombre de pagesos i hortolans de casa nostra, dia a dia, donen un esguard a l'higròmetre del frare per tal de comprovar si les prediccions marcades pel *frare del temps* són coincidents amb les indicacions de fra Ramon en el *Calendari de l'Ermità*; és a dir, un temps variable i ventós, núvols i tronades, algunes pluges, bon temps, pujada de temperatures i calor... de tal manera que aquest higròmetre ha esdevingut molt popular per la seva notable fidelitat en la previsió del temps tant, que *el frare del temps*, segueix essent un dels instruments més usats en la ruralia de tota la península Ibèrica i, també, pels pagesos i ramaders de França, Itàlia i Anglaterra, entre molts altres indrets del món, ja que les previsions són assenyalades en diverses llengües.

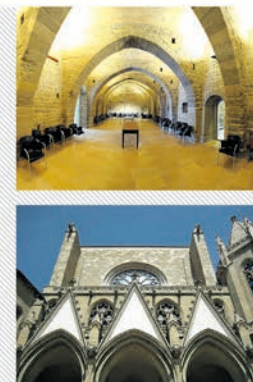

Aquest higròmetre ha esdevingut molt popular per la seva notable fidelitat en la previsió del temps

REHABILITEM EL PASSAT PER
GAUDIR-LO EN EL FUTUR

COTS i CLARET

Sant Fruitós, 4 · 08242 Manresa
Tlf 938 734 404 · Fax 938 735 905
E-MAIL cotsiclairet@cotsiclairet.com
WEB www.cotsiclairet.com

«Respirar malament a causa dels mocs pot tenir conseqüències neurològiques importants»

Dr. Miquel Pros, autor de «¡Mocos fuera!»

Al llibre *¡Mocos fuera!* el Dr. Miquel Pros, metge naturista amb una llarga trajectòria professional, ha condensat un corpus teòric i pràctic bastit al llarg de 35 anys exercint com a metge de família. Tant en la seva consulta com en els tres Balnearis Respiratoris Dr. Pros existents (a Barcelona, Girona i Sant Cugat del Vallès), el Dr. Pros ofereix un seguit de tractaments específics per abordar les malalties respiratòries i de l'oïda d'una manera molt diferent de com es fa des de la medicina convencional. Més informació a www.doctorpros.com

Què és la seva «Teoria de la sinusitis silenciosa»?

És el fruit de la meua experiència com a metge de família i d'intentar comprendre per què els meus col·legues, els metges convencionals, fracassen en el tractament de les malalties respiratòries i de l'oïda. He conegut i he pogut ajudar molts pares i mares desesperats que han fet no-sé-quants viatges a urgències de matinada perquè el seu fill pateix una crisi asmàtica, pacients que passen tot l'hivern refredats o en gripats, persones al·lèrgiques cada cop a més al·lèrgens diferents i a persones grans que arrossegueu insuficiències respiratòries durant anys i anys...! Fruit d'aquestes experiències vaig començar a investigar i vaig detectar que l'element comú a totes aquestes patologies és una mena de sinusitis que jo anomeno «silenciosa» i que no és més que l'acumulació crònica de mucositats a les cavitats nasals. En diem silenciosa perquè ni el pacient ni els metges la detecten i roman ignorada fins que acaba convertint-se en una amenaça per a la salut respiratòria.

Quines conseqüències té?

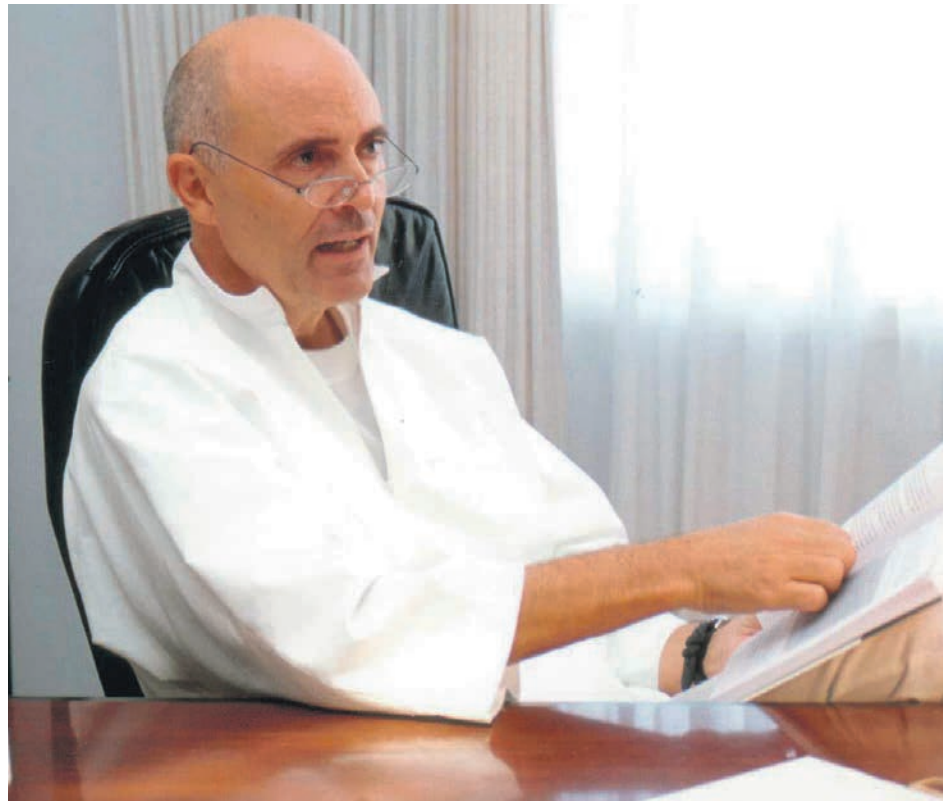
Des de fa uns anys gairebé el 80% de les visites que rebo presenten afecions respiratòries o de l'oïda: otitis, faringitis, amigdalitis, sinusitis, mal de cap, asma, al·lèrgies, bronquitis, bronquiolitis, problemes d'audició... Aquest any ha estat especialment dur pel que fa a bronquiolitis en els infants, mentre que en els adults hi ha hagut molta incidència de tos seca. Els CAP i els hospitals s'omplen de pacients que es curarien fàcilment si fessin el senzill tractament natural que nosaltres proposem per millorar el drenatge de les mucositats.

Però els mocs són necessaris, oi?

I tant!... però fins a una certa quantitat. Si no neteges les cavitats nasals, la gran quantitat de mocs acumulats constitueix un caldo de cultiu ideal per a la proliferació de virus, bacteris i fongs, que són una amenaça seriosa per a la salut. La cavitat nasal es pot convertir aleshores en el focus de projecció de malalties més important del cos. Segons la gestió que fem d'aquests mocs tindrem un nivell de salut o un altre.

Per què ha esdevingut avui dia un problema tan important?

Hi ha diversos factors. El primer és la baixa qualitat dels aliments que mengem i l'aigua que bevem; els productes que comprem estan massa contaminats perquè provenen de l'agricultura i ramaderia intensives que utilitzen un arsenal de fertilitzants, herbicides, pes-

ticides, medicaments i hormones que, indefectiblement, passen als aliments. El segon factor és la contaminació de l'aire: respirar aire contaminat fa que generem més mucositats per intentar contrarestar-ne els efectes. I el tercer factor és l'excés de medicació química que prenem, pensem que la iatrogènia, és a dir, les conseqüències nocives dels medicaments i les actuacions mèdiques, constitueix avui dia la tercera causa de mort als països civilitzats!

El Departament de Salut no para tota l'atenció que caldria a aquests tres factors i ho estem pagant caríssim: augmenten els càncers, les malalties degeneratives i les malalties immunitàries en totes les franges d'edat. Fa cinquanta anys un càncer o una esclerosi múltiple en una família era una anècdota, mentre que avui, per desgràcia, és una realitat quotidiana a cada casa.

Com tenir una bona higiene nasal?

Cal rentar-se el nas cada dia. Si tenim la paciència necessària per fer-ho, no hi haurà refredats, tos, pulmonies, pneumònies ni al·lèrgies.

Com es fa la neteja nasal?

La neteja nasal es fa emprant un esprai d'aigua de mar natural. No es fa amb aigua de la platja o d'uns metres més enllà, que pot estar pol·lucionada, sinó que cal fer-la amb aigua de mar procedent d'alta mar, d'unes zones anomenades vòrtexs marins (zones d'aflorament de corrents subterranis on hi ha un moviment de centrifugació permanent). Un cop recollida, l'aigua és sotmesa a un procés de microfiltració en fred per eliminar-ne les impureses i els microorganismes presents, que en conserva totes les propietats. Aquesta és l'aigua que nosaltres aconsellem, en forma d'esprai, per rentar-se el nas, en particular la dels *Laboratoires Quinton* i la d'*Ibiza y Formentera Agua de Mar* per ser les que més garanties ens ofereixen.

Per què l'aigua de mar té aquesta capacitat?

L'aigua de mar és la primera aigua mineromedicinal per excel·lència perquè conté 78 dels 108 elements de la taula periòdica de Mendelèiev. L'aigua

de mar, a més, és altament mucolítica (dissol el moc) i té propietats antiinflamatòries, antibiòtiques, és nutritiva i té un efecte immunoestimulant.

El meu nebot respira per la boca i els dos otorrinos que ha visitat li recomanen l'extirpació dels carnots i les amígdales, però els seus pares no ho veuen clar...

Segons el meu parer, aquest és un dels principals errors que cometen els

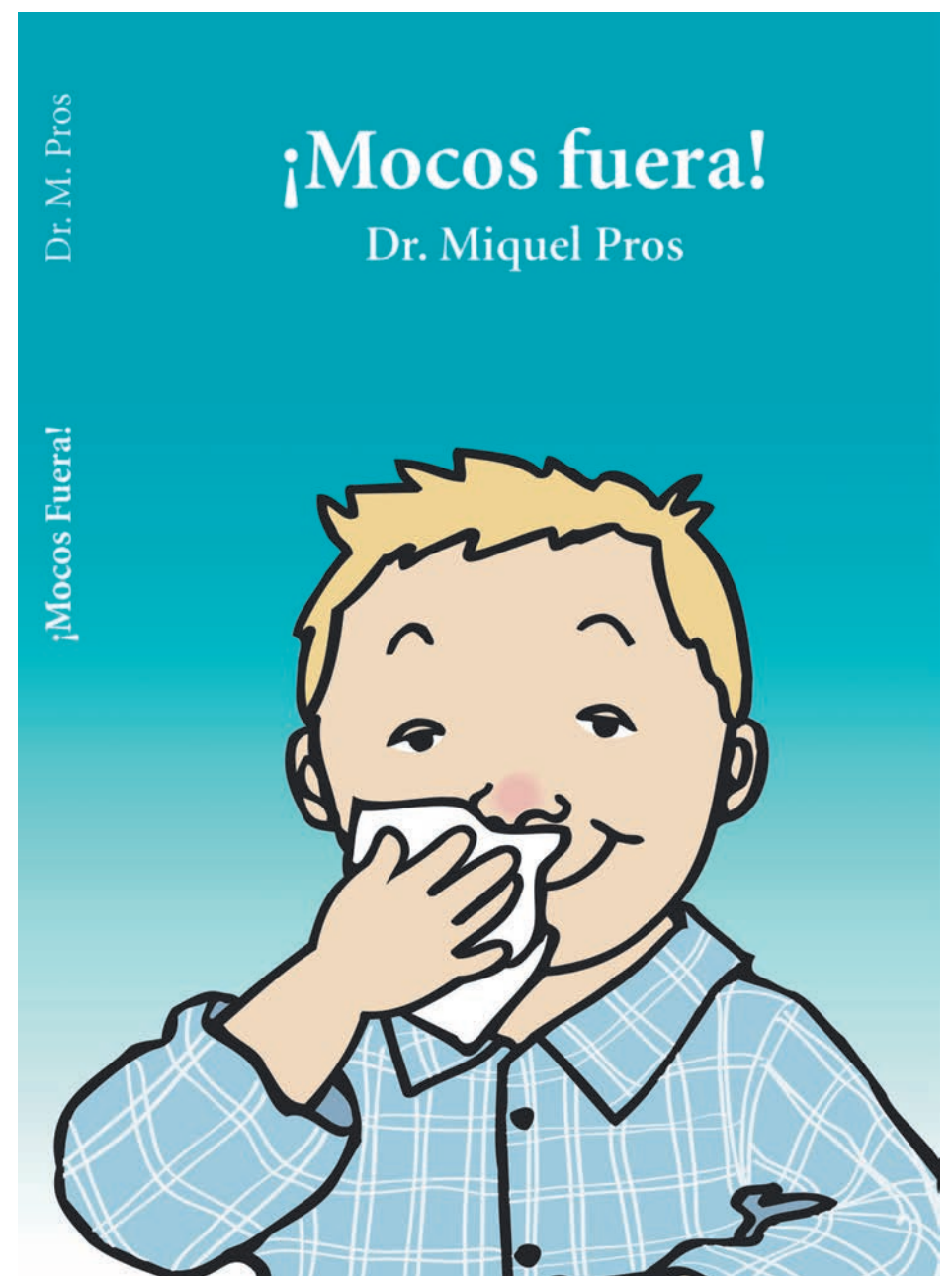
metges convencionals. Encara es fan massa extirpacions d'amígdales i vegetacions, dos apèndixs de teixit limfàtic que tenen una importància immunitària cabdal ja que protegeixen les vies respiratòries de les infeccions. La medicina natural que practico té recursos suficients i molt ràpids per evitar la majoria d'aquestes extirpacions.

S'ha de fer cada dia?

Jo fa vint anys que ho faig diàriament. És una gran ajuda a l'hora de dormir bé i de no roncar. Respirar malament a causa dels mocs pot tenir conseqüències neurològiques importants com el Parkinson o els accidents vasculars cerebrals. Per tant, la meua intenció és aconseguir que la neteja nasal en profunditat, feta amb aigua de mar natural, s'inclogui en les campanyes institucionals per millorar la salut de la població, en especial entre els nens i les persones més grans i, també, com a tractament preparatiu abans de fer una cirurgia i en el postoperatori.

Actualment disposa de tres Balnearis Respiratoris Dr. Pros. Quins serveis ofereixen?

Fem tractaments inhalatoris amb aigua de mar, fisioteràpia respiratòria manual, «tallers de mocs» per a nens, per aprendre a eliminar les mucositats i orientacions generals per millorar la salut dels nostres pacients. Tractem totes les patologies respiratòries i de l'oïda, tant en els nens, com en adults i en persones grans, amb un nivell d'eficàcia alt i un grau de satisfacció dels pacients també molt alt.

EL SANT JORDI MÉS MONSTRUÓS!

Arriben les noves aventures d'Agus Pianola

DE JAUME COPONS | LILIANA FORTUNY

A PARTIR DE
8
anys

combel
combeleditorial.com

MÉS AVENTURES I SORPRESES DELS MONSTRES A LES XARXES!

f facebook.com/agusandmonsters
t @agusandmonsters

instagram.com/agusandmonsters
p pinterest.com/agusandmonsters

**AGUS &
MONSTERS**

VINE A VEURE'NS A
AGUSANDMONSTERS.COM

Actualitats científiques

Es va fonent la neu del Pirineu

Del canvi climàtic ja sabeu prou que no ens en podem riure. I hi ha coses que se'n veuen afectades d'una manera molt especial i tenen la seva importància. Una d'elles és aquesta: el nostre Pirineu ja no és el que era i les perspectives són ben deplorables. S'acaba de publicar una recopilació general de dades del Govern d'Aragó que fa estremir: les glaceres pirinenques de la província d'Osca en 32 anys, del 1980 al 2012 (que són els anys en què s'han pres mesuraments, iniciant un seguiment sistemàtic) han perdut el 75% del seu gel, amb un procés que ha presentat una acceleració notable a partir del 2000 (i cal notar que ja sabíem, amb una certa aproximació, que des de mitjan segle XIX fins al 1980 les pèrdues havien estat d'un 50%). I ara tenim que l'extensió de la zona glaçada el 1980 era de 641,3 hectàrees i el 2012 és només de 160. On anirem a parar?

Cal distingir entre glacera i gelera: glacera és com un riu de gel que va avançant tot lentament i amb la seva empenta fractura el sòl i origina esquerdes i fractures, mentre que una gelera és un llac gelat immòbil. Ara bé, les glaceres han perdut llargària, com retrocedint, i velocitat d'esllavissament, i també gruix de gel. Les geleres només perden gruix, però algunes han acabat per desaparèixer. El professor Guillermo Cobos, de la

Glacera de l'Aneto a ple estiu.

Universitat Politècnica de València, fa mesuraments cada any a la Maladeta i ens diu: «El retrocés de les glaceres s'ha accelerat partir del 2003 i crec que a l'any 2040 ja no hi haurà cap glacera. Cap aquesta data les poques restes de gel que hi hagi s'hauran convertit en geleres, en restes immòbils.» Pel que fa als retrocessos, hem de dir

que la glacera oriental de la Maladeta va retrocedir del 1992 al 2003 de 67,7 metres (uns 6,15 metres per any) però durant els 11 anys següents n'ha perdut 162,5 metres més, o sigui amb una mitjana de 14,8 metres. L'Aneto ha vist desaparèixer el 54% de la neu perpètua, i altres glaceres fins al 86%. I si ens referim al gruix de la

neu que es perd, pràcticament arreu de la serralada arriba a un metre per any, i si hi ha un any que neva molt ja no ho fa però tampoc no recupera el que ja ha perdut. Què hi hem de dir, nosaltres, a tot això? Que si no es posen remeis al canvi climàtic també perdrem tresors naturals de casa nostra ben inestimables!

Gent de casa

Justí Guitart i Vilardebò, bisbe i copríncep

Justí Guitart i Vilardebò fou un eclesiàstic que visqué entre el segle XIX i el XX, en uns temps força convulsos i ocupant, sovint, càrrecs prou delicats. Havia nascut a Barcelona el 16 de desembre del 1875 i va estudiar als jesuïtes del carrer de Casp, al col·legi del Sagrat Cor, on va destacar com un alumne notable i ben preparat. Es va llicenciar en Dret Civil i Canònic el 1899, i fou ordenat sacerdot l'1 de juny del 1901. Poc després, es doctorà en Història Sagrada i des del 1902 va ser professor del Seminari Conciliar de Barcelona i canonge de la catedral. Va publicar el 1903 la seva obra *De placito regio*.

Exercí de primer auditor de la cúria eclesiàstica a Barcelona en els moments de la Setmana Tràgica del 1909, quan el bisbe titular, monsenyor Laguarda, no s'havia incorporat encara a la seu de Barcelona. Fou vicari general de la diòcesi de Barcelona el 1915.

Acabat de complir quaranta-quatre anys, el 9 de gener del 1920 va ser nomenat bisbe d'Urgell. El bisbe d'Urgell és un càrrec que porta aparellat el de copríncep d'Andorra, i els exercí tots dos el doctor Guitart en uns anys convulsos i difícils: dictadura de Primo de Rivera, República, insurrecció anarquista de l'Alt Llobregat el 1932, la guerra civil, l'ocupació de França pels alemanys...

Monument al bisbe Justí Guitart a Andorra la Vella.

Joan Pallarès-
Personat
Historiador
jpallarespersonat@gmail.com

Arribà a Urgell precedit pel bisbe Joan Benlloc i Vivó, que havia deixat un grat record. Els cardenals Vidal i Barraquer i Reig van assistir a la seva consagració episcopal. L'amistat entre Vidal i Barraquer i Guitart era gran i mantenien una visió paral·lela davant de l'aixecament del 1936 que provocà la guerra civil.

El pare Batllori havia reivindicat la figura del bisbe Guitart, al qual una profunda llosa de silenci el deixà ràpidament oblidat. El 1936 va fugir a Andorra, però, malgrat ser copríncep, la proximitat de la taifa independent del Cojo de Málaga feia témer incursions armades contra la qual poc podien fer els andorrans.

Optà per marxar a Roma i no signà la Pastoral col·lectiva de l'episcopat espanyol del 1937 fins a darrera hora. Tampoc no va anar a l'Espanya franquista, sinó que romangué amb els jesuïtes a San Remo i només anà a Saragossa a l'inici de l'ofensiva de Catalunya, un més abans de retornar a la Seu d'Urgell. Morí sobtadament el 30 de gener del 1940 quan era a Barcelona, als jesuïtes de Casp; va caure quan era agenollat al reclinatori. Estava de pas perquè anava a Montserrat a celebrar les noces d'or de l'abat mitrat.

Crítica teatral

Un De Filippo acolorit com una pintura al fresc

Andreu Sotorra
 Escriptor i periodista
 andreusotorra@gmail.com

«A TEATRO CON EDUARDO»,
 d'Eduardo de Filippo.

INTÈRPRETS: Laura Aubert, Jordi Bosch, Robert González, Oriol Guinart, Teresa Lozano, Ramon Madaula, Francesca Piñón, Albert Ribalta, Marc Rodríguez i Mercè Sampietro.
DIRECCIÓ: Lluís Pasqual.
 Teatre Lliure de Montjuïc, Barcelona. Fins a l'1 de maig.

© Ros Ribas

Ramon Madaula i Jordi Bosch, els dos protagonistes de l'obra «A teatro con Eduardo», al Teatre Lliure de Montjuïc.

El dramaturg Eduardo de Filippo ho demana a crits. El Nàpols mític ho demana a crits. I els personatges més pirandellians de tot el repertori d'Eduardo de Filippo també ho demanen a crits. Tots ells, a hores d'ara, ja només poden ser vistos, representats i recreats com una pintura al fresc, amb dues capes, una damunt de l'altra, amb barreja de morter de calç, sorra de riu, aigua, pols de marbre... I després, amb l'espargiment dels pigments, tot pren forma i sentit, i el color va canviant de to tal com es va fent la llum.

És més o menys així com diria que s'ha elaborat aquest muntatge versionat per Lluís Pasqual. Amb dues capes,

com un fresc, la *d'Home i senyor* i la de *La gran il·lusió*. Dues peces de dues postguerras. La primera, breu, del 1922, amb la ressaca de la Gran Guerra. La segona, del 1948, amb el pes arrossegat de la Segona Guerra Mundial. Com si Eduardo de Filippo (Nàpols, 1900 - Roma, 1984) fugís de la memòria dels dos desastres i es recolgués en un món fet d'il·lusió, en una capsula tancada per sempre, que el protagonista de *La gran il·lusió* vol guardar zelosament per no enfrontar-se al risc de trobar-se amb la buidor, si n'aixeca la tapa.

He parlat de dues capes, però els espectadors en detectaran moltes més, una damunt o dins de l'altra, durant les

dues hores de *A teatro con Eduardo*. La capa del rigorós i afinadíssim treball actoral, la capa de les nostàlgiques intervencions musicals, la capa de la música popular napolitana, la capa de la llengua dialectal amb un personatge de les Illes i un altre del País Valencià al costat del català oriental, la capa de la projecció en blanc i negre sobre l'urbs napolitana darrere de l'estructura de dovelles característiques de la decoració de la sala, la tarima escènica que s'eleva i que transforma el saló de l'hotel on passa tot amb els dos rètols del dret o del revés segons en quin espai es troben els personatges, la taula que té vida pròpia —amb sorpresa final per fer el

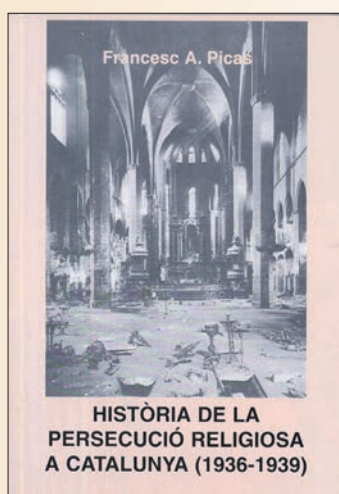
joc a la il·lusió, com si fos una mulassa de bestiar popular— o la capa final quan, després d'una hora i mitja d'una mena de *grand guignol*, l'obra regala el moment esclatant de teatre, amb el noble Di Spelta engolit per la il·lusió.

A l'actor Jordi Bosch, li toca explotar el seu costat més esperpèntic en la primera peça, un paper d'actor mediocre de barraca que ve d'una nit de fracàs, i el paper més estel·lar i coprotagonista de *La gran il·lusió*, el del mag que amb la seva dona i acompanyant d'escena, Zaira (Mercè Sampietro), actuen a l'Hotel Metropol i desencadenen les perilloses conseqüències de jugar amb l'escapisme dins d'un sarcòfag egipci, a canvi d'un feix de bitllets.

I l'esclat final se l'emporta l'actor Ramon Madaula amb el seu paper del noble Calogero Di Spelta, arrencant discretament, quan entra a la terrassa de l'hotel, convidat a veure el canvi de la llum del sol amb la resta d'hostes, mostrant-se escèptic davant dels enganys i els trucs de l'il·lusionista que, sense que ell ho sàpiga, li canviarà la filosofia de la vida, fins que cau rendit al poder de la il·lusió en una transformació espectacular i en un solo que tanca l'obra, deixant en el fosc final l'aura de la força d'un gran actor.

Festa de Sant Jordi

Lot de llibres de Francesc A. Picas

Mossèn Jacint Verdaguer, poeta de Maria i de la fe del poble català. Biografia i resum de poemes.

Història de la persecució religiosa a Catalunya (1936-1939). Premi Regina Martyrum.

Les llàgrimes del Cardenal. Biografia del cardenal Vidal i Barraquer.

El tèxtil a Catalunya. Segles XIX i XX. Història de la indústria tèxtil. Inclou una obra teatral d'ambient fabril. Premi Ciutat Molins de Rei.

Entre l'angoixa i l'esperança. Teatre. Història d'una família en els anys de la persecució religiosa. L'acció passa a Barcelona.

La família de Simó-Pere.

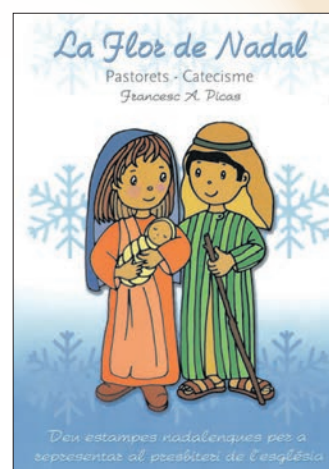
Teatre. Fets evangèlics i literaris. L'acció passa a Galilea. Personatge destacat; la sogra de Simó-Pere.

La Flor de Nadal-Pastorets. Espectacle nadalenc guardonat amb «La Creu de Sant Jordi 2007».

Pastorets-Catecisme. 10 estampes nadalencs amb il·lustracions musicals. Per a centres catequístics i escoles.

El Santcrist de la coça. Llegendes recollides al Pedraforca.

L'avi Quim no va anar a Cuba. Havanera pacifista. Música de Paco Viciano. Juntament amb la sardana *Montserrat*. Música de Josep M. Castella.

Des del carrer

El badaloní Pere Serra viu a Brussel·les i treballa afavorint la integració dels immigrants

«La sang innocent escampada a Brussel·les és la mateixa de Jesús fet home»

Joan Andreu Parra

Pere Serra (Badalona, 1969) resideix a Brussel·les i ha viscut de ben a prop els recents atemptats a la ciutat. Treballa en una escola de primària ajudant a integrar famílies que arriben a Bèlgica sense saber francès. Està vinculat a La Via Europa, una comunitat que porten els jesuïtes. Fa tres anys va estar sis mesos amb els missioners franciscans a la RD Congo.

On eres el dimarts 22 de març i què et va passar?

Era al metro tornant cap a casa després d'una visita al metge. Quan el metro estava a punt d'entrar a l'estació de Maalbeek vaig decidir d'anar a peu fins allà on visc, ja que vaig sentir alguna cosa estranya, una mena de sensació, que em va fer sortir al carrer. Un cop a fora vaig sentir una explosió, però no vaig fer-ne cas perquè a la zona europea sempre hi ha treballs de construcció i a totes hores hi ha brogits forts. Quan vaig arribar a casa, em vaig assabentar de les noves atemptats de l'aeroport i de l'estació de Maalbeek.

Brussel·les s'ha militaritzat. Potser hi vivíeu massa confiats? Com ha canviat el vostre dia a dia?

Sí, la ciutat ha canviat radicalment, hi ha soldats per tot arreu i controls per entrar a les estacions de metro i de trens. Els serveis de transport funcionen des de les set del matí fins a les set del vespre. Després d'aquest horari t'has d'espavilar. El poble belga

«Crèiem que teníem una seguretat molt gran i no ha estat així»

i les diferents comunitats que hi vivim pensàvem que només hi podia haver atacs terroristes a l'estranger. En ser una ciutat seu de les institucions europees creïem que teníem una seguretat molt gran i no ha estat així.

Alguna cosa s'ha esquinçat dins teu i també al teu voltant. Ha quedat un sentiment de por envers l'altre?

Després dels atemptats de París la meua por era més visceral, però aquesta vegada és una por molt més interior, més íntima, una por que se m'ha ficat a dins. És veritat que la por de l'altre i de la seva diferència és present, encara que hi ha crides a viure junts. No només sóc jo que ho sento, sinó que diverses persones pensen el mateix.

Expliques que has entès el sentit del patiment i la Passió de Jesús.

Sí, quan Jesús és portat al camí de la creu i és escarnit, quan és clavat en creu, he entès el seu patiment, amb tota aquesta gent ferida i morta aquests dies a Brussel·les. La sang innocent escampada al terra de l'aeroport i a l'estació de metro és la mateixa sang de Jesús fet home, que encara cau per terra a partir de la creu. Potser és un sentiment visual en veure les fotos a la premsa.

Com pot ajudar la Pasqua del Senyor a transformar aquesta situació?

No ho sé. Però sé que he de posar l'esperança en Ell per, després d'una situació de desesperança, creure que val la pena continuar lluitant pel regne de Déu a la Terra.

Rauxa

Francesco

Eduard Brufau

Francesco és una novel·la de Josep Maria Ballarín d'una gran finor espiritual. El jove protagonista, de mirada neta, descobreix inesperadament a Assís la coneguda pobresa franciscana i li queda clavada en el cor. Allunyat tant del voluntarisme agre com del bonisme tou, viu aquesta trobada amb una joia que de tan exultant és inexpressable, i de tan intensa li fa present la ferida del món: «No és una certa pobresa com a virtut notòria. És una espiritualitat, una visió universal de les coses i els homes en Déu.»

Endut per un sant arrauxament, Francesco s'adona que la nostra carn ha estat creada per despollar-se i ajuntar-se amb la de Crist. La consciència que «Déu es complau en els

homes molt abans que aquests en tinguin esment» el du a un agraïment apassionat. El cor li batega fort i la sang li corre per les venes en tot allò que emprèn, ja sigui fent d'hortolà d'una rectoria, picant pedra en una mina o exercint d'abat improvisat d'una peculiar comunitat monàstica. Algú així no és gens comprès i és frontalment rebutjat per un món que no és conscient que li manca l'ànima i que només s'interessa per resultats palpables. *Francesco* fixa els ulls en el misteri: «El misteri és el més intel·ligent. Sempre és més intel·ligent creure que Algú va caminar damunt les aigües que no pas confiar-ho tot a les maquinetes de fer equacions.»